

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/12 • 1 Nisan 2000 • 5 DM

- ✓ **Özelleştirme yağma ve talan demektir...**
- ✓ **Özelleştirme işsizlik ve yoksulluk demektir...**
- ✓ **Özelleştirme eğitimsizlik ve sosyal haklardan yoksunluk demektir...**
- ✓ **Özelleştirme örgütsüzlük demektir...**

**Sermayenin özelleştirme saldırısına karşı
mücadele bayrağını
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Özelleştirme saldırısına karşı sınıfın şiarı:	
Sınıfa karşı sınıf!	4-5
Özelleştirme kısılcacında TÜPRAŞ	6
İşçi sınıfı "patron olma" aldatmacasına	
kanmayacak!	7
Sınıf hareketi	8-11
Sınıf hareketinin olanakları, sendika	
bürokrasisi ve sorumluluklar	13
Sermaye sefalet ücretlerini dayatıyor	15
Program Taslağı üzerine	
sunuş konuşması (Orta)	16-17
2000 1 Mayıs'ı yaklaşıyor!	20
Partili kimliği alanlarda varetmenin	
zamanıdır.	22-23
'98 1 Mayıs'ı ve komünist hareket	24
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/12 • 1 Nisan 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
:

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,

* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

* TL için: 0079219-2

* DM için: 3002991-8

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi

ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

* DM için: 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan...

Devrimci baharın ilk ayını oldukça durgun geçiren işçi sınıfı, Mayıs'a doğru ilerleyen bu günlerde, yavaş yavaş hareketlenmeye başladı. Hareketlenmenin temel belirleyeni ise, sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaşmasıdır.

Saldırının iki temel ayağı, özelleştirmeler ve TİS'lerde sıfır zam dayatmaları, yerel eylemlerin de iki temel ateşleyeni durumunda. Eylemler, az sayıda kitleyle gerçekleştirilen basın açıklamaları vb. tarzlarda başlamış olsa da, hem biçim, hem de içerik olarak genişleme/zenginleşme eğilimi göstermektedir. Buna, Bursa Sendikalar Platformu'nun Gemlik mitingi, bu sayımızın baskısını takibeden Cumartesi günü gerçekleştirilecek olan İzmit Sendikalar Platformu'nun bölgesel mitingi ve BTS'nin rayda yürüyüşü, Çinkur direnişçilerinin açlık grevine hazırlanması gibi örnekler verilebilir.

Özellikle özelleştirme saldırısı, en geniş işçi-emekçi kesimleri hedeflemesi itibarıyla, en geniş işçi-emekçi muhalefetini baştan koşullamakta, sınıfın bu konudaki temel istemi ve eğilimi de, "birleşik bir mücadele hattı" olmaya devam etmektedir. Ve hala önemli oranda işçi ve emekçi, sendikalardan bu yönde karar çıkmasını

beklemektedir. Buna rağmen, azımsanmayacak oranda bir kesimin de bu "beklenti"den umudunu kestiğini belirtmek gerekiyor. Yerel platformların ve yerel eylemlerin hızla yaygınlaşıyor olması biraz da bunu anlatıyor. Sınıf hareketinin geleceği açısından yüklenilmesi gereken halka, bu ikinci eğilimdir. Bu eğilim yaygınlaştırılmalı, ancak umutsuzluğa evrilmeden de örgütlenebilmelidir. Tabanda kendiliğinden başlamış bulunan bugünkü hareketliliğin yaygınlaştırılması ve birleştirilmesi, günün temel görevidir. Alınmış bulunan tüm eylem kararlarına tam destek; her

gelişmeyi bir eylemin konusu yapabilmek için etkin bir çaba; eylemlerin ortaklanması için müdahale ve çalışma; sermayenin saldırılarına karşı birleşik bir sınıf hareketi fikrinin en yaygın propagandası ve örgütlenmesi... Bunlar hem sınıfa karşı sorumluluğun bir gereği ve hem de 1 Mayıs'a en etkin bir hazırlığın araçları/imkanlarıdır.

Bugünden, parça parça örülen bir mücadele ile 1 Mayıs'a yürünmeli ve 1 Mayıs, taleplerin en yüksek perdeden haykırıldığı, kavganın doruğa ulaştırıldığı bir gün olarak yaşanmalı/yaşatılmalıdır.

kitapçılarda...

"Dünya gerçekten çok küçülmüş buluntuyor. Yüzyılın başında, dünyanın henüz birerik göründüğü, değişim ve ulaşımın bugünkü düzeyde olmadığı, halklar arası, ülkeler arası ilişkilerin bu derece yakınlaşmadığı bir dönemdir. Marksistlerin dünya olaylarını çok büyük bir dikkatle izledikleri ve değerlendirdikleri görüyoruz. ... 1 Bu marksistler payına, 19. yüzyıldan itibaren ticaretin uluslararasılaşması, dünya pazarının oluşması, kapitalist ülkeler sayesinde halkların ve ülkelerin kaderlerinin giderek birbirine bağlanması zemini üzerinde ortaya çıkan bir davranış tarzı...

"Dünyanın küçüldüğü, ülkeler arası ilişkilerin yir yir oncesiyke, elli yıl oncesiyke kıyaslanamayacak kadar iç içelik kazandığı, halkların kaderlerinin her zamanından çok birbirine bağlandığı, dahası dünyanın emperyalist emellerinin ulaşım ve iletişim alanındaki dev gelişmelerin imkanlarıyla dünyayı gündelik olarak temas etmeye başladıkları bir evrede, artık şu veya bu ülkede, şu veya bu bölgeselde olaylara doğrudan politika yapmayı kendilerine meyyur bir hak olarak görebildikleri bir evrede, dünya olaylarını ilgisizlik olarak şey değil...

"Kendine müdahale edecek kuvvetler hakkında, halkların buna karşı direnme gücü, biçimleri, olanaqları hakkında, çeşitli ülkelerdeki devrimci mücadeleler hakkında bir fikri olmayan, bunları değerlendirmeyen ve bunları kendi devrimi açısından hesaba katmayanlar devrimci hedejimin bir ciddiyeti olamaz."

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Uluslararası Durum Üzerine
Değerlendirmeler

Fiyat: 2 000 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Özelleştirme saldırısının karşısına yeni hak talepleriyle çıkmalıyız!

İşçilerin özelleştirme saldırısına karşı tepkisi sınıfsal içgüdünün uyarıcılığından geliyor. En azından sınıfın büyük çoğunluğunun durumu bu. Çok küçük bir azınlığın bilinci ise, bugünkü örgütsüzlük koşullarında, durumu değiştirmiyor.

Özelleştirme karşıtlığını ortaya çıkaran en somut veri işsizliktir. Özelleştirilen her işletmenin ilk uygulaması işten çıkarma olmuştur. Bunun doğal sonuçları da sözkonusu işletmede sendikanın tasfiyesi ve ücretlerin düşürülmesidir. İstisnasız her özelleştirmede bu sonuçların yaşandığı bir ülkede, işçilerin özelleştirme karşıtı olması son derece anlaşılardır. Ama bu temelde bir karşıtlığın özelleştirme saldırısını göğüslemeye yetmeyeceği de yeterince açıktır. Gene de, sınıfa gerekli olan mücadele hattı bu zemin üzerine kurulacaktır.

İşçilerin bilinci saptırılıyor

Sermaye sınıfı, özelleştirme saldırısı kapsamında, öncelikle sınıf bilincinin bu temellerini bombardımana tutmaktadır. Bir yandan reklamlar, tanıtım kampanyaları, propaganda/karşı-propaganda çalışmaları vb. ile saldırının ideolojik boyutuna yüklenirken, diğer yandan, sendikaların satın alınması-yönlendirilmesi, tehdit-şantaj-saldırı yöntemleriyle yıldırılması gibi politik-pratik engellerle, sınıf tümünden silahsızlandırılmaya çalışılıyor.

Sendikaların büyük çoğunluğu özelleştirme saldırısını suskun kalarak onaylamakta, özelleştirmelerden pay kapma peşinde olan kimi sendikalar açık ya da dolaylı olarak savunmaktadırlar. Özelleştirmeye karşı olduğunu ilan eden az sayıda sendika ise, sınıf siyasetinden uzak oldukları oranda ya bunu gerekçelendirememekte ya da gerekçeleri sermayenin değirmenine su taşımaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Sendikal reformizmin "Kamu malı halkın malı" eksikliğini gerekçelendirmesinin son örneği, Bursa Sendikalar Platformu'nun geçtiğimiz hafta Gemlik'te gerçekleştirdiği mitingte, Petrol-İş'in pankarta çıkardığı şu slogan oldu: "Kamu malı zaten bizim! 65 milyon ortaklı TÜPRAS'ı sattırmayacağız!"

Bir işçi sendikasının, işçi sınıfı adına ve güya özelleştirmeye karşı ortaya attığı bu görüş, sadece gerçekleri altüst etmekle kalmamakta, sınıfsal bilince

de darbe vurmaktadır.

Gerçekler ise çok farklıdır

"Devlet malı halkın malıdır" iddiası, "devlet halkın devletidir"i getirir. Her ikisi birden ise, sınıflı toplumlar gerçeğinin üstünü örtmeye yarar. Oysa bu aynı sendikaların çeşitli açıklamalarında da ifade edildiği gibi; özelleştirme "sermayenin bilinçli bir tercihi", "işçi sınıfına ve emekçilere topyekün bir saldırısı"dır. Aslında bu ibareler, devletin kimin devleti olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Kaldı ki özelleştirme hiç de "kâr getiren KİT'ler'in satışıyla sınırlı değildir. Kapitalist devletin üretimden ve asıl olarak kamu hizmetlerinden "tümüyle soyundurulması", sermayenin örgütlü çıplak zor aygıtı olma işlevini yerine getirecek tarzda "güçlendirilmesi", "çevikleştirilmesi"dir, özelleştirme programıyla hedeflenen. Bu hedefe doğru giderken de, örgütlenme hakkı başta olmak üzere tüm kazanılmış haklarının gaspı yoluyla işçi ve emekçilerin köleleştirilmesi tamamlanmak istenmektedir. İşçi ve emekçiler, kapitalist devlet sermayesinden önce, kendi can bedeli kazanımlarının yağmasına karşı durabilmelidirler.

Sınıfın kitlesi bu bilinçle donatılmadan özelleştirme saldırısına karşı toplu bir direniş örgütlenemez. Olsa olsa, ihaleye çıkarılan işletme bazında yerel eylemliliklere gidilir, ki bu kadarını işçiler doğal bir korunma refleksiyle zaten zorlamaktadırlar.

Sınıf savunmacı konumdan çıkarılmalıdır İşçi sınıfı özelleştirme saldırısının karşısına yeni hak talepleriyle dikilmelidir

Gerek sermaye sınıfı ve devletin tüm güçleriyle bu saldırıya odaklanması, gerekse sendikal ihanet ve işbirliğinin sınıf cephesinde büyüttüğü zayıflıklar, siyasal bilincin önemini daha da artırmaktadır.

Sendikalar, sınıfın kendiliğinden bilincinin somutlandığı, örgütlü güce dönüştüğü yapılardır. Ancak bugünkü görüntü, sendikaların bu kendiliğinden bilinci bile bozup saptırdığının resmidir. Hem dıştan (sermaye cephesinden), hem de içten (sendikalar cephesinden) yürütülen bu ideolojik-siyasi bombardımanın püskürtülebilmesi,

sınıf cephesinden de ideolojik-politik bir donanımın mümkün olacaktır. Siyasal iktidar mücadelesi bir yana, sınıfın saldırılara karşı korunması bile, artık siyasal eylemliliğin konusu durumundadır.

Bunların tümü birden, sınıf devrimcilerinin bugünkü görevlerine ışık tutmaktadır: İşçi sınıfının korunması, kendi kurtuluşu uğruna mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin artırılması için, tüm imkan ve araçlarla seferber olmak. İşçi sınıfının korunması; yalnızca bugün tümüyle gaspedilmeye çalışılan kazanılmış hakların korunması değil, yukarıda sözünü ettiğimiz ideolojik-politik bombardımandan, fiziki ve moral yozlaşmadan da korunmasıdır.

Sadece özelleştirme saldırısı kapsamında ele alırsak, aşağıdaki talepler acil ve güncel bir önem taşımaktadır.

Sigorta hakkının gaspına karşı;

"Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)! Sigorta primleri devlet ve işverenler tarafından ödenmelidir! Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!"

Sağlık ve eğitimin paralı hale getirilmesine karşı;
"Herkes parasız sağlık hizmeti!", "Her düzeyde parasız eğitim!"

Özelleştirmelerle atbaşı giden işsizleştirme-örgütsüzleştirmelere karşı;

"Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi! Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı! Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!"

Bu ve benzeri istemler özelleştirme saldırısına karşı mücadele kapsamında özellikle öne çıkarılmalı, bunlar uğruna mücadele yükseltilmelidir.

Tek tek işletmelere sıkıştırılmış, kazanım imkanından yoksun savunma eylemleri sınıfın moralini yeterince bozmuştur. Sadece o fabrikanın satılmasına karşı başlatılmış savunma eylemlerinde, işçilerin dayanışma (aslında destek) talebi sınıf tarafından karşılanamamakta, bu da eylemdeki işçinin moralini bozucu ek bir etkene dönüşebilmektedir. "Sınıf dayanışması"nın işçi-emekçi kitlelerin uzun zamandır dilden düşürmediği temel bir istem olduğu gözönüne alınırsa, bir türlü hayata geçirilememesinin bilinç dışında nedenleri olması gerektiği açıktır. Dayanışma, ortak talepler etrafında birleşmekle mümkün olacaktır. İşçi ve emekçilerin ortak bir mücadele hattında buluşabileceği yukarıdaki talepler, tek tek işletmelerde gelişen eylemlere karşı duyarlılığı da artıracaktır. Kitlelerin moral gücünü yükseltecek en etkili yol, yine kitlelerin yükselen eylemi ve artan kazanımları olacaktır.

Sermayenin ideolojik-siyasal bombardımanının etkin bir ideolojik-siyasi savaşla karşılanması da, kuşkusuz kitlelerin moral gücünü artıracaktır.

Özetlersek; sınıf devrimcilerinin önümüzdeki süreçte yükleneyeceği temel alanlardan biri, sınıfın saldırılara karşı örgütlenmesi ve bilinçlendirilmesi; diğeri, sermayenin ve sendikal reformizmin sınıfın bilincini saptırma kampanyalarına karşı etkin bir mücadele yürütülmesidir.

Özelleştirme saldırısına karşı sınıfın şiarı:

Sınıfa karşı sınıf!!

İşçi sınıfının özelleştirmeye karşı şimdiye kadar ki mücadelesi, sendika bürokrasisinin teslimiyetçi tutumu ile muhalefet platformları arasında sıkışıp kalmış olmaktan dolayı, oldukça önemli mevziler ile bir o kadar değerli olan bir zaman kaybına uğradı. Bu, özünde sınıfın beklemece, ertelemece, muhalefet etmekle sınırlı bir platforma mahkum edilmesinin olağan bir sonucuydu. Ufku, "KİT'ler halkındır, satılamaz"la sınırlı bu platform, bir burjuva platformudur ve aşılması sınıfın devrimci mücadele ve programının hayata geçirilmesine bağlıdır.

Üzerinde durulması gereken nokta, sözkonusu kayıpların herhangi bir ciddi çatışmaya girilmeksizin verilmiş olmasıdır. İçinden geçmekte olduğumuz yoğun özelleştirme saldırısı açısından gözetilmesi gereken esas nokta ise, Yatağan, Çayırhan, Soma işçilerinin, mevcut tabloya rağmen, özelleştirmeleri erteletebilen, saldırıları geçici de olsa kesintiye uğratan, eylemli gücüyle elde ettiği başarıdır. Daha ileriye sıçrayan bir mücadele düzeyi için, bu başarılı halkanın tutulması ve güçlendirilmesi gerekmektedir. Kuşkusuz bu, geçici ve görece anlamda bir başarıdır. Ve sermayenin yoğun özelleştirme programını hayata geçirme kararlılığı karşısında ya ezilecektir, ya da daha ileriye taşınacaktır. Her durumda, özelleştirmelerde katedilecek mesafe, iki sınıfın kendi cephesinden ortaya koyacağı mücadele kararlılığına ve gücüne bağlı bir seyir izleyecektir.

Burada parantez açıp şunu belirtmek gerekir: Kuşkusuz özelleştirme saldırısının karşılanamaması büyük kayıplara yol açacaktır. Fakat bu herşeyin sonu değildir. Böylesi bir durum daha sert ve zorlu bir mücadele anlamına gelecektir. Öte yandan devrimci siyasal önderliği ile bulaşamamış ve sınıf programından yoksun işçi kitlelerinin özelleştirme karşıtı mücadelesi, bu tayin edici dezavantajına rağmen, toplamda ileriye dönük bir mücadele pratiği sergileyebilir. Zira bunun potansiyel gücünü içinde barındırmaktadır. Yanısıra önemli bir deneyim birikimi elde etmiş bulunmaktadır.

Son süreçte TÜPRAŞ işçilerinin, sermayenin olanca çirkef yüzüyle ve olanca gücüyle yürüttüğü demagojik kampanyaya rağmen, sözde "halka arz" olarak sunulan hisse senetlerini almıyor olması, bu birikimin yanısıra, oluşan ciddi bir tepkinin de ifadesidir. Şimdilik Petrol-İş'in, tabandan gelen bu tepkiye sahip çıkıyor olması, yürütülen kirli kampanyaya kendi cephesinden karşı koyması anlamlıdır. Fakat mevcut deneyimler, özelleştirmeye karşı mücadelede, hiçbir biçimde sendika bürokrasisine ve onun platformuna güvenilmemesi gerektiğini de bütün açıklığıyla ortaya koymuş bulunmaktadır. Yapılması gereken, sınıfın kendi öz

mücadele programı ve platformuyla saldırılara ve süreçlere müdahale etmektir. Bu müdahale özellikle saldırıların başlangıcında daha can alıcı bir önem kazanmaktadır.

Oyalanmaya, beklemeye zaman yok!

Selüloz-İş Genel Başkanı Engin Aslan'ın, "SEKA'ların satışa çıkarıldığı gün, fabrikalar evimiz olacak", açıklamasında ortaya çıkan beklemece tutum, tekil bir örnek değildir. Sıkça ortaya konan bu tutumun sendikal cephede yarattığı tahribatlar ortadadır. Ne SEKA'nın, ne TÜPRAŞ'ın, ne de işçi sınıfının toplamının, satışın gerçekleşeceği ana kadar bekleme lüksü

vardır. Yukarıdaki açıklama, mücadeleciler bir söylem kullanılsa da, saldırıyı kabullenen bir ruh halini gizleyemiyor. Bu beklemece tutumun daha rafine bir biçimi, Bayram Meral ve şürekası tarafından, POAŞ'ın özelleştirilmesi gerçekleştirildiği gün, ihaleyi izlemek üzere ortaya kondu.

Buna benzer bir tutum Petrol-İş için de sözkonusudur. TÜPRAŞ işçileri, mevcut durumda, sermayenin sözde işletmeye ortak etmek üzere işçilerin alımına sunduğu hisse senetlerini almayarak, kendilerince anlamlı bir tepki geliştirdiler. Yalnız TÜPRAŞ işçileri değil, özelleştirme kapsamındaki bütün işletmelerin işçileri, hisse senedi almanın kendi tabutlarına kendi elleriyle çivi çakmak anlamına geleceğini zaten biliyor. Petrol-İş'in bunu başarı olarak sunup bununla yetinmemesi gerekiyor. Zira işçilerin hisse senedi alımına girmemesi, sermayenin buradaki ayak oyunlarını boşa çıkartmaya yetmiyor. Sermaye devleti, TÜPRAŞ üzerinden dev bir kampanya ile toplumun orta sınıflarından alıcılar bulmakta zorlanmıyor. Burada işçilere satma çalışmasının asıl nedeni, sınıfın yükselecek tepkisini bloke etmektir.

Herşeyden önce, Petrol-İş'in yapması gereken, halka arz adı altında %15'i özelleştirmeye sunulan TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesinde bu önemli adımı boşa çıkarmak, bunun için cepheden fiili eylemlilikler örgütlemektir. Asıl satışın ya da blok

satışların yapılacağı ana kadar beklemek, asıl eylemleri o ana saklamak, niyetlerden öte, bir oyala(n)ma ve aldatma tutumudur. Zira TÜPRAŞ gibi kendi alanında tek olan dev bir şirket, ancak parçalanarak, birkaç özelleştirme biçimi ve düzeyi kullanılarak, sermayeye sunulabilir. Kaldı ki sermaye devleti bunu açık biçimde ilan da etmiş bulunuyor. Yükselcek tepkileri maniple etmek için; TÜPRAŞ'ın satışı gerçekleşse bile yine bir devlet işletmesi olarak kalacağı, devletin yönetim ve karar süreçlerinde belirleyici olacağı bir hisse oranını elinde tutacağı yalanına sarılmaktadır.

Demek ki, satışın gerçekleşeceği gün tanımı, özelleştirme gibi kapsamlı bir saldırıda boş bir söz kalıbıdır. O sözü edilen "gün", gerçekte, özelleştirme açısından çok önceden başlayan ve hala sürmekte olan bir gündür. O güne havale edilmiş bir eylemin ne ölçüde hayata geçeceği ise şüphelidir.

Fiili direniş, meşru militan mücadele!

Özelleştirme, basit bir saldırı, mülkiyet devri ile sınırlı bir iktisadi düzenleme değil, herşeyden önce siyasal bir saldırıdır. Ve ancak siyasal sınıf perspektifi ve tavrıyla püskürtülebilir. İktisadi-sendikal taleplere ve gerekçelere daraltılmış bir mücadele düzeyiyle (Hoş, sendikal bürokrasi bunu bile başaramıyor) karşılanması mümkün değildir. Saldırının şimdiye kadar yarattığı sonuçlar ortadadır. Bu tahripkar sonuçları ortadan kaldırmak herşeyden önce saldırının sınıf karakterine uygun bir siyasal duruş ve mücadele kararlılığı gerektirmektedir. Bu ise gelinen yerde beklemece pasif tutumun yanında sendikalist iktisadi alana daraltılmış perspektifi ve bununla bağlantılı eylem-muhalefet hattını aşmayı gerektirmektedir. İşçi sınıfı meşruluğunu haklılığından ve gücünü üretimdeki konumundan almadıkça, mücadelesini bu temel eksene oturtmadıkça, sendikal bürokrasinin ve reformizmin dayattığı platformu aşamaz.

Bu platform şimdiye kadar, işçi sınıfının en fazlasından muhalefet etmeye davet etmenin ötesine geçememiştir. Demokratik-sendikal muhalefet esprisine uygun eylemlerin dışında, ne bir eylem önermiş, ne de gerçekleşen militan sınıf eylemliliğini dikkate almıştır. Meşruluk denince burjuva hukukunu

temel almıştır. Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi işçi sınıfı fiili durumda bu sınırları aşan eylemleri örgütleyebildiğini göstermiştir. Sendikal bürokrasinin ve reformizmin “ses getirmek” amacıyla “eylem” örgütlemeye çalıştığı yerde, işçiler, teknik işlemleri halletmek üzere gelen komisyonları fabrika işgalleriyle, barikatlarla geri püskürtme refleksi göstermiştir. Bundan daha sarsıcı, daha meşru bir eylem olabilir mi?

Kuşkusuz özelleştirme gibi kapsamlı bir saldırı karşısında geliştirilecek hiçbir eylem, bir diğerinin karşısına konulamaz. Gerçek bir mücadele ekseninde planlandığında, her birinin kendine göre bir karşılığı ve anlamı söz konusudur. Ne var ki sendikal bürokrasinin “muhalefet etme” derekesine indirgediği eylemlere rağmen mevcut saldırılar geriletilmemiştir. Sermaye devleti demokratik muhalefet ekseninde geliştirilen bu tür eylemlerden hiçbir zaman rahatsız olmadı. Bunu kendisine yönelen bir tehdit olarak algılamadı.

Gelinen yerde işçi sınıfı, ancak işyeri-fabrika temelinde gerçekleştirileceği eylemlerle bu cendereyi kırabilir. Bunun yolu, geçmişin deneyimlerinden güç alarak, işyeri-fabrika komitelerini örgütleyerek inisiyatif ele almaktır. Bu, aynı zamanda, sendika bürokrasisinin denetiminde etkisini yitiren diğer eylem biçimleri ve araçlarına da canlılık ve devrimci bir öz kazandıracaktır. Ancak bu temelde yükseltilecek bir mücadele tarzı ile işçi sınıfı özelleştirme saldırılarına karşı savunma çizgisine, reformizmin ve sendika bürokrasisinin “iki arada bir derede” platformuna mahkum olmaktan kurtulabilir. İşçi sınıfı, ne özelleştirmelerin biçimi, ne patronun kim olacağı tercihi ile karşı karşıyadır. Ne de burjuva hukunun sınırlarına hapsolmuş bir muhalefetle.

Birleşik mücadele bayrağı yükseltilmelidir!

Özelleştirme başta işçi sınıfı olmak üzere emeğiyle geçinen tüm kesimlere yönelik bir saldırdır. Ancak bu kapsamda karşılanabilir bir saldırdır. Tek tek fabrika ve işletmelerle püskürtülmesi mümkün olmayan bu saldırı karşısında, şimdiye kadar bu kesimlerin mücadelesini birleştirme konusunda açık bir zaaf söz konusu olduğu için, sermaye pervasız davranmaya devam etmektedir. Geniş kesimleri birleştirmek adına masabaşında üretilen ÖKP’ler bu ihtiyacı karşılayamadı. Karşılayamazdı da. Zira gerçekte bu ihtiyaç gözetilerek oluşturulmuş yapılar olmaktan uzaktı. Sendika bürokrasisi, sözümona diğer DKÖ’leri de harekete geçirmek, eş güdüm sağlamak, birleşik merkezi eylemler örgütlemek amacıyla

oluşturduğunu iddia ettiği ÖKP’ler vasıtasıyla, gerçekte, kendi üzerine düşen asıl sorumluluğun üstünü örtmeyi başardı. Bu nedenle, özelleştirmeye karşı fabrika ve işletmelerde gerçekleşen mücadele isteği ve kararlılığı birleşik bir hatta örgütlemek yerine, işlevlerini yerine getirmeyen sendikaların yerine ikame edilmiş olan ÖKP’ler aracılığıyla yumuşak bir muhalefet sergilenmesi, bilinçli bir tercihin ürünüdür. Bir geçişirme tutumunun ifadesidir.

Birleşik bir mücadele örgütlülüğü halihazırda yakıcı ve temel bir ihtiyaçtır. Sınıf ve taban dinamiğine dayanmayan hiçbir masabaşı proje ile bu ihtiyacın karşılanamayacağı açıktır. Eylemli sınıf dayanışmasını hayata geçirmek birleşik bir örgütlülüğün ilk adımdır. Dün olduğu gibi bugün de yalnızca aynı sektörlerde çalışanlar değil, farklı sektörlerdeki işçiler arasında da özelleştirme saldırısına karşı ortak bir duyarlılık ve ortak bir mücadele isteğinin bulunuyor olması, bu yönlü bir müdahale çabasının karşılıksız kalmayacağını göstergesidir. Bunun en güzel örneği, İzmit SEKA fabrikasındaki işçilerle dayanışma amacıyla örgütlenen merkezi eylemdir.

Bugün özelleştirme saldırısının bir diğer hedefi olan kamu emekçileri ile birleşik bir mücadele, pekala böylesi eylemlerle güçlendirilip hayata geçirilebilir. Yatağan’daki, İzmir Aliaga’daki ya da İzmit PETKİM’deki bir saldırı için benzer eylem önerileri yapılabilir, örgütlenebilir ve örgütlenmelidir de. Kuşkusuz bunun için tabandan örgütlenen basıncın sendikal bürokrasiyi itelemesi gerekmektedir. İsdemir’den Aliaga’ya, Beykoz Sümerbank’tan İzmit SEKA’ya kadar böylesi bir taban dinamiğinin halihazırda mevcut olduğu durumda, bu ve benzeri girişimlerin ilk tetikleyicileri kuşkusuz sınıf devrimcileri olmalıdır. Geçmiş mücadele deneyimlerinin ileri örnekleri üzerinden yapılacak propagandif çalışmaların ve somut önerilerin etkisini göstereceğinden kuşku duyulmamalıdır. Bunun için az çok hareketliliğin ve belli bir dinamizmin olduğu fabrika ve işletmelere öncelik vermek, sonuç almayı kolaylaştıracaktır.

Birleşik mücadele için bir olanak: 1 Mayıs!

Yoğunlaşan özelleştirme saldırılarına karşı birleşik mücadele ihtiyacını karşılamak için 1 Mayıs’ı değerlendirmek önemli bir olanaktır. Bu yönlü bir çalışma ile işçi sınıfının duyarlılığı artırılmalı, sınıf özelleştirmelere karşı alanlara çıkma propagandası ile kuşatılmalıdır. Bugünden kitle taban inisiyatif ile sendikalara işbirakma kararı aldırtmak önemlidir. Bu

aynı zamanda, hem özelleştirmelere, hem de 1 Mayıs’a karşı gerici tutum içinde olan sendikaların teşhirinde önemli bir dayanak noktasıdır. Özelleştirmeye karşı birleşik direnişin diğer bileşenleri olan kamu emekçileri, paralı eğitim saldırısıyla karşı karşıya olan öğrenci gençliği alanlarda birleştiren taktik talep ve şiarlar, her zamankinden daha

geniş ve derin bir etki alanına sahiptir. Sorun bunu güncelleştirip pratik bir çalışmanın konusu haline getirmektir. ODTÜ öğrencilerinin geçen 1 Mayıs’lardaki deneyimi de bu cephede yakalanması ve aşılması gereken ileri bir halkadır.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!

İşçi sınıfı özelleştirmeye karşıdır, çünkü özelleştirme sınıfa saldırının en çıplak, en etkili araç ve yöntemlerinden biridir. İşçi sınıfı bu karşıtlığı, güç bulabildiği her yerde, bir tepkiye ve eyleme dökme güdüsüyle hareket etmektedir. Fakat henüz bu tepkisini bilinçli ve örgütlü bir tarza kavuşturamamış, mücadelesini programatik bir hedefe bağlayamamıştır.

İşçi sınıfının özelleştirmeye karşı tutumu, “KİT’ler halkındır özelleştirilemez” reformist anlayışına sığdırılamaz.

Sermayenin egemenliğindeki bir “sosyal devlet”, “kamu işletmeleri” asla işçi sınıfının özelleştirmeye karşı mücadelesinin taktik talep ve hedefinin çerçevesini oluşturamaz. İşçi sınıfı kendisini sömürecek olanın kim olacağı konusunda değil, sömürüye izin verip vermeyeceği, saldırıların sürüp sürmeyeceği konusunda bir tercih yapma zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Bunun için işçi sınıfının özelleştirme karşıtlığı daha başından sınıfsal bir içerik taşır. Burjuva “devlet mülkiyeti”, “ulusal devlet” platformuyla hedefinden saptırılamaz.

İşçi sınıfının özelleştirmeye karşı şiarı, “burjuva mülkiyetinin her biçimine karşı toplumsallaştırma”, “mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi”dir.

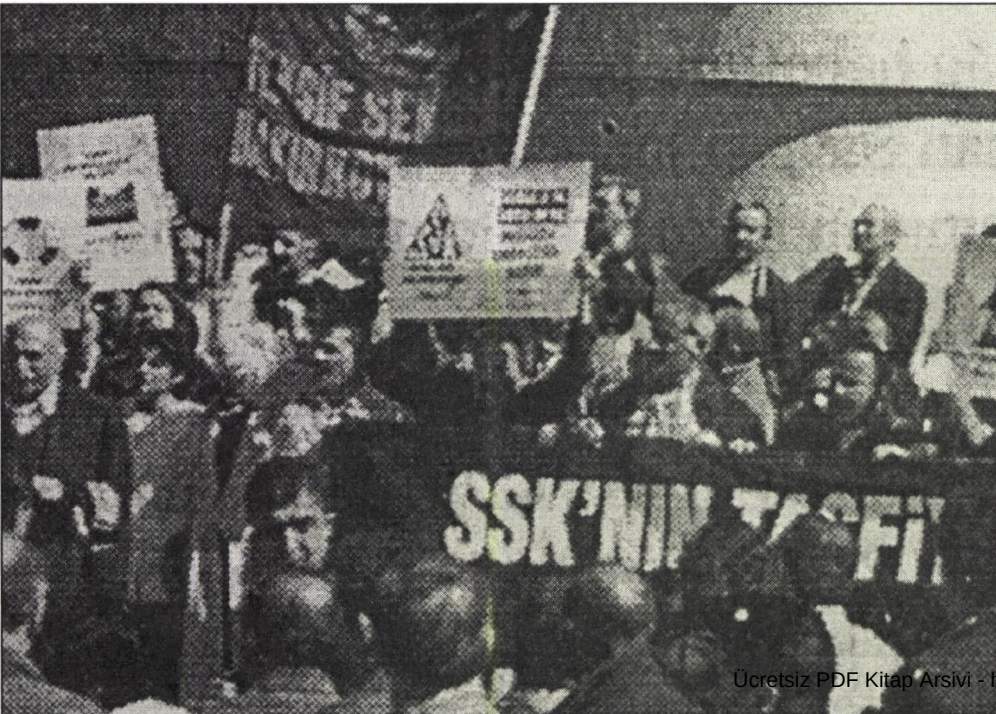
İşçi sınıfı özelleştirmelere karşı iktisadi, demokratik, sendikal haklarını korumak için siyasal bir düzeyde karşılık vermelidir. Zira özelleştirme “... ne tek başına işsizlik, ne tek başına sosyal güvenlik haklarından yoksun olmak, ne tek başına düşük ücret, ne tek başına sendikasızlaştırma, ne tek başına TİS hakkının ortadan kaldırılması vb. vb.’dir.

“Özelleştirme, tüm bunlara eklenebilecek bir dizi saldırı daha içeren, bütün bu kazanımların tümünü birden hedefleyen bir saldırdır.” (Dünyada ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı, s.66, Eksen Yayıncılık)

Özelleştirme ile ülke kaynaklarının emperyalizme peşkeş çekilmesinin acısını ve yıkıcı sonuçlarını yaşayan işçi sınıfı, emperyalizme karşı kararlı mücadele programına sahip tek sınıftır. Onun şiarı ulusal çıkar masallarını boşa çıkaran bir sınıfsal öze sahiptir: “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm, emperyalizme karşı enternasyonalizm!”

Toplumsal yaşamda kullanılan her şey emeğin ürünüdür. İşçilerin alınterinin karşılığıdır. Asalak sermaye sınıfını gitgide daha da palazlandıran tek zenginlik kaynağı, işçilerin emeğinin sömürülmesidir. Bunun için işçi sınıfının “daha iyi ücret, insanca yaşam” talebi ve bu talep için yürüttüğü mücadelede girişeceği her eylem meşrudur, haklıdır. Meşru olmayanlar, işçi sınıfının yarattığı değerleri onların yıkımı pahasına el koyanlar; milyonları eğitimden, sosyal güvenlik ve sigorta hakkından, sağlıklı ve insanca bir yaşamdan ve gelecekte mahrum bırakanlardır.

İnsanca yaşam ancak ve ancak sınıfların, sömürünün, özel mülkiyetin ortadan kalktığı bir dünyada mümkün olacaktır. Bu sosyalizmdir devrimle gelecektir. İnsanlığın maddi manevi bütün birikimleriyle beraber geleceğini kapitalizmin meta ekonomisi, sermayenin kâr hırsı ve asalakların faşist iktidarı şeytan üçlüsü cenderesine yok olmaktan, ancak işçi sınıfının önderliğindeki bir devrim kurtarabilir.

Özelleştirme kiskacında TÜPRAŞ

Emperyalizmin yeniden yapılandırma programı çerçevesinde özelleştirme saldırısı kapsamına alınan çok sayıda KİT satışa çıkarılıyor. IMF-TÜSİAD hükümeti, özelleştirme saldırılarını daha da hızlandırdı. Özellikle emperyalistlerin ilgi duydukları kârlı alanlar yağmaya açılıyor.

IMF ve Dünya Bankası'nın üzerinde önemle durduğu ve öncelikli olarak enerji sektöründe gerçekleştirilecek yağma programında, 7 sektörün özelleştirilmesi yer alıyor. Haziran sonuna kadar 49 KİT'in özelleştirilmesi, hükümet programının öncelikleri arasında.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) binlerce işçinin çalıştığı SEKA, TUMOSAN, TAKSAN, Karadeniz Bakır İşletmeleri, TUMAŞ, TÜSTAŞ, MEYBUZ ve EBK'yi Nisan ayında açılacak ihalede tek kalemde satışa çıkarıyor.

IMF-TÜSİAD hükümeti bu kuruluşları haraç mezat satarken, yerli ve yabancı sermayeye her türlü kolaylığı gösteriyor, peşkeş çekiyor. Kolaylık çerçevesinde teklifler vadeli alınabilecek. Toplam satış bedelinin asgari yüzde 25'i sözleşme tarihinde, geriye kalan kısmı, yani yüzde 75'i ise, 3 yılda 3 eşit taksitle ödenecek.

POAŞ'ın özelleştirilmesinin ardından şu günlerde TÜPRAŞ'ın da özelleştirme hazırlıkları tamamlanıyor. Özelleştirmeden sorumlu devlet bakanı Yüksel Yalova, dediğini yaparak, POAŞ'tan sonra TÜPRAŞ'ı da tekeli sermayeye "peşkeş" çekiyor. TÜPRAŞ'ın hisselerinin yüzde 15'inin "halka arz" marifetiyle özelleştirilmesi, süreci başlatılıyor. 11 trilyon lira nominal değerli A grubu TÜPRAŞ hisse senetleri için, 22-29 Mart tarihleri arasında ön talep yapıldı, 7 Nisan'da ise kesin talep yapılıyor.

Garanti Yatırım liderliğinde yapılacak ihalede, kimlerin ne kadar hisse senedi satın alacağına ÖİB karar veriyor. TÜPRAŞ çalışanları ve küçük sermayedarlar 200 lot ve altında, büyük sermayedarlar ise 200 lot ve üzerinde talepte bulunabilecekler.

Küçük sermayedarlara iskontolu peşin ödemelerde yüzde 12, TÜPRAŞ çalışanlarına yüzde 15 ve büyük sermayedara ise yüzde 4 indirim uygulanacak. Kuşkusuz kağıt üzerinde bu böyle.

TÜPRAŞ'ın "halka arz"ında aracılık yapacak bankalar, kesin talep öncesinde yatırılacak paraları, hisse dağıtımını yapılana kadar kullanma olanağı elde edebilecekler. Aracılık yapan 17 bankanın onu, POAŞ ihalesinde yarışan sermaye gruplarının bankalarından oluşuyor.

"KİT'ler bütçenin kamburu" yalanı ve TÜPRAŞ gerçeği

"KİT'ler bütçenin kamburu" yalanı ile başlatılan özelleştirmelerin, tam tersine en kârlı işletmelerin değerlerinin altında peşkeş çekilmesi olduğunu Mısır'daki sağır sultan bile biliyor artık. Eğer gerçekten amaç bütçeyi yükten kurtarmak olsaydı, satışlara zarar eden kuruluşlardan başlanırdı. Oysa tam tersi oldu. Zarar eden KİT'ler özelleştirme kapsamına bile alınmazken, en kârlı kuruluşlar öncelikle elden çıkarıldı. Böylece takke düştü kel göründü.

TÜPRAŞ gerçeği, "zarar eden KİT'leri satıyoruz" yalanını açığa çıkarıyor.

İstanbul Sanayi Odası'nın 500 büyük sanayi kuruluşu anketi içinde, TÜPRAŞ, 1999 yılında, 1 katrilyon 828 trilyon liralık satış hasılatı, 54 trilyon 425 milyar liralık dönem kârı ile, birinci sıraya yerleşti. Sermayesi 74.7 trilyon lira olan TÜPRAŞ'ın 1999 yılı cirosu ise 3.2 katrilyon lirayı buldu. TÜPRAŞ, vergi öncesi kârını 1998'e göre yüzde 199 artırarak, 333 trilyon liraya çıkardı. Hükümetin IMF sosyal yıkım programını kabul ederek 3 yılda parça parça sağlamaya

çalıştığı 4 milyar dolara yakın kaynağı, TÜPRAŞ yalnızca 1999 yılı vergi ve fon ödemeleriyle bütçeye aktardı.

Devletin aldığı verginin 1/5'i TÜPRAŞ'tan geliyor. TÜPRAŞ üretim gücü açısından değeri 5 milyar dolardan aşağı değildir. Bu rakama taşınır ve taşınmaz varlığı dahil değildir.

İşte böylesi ekonomik büyüklükte bir kuruluş, yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilecektir.

Gelir nereye gidecek?

"Halka arz"dan elde edilecek gelirin öncelikle nereye gideceğini, ÖİB Başkanı Uğur Bayar itiraf ediyor: *"Önce kendi bünyemizdeki şirketler için kullanılacaktır. Ondan sonra, geçen yıllar içinde bazı özelleştirme projelerinde, özellikle bankaların satışında, bankaların borç temizlemek için çıkartılmış kağıtlar vardır.."*

Uğur Bayar açıkça diyor ki: Biz özelleştirme kapsamına aldığımız KİT'leri faiz yükünün altına sokarak, yatırım yaptırmayarak, verimli çalıştırmayarak, zarar ettiriyoruz. Şimdi KİT'lerin özelleştirilmesinden elde edeceğimiz geliri, Sümerbank'ta olduğu gibi, satarken borçlarını karşılıksız kağıtlarla üstlendiğimiz işletmelerin bankalarda duran bu kağıtlarının karşılığını doldurarak, bu bankalara kaynak aktarmakta kullanacağız.

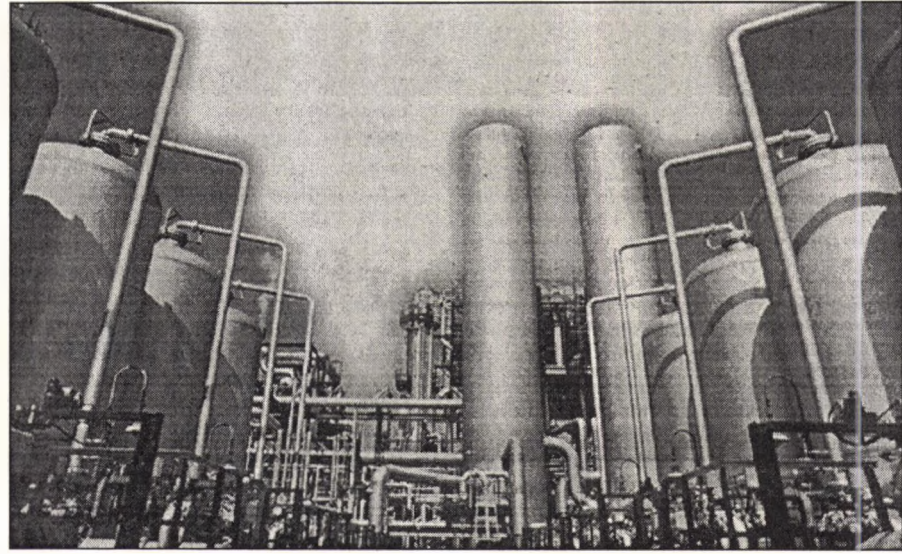
Zararları sineye çekilerek, değerlerinin çok altında peşkeş çekilen bu bankaların, daha sonra asalak tekeli sermaye tarafından içleri boşaltıldı, soyuldu, batırıldı. Bunun üzerine yeni zararları ile birlikte kamulaştırıldılar veya "kurtarıldılar". TÜPRAŞ'tan gelecek paranın bir kısmı, işte bu eski üstlenilmiş zararların ödenmesine gidecek. Bir kısmının da son günlerde güncellik kazanan devasa silah alımlarına gideceği açıktır.

"Sermayeyi tabana yayıyoruz" yalanı

Özelleştirme İdaresi Başkanı Uğur Bayar, TÜPRAŞ hisselerinin yüzde 15'inin "halka arz" marifetiyle özelleştirilmesinin, *"sermayenin tabana yayılması hedefinin gerçekleşmesinde en önemli fırsatlardan biri"* olduğunu iddia ediyor.

Üretim ve sermayenin yoğunlaştığı ve merkezileştiği, büyük balığın küçük balığı yuttuğu tekeli kapitalizm çağında, bu kocaman bir yalandır. "Sermayenin tabana yayılması", tekeli sermayeye kaynak aktarmanın kılıfından ibarettir. "Halka arz" aldatmacalarına kapılıp hisse alanlar, binbir zahmetle biriktirdikleri tasarruflarını büyük sermaye gruplarına aktararak kayıplara uğramışlardır. Üstelik daha sonra sermaye artırımlarına katılamamışlar, hisse oranları dikkate alınmayacak ölçüde düşmüş, yok olmuşlardır.

Uğur Bayar'ın açıklamaları, işçilere indirimli hisse arzının rezil bir oyun olduğunu yeterince ortaya seriyor. TÜPRAŞ'ın "halka arz"ında çalışanının önüne tarihi ve örnek bir model konulduğunu iddia eden U. Bayar, bir gazetecinin "çalışana iskonto gibi avantajlar sağlamak, iktisadın ve rekabetin ruhuna aykırı. Siz neden bu yolu seçiyorsunuz?" sorusu üzerine, açık açık şunları diyebildi: *"TÜPRAŞ Türkiye'nin en büyük halka arzı. Ülkede özelleştirmeye karşı bu kadar direniliyorken, çalışana hisse alırken avamı sağlamak sembolik açıdan önem taşıyor. Belki bir gün bunu yapmak*

zorunda kalmayacağımız bir ortam oluşmuş olur."

U. Bayar açık açık, amacın işçiye avantaj sağlamak değil, bu görüntü altında özelleştirmeleri şirin göstermek olduğunu söylüyor. Böylece saldırıların üstü örtülmeye, özelleştirmeye karşı işçi sınıfının tepkisi engellenmeye çalışılıyor.

TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesinin sonuçları

TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi şu sonuçları doğuracaktır.

*Stratejik öneme sahip petrole ilgili politikalar, yerli ve yabancı sermayenin kâr eksenine terk edilecektir.

*Rafinerilerin tekeller tarafından satın alınması ile petrol ürünleri üretim, dağıtım ve fiyatlanmasında tekeli politikalar hakim kılınacaktır. TÜPRAŞ akaryakıt piyasasının yüzde 86'sına hakim olduğu için, tekeller fiyatları istediği gibi tespit edebilecek. Bugün kullandığımız akaryakıt fiyatları, bir anda belki de iki üç katına çıkacaktır. Bu fiyat artışlarından bütün ürünler etkilenecek ve fiyatlar füze gibi fırlayacaktır.

*Petrol sektöründe asgari stok bulundurma zorunluluğu vardır. Özelleştirme sondasında stok şartı özel sektörün insafına terk edilecektir. Özel sektörün ise, milyonlarca doları bir kenarda tutma yerine, bir an önce satış yaparak kâr elde etme peşinde olacağından kuşku duyulamaz.

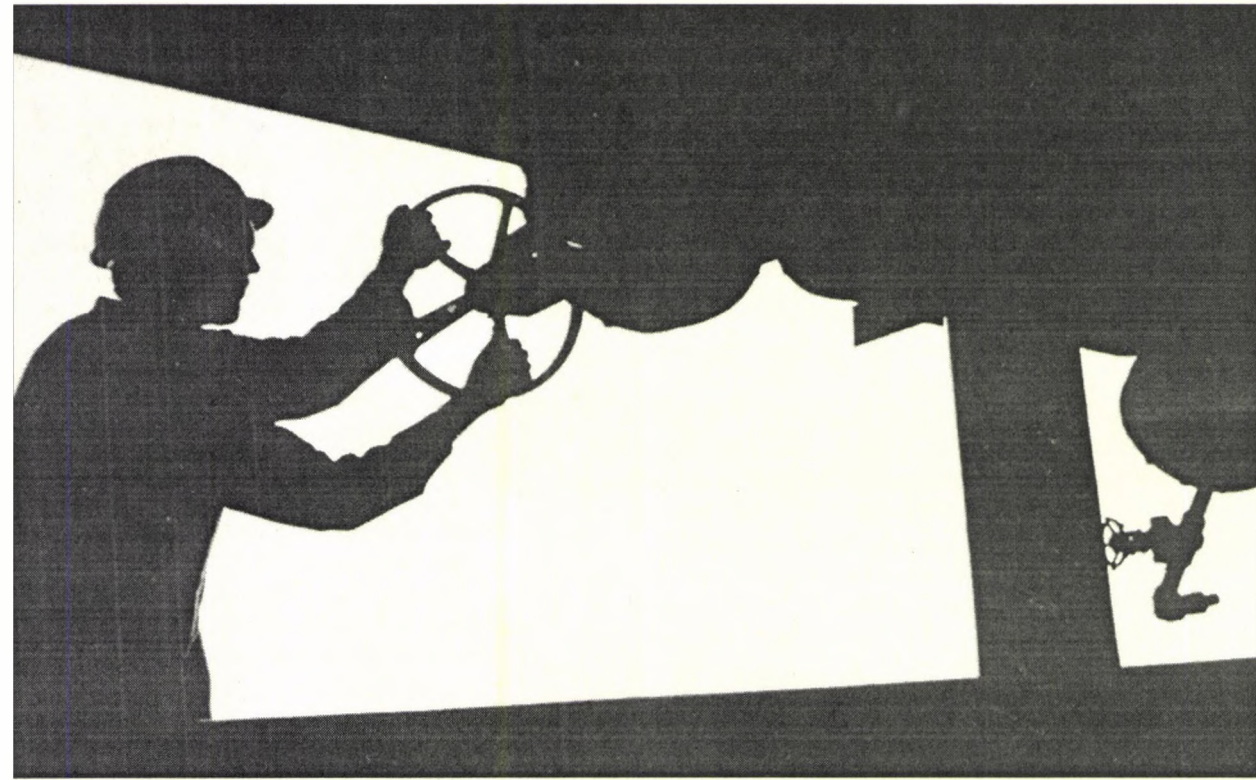
*Yerli ve yabancı tekeller TÜPRAŞ özelleştirildiğinde, bütçenin 1/5'i büyüklüğüne varan toplam vergi ve fonları dolaysız olarak kullanabilecektir.

Ne yapmalı?

Bugüne kadar özelleştirme saldırısına karşı sınıf cephesinden yapılan eylemlerin ancak bir kısmında başarılı olunabildi. Protestocu eylem tarzından sıyrılıp üretimden gelen gücü kullanıp sonuç alıcı etkin eylemler örgütleyen sınıfın bazı bölükleri, mücadeleden kazanımla çıktılar. Sessizliği korumayı tercih edenler ise, yenilgiyi baştan kabullenmiş oldu. Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi basın açıklaması vb. ile sınırlayan bir anlayışla saldırının göğüslenip püskürtülemeyeceğini, son olarak POAŞ deneyimi ortaya koymuştur.

Saldırı tüm işçi ve emekçileredir. Bu durum özelleştirmeye karşı mücadelenin nesnel zeminin genişlediğini ifade ediyor. Topyekûn saldırıya "sınıfa karşı sınıf" ekseninde topyekûn militan bir mücadele örülmelidir. Bunun için ciddi bir hazırlığa, bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alacak bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Bunu göze alamayan bir anlayış, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını savunamaz, özelleştirme saldırısını göğüsleyip püskürtemez.

İşçi sınıfı "patron olma" aldatmacasına kanmayacak!

Ecevit hükümeti, IMF'ye verdiği yeni taahhütlerle beraber, hızlı bir özelleştirme saldırısı başlatmış durumda. Saldırının kapsamı şu ana kadar yapılan özelleştirmeleri katladığı gibi, saldırıyla beraber çok yönlü bir ideolojik-politik manipülasyon kampanyası da sürdürülmektedir.

Artık gerçek içeriği işçi sınıfı için açığa çıkmış bulunan KARDEMİR modeli de bugün bu saldırıda allanıp pullanarak kullanılıyor. Özelleştirme saldırısının kilit işletmelerinden TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesinde, KARDEMİR, "sermayenin tabana yayılması", "işçinin çalıştığı işletmeye ortak olması", "küçük tasarruflarını kazanca dönüştürmesi" argümanlarına kanıt olarak getiriliyor. İşçilerin alacakları hisse senetleriyle işletmeye patron olacakları yalanı biktırırıcısına tekrarlaniyor.

Kapitalizm koşullarında "işçilerin fabrikalara ortak olması" basit bir aldatmacadan başkaca bir şey değildir. Bu aldatmacayla, kapitalistler işçilerin sınıf bilincini bozmak, sınıf atlama hayallerini okşamak, onları boş hayallerle avutarak sömürüyü güvencelemek peşindedirler. Sömürü çarkına dayanan kapitalist üretim ilişkileri toplumsal bir devrimle aşılmadıkça, işçilerin sözde çalıştıkları işletmelere ortak olarak sömürüyü ortadan kaldırmaları bir yana, sınırlamaları dahi ham bir hayaldir. KARDEMİR burjuva sözcülerinin söylediklerinin aksine bu gerçeğin somut bir kanıtıdır.

KARDEMİR'de işçiler kendi iplerini çekmeye ortak edildiler

KARDEMİR'in özelleştirilmesi gündeme geldiğinde sermaye devleti, bu işletmenin zarar ettiğini, zarardan kurtarılmasının dahi büyük maliyetler gerektirdiğini, bu nedenle kapatılmasının en uygun çözüm olduğunu

propaganda ediyordu. Ancak gerçek çok daha farklıydı. KARDEMİR'de sermaye devleti açısından yaşanan sorun, bu işletmenin zarar etmesi değil, fakat özelleştirilmesinin önündeki en büyük engelin aşılmasıydı. Bu engel, KARDEMİR işçisinin ve Karabük emekçi halkının özelleştirme karşıtı tepkisi idi. Yoksa Kardemir ürettiği ürün açısından pazarda önemli bir paya sahip olan bir kuruluştur. Bu konumundan dolayı da demir-çelik tekellerinin iştahını kabartıyordu. Kardemir'in kapatılacağı eksenli propaganda işte bu emekçi muhalefetini aşmak için devreye sokuldu. Amaç, emekçi kitle muhalefetini "Kardemir'i kapattırmayacağız!" ekseninde sınırlamaktı. Ve bu bilinçle hareket eden kitleyi, sendika ağalarının da yardımıyla, "kapattırmak istemiyorsan, sahip çık, KARDEMİR halkın olsun" yalanıyla özelleştirmeye ortak etmekte.

Sistemli bir bilinç bulandırma operasyonu, sonuçta, KARDEMİR şirketleştirildi ve hisse senetlerinin büyük bir bölümü işçilere devredildi. Artık işçiler fabrikanın ortaklarıydı (!) ve şimdi sıra, kendi fabrikaları için fedakarlığa gelmişti.

Bu aldatmaca kullanılarak, devir sonrası ilk iki yılın TİS'leri sıfır zamlı kapatıldı. Daha sonraki TİS'lerde ise; yapılan cüzi ücret artışlarından doğan TİS farkları, sermaye arttırımı operasyonlarıyla gaspedildi. İşçiler, '99 yılındaki % 21'lik sermaye arttırımında da yine TİS'ten doğan hakedişlerinden vazgeçtiler. İşçiler aldıkları hisse senetleriyle güya patron oldukları fabrikada artık daha çok çalışıp, daha az ücret alıyorlardı. Yine bu

süreçte işletmenin "kâra geçmesi için" yüzlerce işçi emekli edilerek işten çıkarıldı. Yerlerine ise asgari ücretle çalıştırılmak üzere yeni işçi alındı. KARDEMİR A.Ş., '96 faaliyet raporunda bu gerçeği; "Avantajımız, sektörümüzdeki en düşük işçi ücretlerine sahip olmamızdır" şeklinde ifade etmekteydi.

Sonuçta, artık aldıkları ücretle evlerine ekmek dahi götürmekte zorlanan işçiler, son çare olarak ellerindeki hisse senetlerini satmak yolunu tuttular. Demir-çelik tekelleri kurdukları paravan şirketlerle bu hisse senetlerini piyasadan toplayarak, işletmenin yönetimini ve mülkiyetini de ellerine almış oldular. 5 bin 100 işçinin yaklaşık yarısı hisse senetlerini satmak zorunda kalırken, işçilerin ellerinde bulunan hisse senedi ise yüzde 30 civarında bulunuyor. Ancak bu senetler yüzlerce farklı elde olduğu için, işçilerin işletmenin yönetimini hiçbir şekilde etkileme şansı yok. Bu hisse senedi sahiplerinin, ellerindeki korumak için sermaye arttırımı sırasında aktardıkları sıcak para ile demir-çelik tekellerine kaynak aktarmaktan başka bir rolleri bulunmuyor.

Kurtuluş kapitalizmin yıkılışıyla gelecek!

Sonuç olarak, KARDEMİR modeli, işçilerin kendi iplerini kendilerinin çekmesi yoluyla özelleştirmenin gerçekleştirilmesidir. Patron olma hayalleri körüklenerek gerçekleştirilen özelleştirme; işçilerin patron olmasını değil, ancak kölelik zincirlerini parlatacaktır. İşçi sınıfı gerçek kurtuluşu; bu düzen içerisinde sınıf atlama hayalleriyle değil, düzenin kendisini yıkarak, kölelik zincirlerini kırarak kazanacaktır.

KARDEMİR örneği bize bu gerçeği bir kez daha teyit etmektedir.

Özelleştirmeye hayır!

Kendi ipimizi çeken biz olmayacağız, krizin faturasını kapitalistlere ödettireceğiz!

İşte Kardemir Modeli

*İlk başta hisselerin yüzde 51,8'i çalışanlara aitti. Hala kağıt üzerinde öyle görünüyor.

*Kurulan paravan şirketlerle hisseler belli kişilerin elinde toplandı.

*Ancak 5 bin 100 işçinin yarısı hisselerini el altından sattı. İşçiler şu an ancak yüzde 30'una sahip.

*İlk iki yıl sıfır zamlı TİS imzalandı.

*İşçiler her sermaye arttırımına, TİS'lerden doğan farklarından fedakarlık ederek katıldılar. '99 yılındaki % 21'lik sermaye arttırımını da TİS'lerden doğan haklarını vererek sağladılar.

*Emekli olanların yerine giren yaklaşık 2 bin işçi hisse alamıyor. Asgari ücretle çalışıyorlar.

*KARDEMİR A.Ş. '96 yılı faaliyet raporunda, "Avantajımız, sektörümüzdeki en düşük işçi ücretlerine sahip olmamızdır" deniliyor.

İstanbul Emek Platformu'ndan kitlesel ve coşkulu basın açıklaması

Sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları devam ediyor. Özelleştirmelerin hızlandırılması, esnek üretimin dayatılması, binlerce işçi adına sürdürülen TİS'lerde sıfır zam dayatması, kamu emekçilerinin grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için sürdürdüğü mücadeleye yanıt olarak sahte sendika yasasının tekrar meclisin gündemine getirilmesi, vb. Tüm bunlar sermayenin artarak süren saldırılarının köşetaşları.

İşçi emekçi cephesi ise, tüm bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağını, ortaya koydukları eylemlerle göstermeye başladılar. Varolan genel durgunluk bir bir kırılıyor. Saldırıların sonuçlarına karşı işçi ve emekçilerin öfke ve hoşnutsuzluğu artık kendini mücadele alanlarında sermayeye karşı direnecekleri yönünde ortaya koyuyor.

İstanbul Emek Platformu'nun 30 Mart tarihinde düzenlediği kitlesel basın açıklamasına katılan işçi ve emekçiler de, saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını bir kez daha gösterdiler. Fatih Parkı'nda gerçekleşen eylemde deri işçileri, belediye işçileri, lastik işçileri, nakliyat işçileri, tersane işçileri, kendi sendikalarının açtıkları pankartlar altında yer aldılar. Sağlık emekçileri, büro emekçileri, üniversite öğrencileri, eyleme kitlesel olarak katıldılar.

Eylem süresince "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Birlik mücadele zafer!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!", "Sürgünler baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Direne direne kazanacağız!", "Vur vur inlesin Ankara dinlesin!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "Yaşasın işçilerin birliği!" vb. sloganları sıkça atan katılımcı kitle, aynı içerikli dövizler taşıdı.

Eylemde söz alan Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz, sermayenin mezarda emeklilik yasasını sendikalara çöreklenmiş hainlerin yardımıyla meclisten geçirdiğine, şimdi ise kıdem tazminatının ortadan kaldırılması için çalışmaların yapıldığına dikkat çekti. Belediyelerde süren TİS'lerde sıfır zam dayatıldığını, ama belediye işçilerinin bu saldırıyı ters yüz edeceğini; üretenler olarak saldırılara boyun eğmeyeceklerini; yağmacıların

birleştiği bir durumda, tüm işçi ve emekçilerin de birleşmesi gerektiğini belirtti.

Genel-İş 2 No'lu Bölge Şube Başkanı Mehmet Karagöz ise, yaptığı konuşmada, sermayenin saldırıları sürdüğü müddetçe hergün eylem alanlarında olacaklarını, çalışanlara yapılan saldırıların uluslararası tekellerin emriyle uygulandığını, buna karşı direneceklerini belirtti.

Kamu emekçileri adına konuşan Enerji Yapı Yol-Sen temsilcisi de, kamu emekçilerinin 4-5 Mart eyleminde gazlı bombalara karşı gösterdikleri direniş sayesinde geri çekilen sahte sendika yasasının tekrar meclisin gündemine alındığını, kamu emekçilerinin sürgünlere ve baskılara maruz kaldığını, yapılanlara sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Okunan basın açıklamasının ardından, eylem 9 Nisan'da yapılacak mitinge çağrıyla sonlandırıldı. Eylemde komünistler, "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" şiarlarının yazılı olduğu dövizler taşındılar. Yine eylem süresince, 1 Mayıs'a çağrıları da içeren yaygın kuşlamalar yapıldı ve gündeme ilişkin bildiriler dağıtıldı.

Basın açıklamasından çok bir miting havasında geçen eyleme katılan 1000 civarında işçi ve emekçinin, eylem süresince gösterdiği kararlılık ve coşkunun yanı sıra, devrimci tutsakların mücadelesini sahiplenen dövizler taşınmaları ve buna ilişkin sıkça attıkları sloganlar olumluydu.

Geniş işçi tabanının bu eyleme yeterince taşınamaması bir zaaf oluştursa da, eylem, İstanbul özgülüünde, son dönemin en coşkulu ve kararlı eylemi olarak nitelenebilir.

Yaşasın işçilerin devrimci birliği!

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

İEP eylemine katılan

işçilerin görüşleri:

"Eylemleri fabrikalara taşımalıyız"

- Sermayenin çalışan yığınlarına dönük saldırıları devam ediyor. işçi ve emekçiler ise saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını eylemlerde gösteriyorlar. Bu konuda düşünceleriniz nelerdir?

Zeynel (belediye işçisi): Özellikle Emek Platformu'nun eylem kararı çok olumludur. Bu eylem aynı zamanda toplu sözleşmelerin çıkmazda olduğu koşullarda ve işverenlerin "sıfır zam" dayatmasına karşı bir mesaj niteliği de taşıyor. Buna rağmen buradaki eyleme katılım daha yüksek olabilirdi. Bunun için daha çok çaba göstermek gerekiyor.

Metin (Tuzla deri işçisi): Saldırıları devam ediyor. Bizlere yönelik saldırılar devam ettiği sürece bizler de mücadeleye devam edeceğiz.

Hakkı (tersane işçisi): Tabii ki sermayenin saldırıları ancak direnişlerle püskürtülebilir. Çünkü bu saldırılar işçi ve emekçileri hedefliyor. Bu eylemler devam etmelidir. Emek Platformu'nun aldığı eylem kararları var, önümüzde 1 Mayıs var. Bunlara yönelik hazırlık içerisindeyiz.

Uğur (Tuzla deri işçisi): Bugünkü eylemimiz paket saldırılara karşı bir karşı çıkışı örgütlemenin başlangıcı. Aynı zamanda 1 Mayıs'a derli toplu girebilmenin bir ön çalışması. Genel saldırıların deşifre edildiği, kamuoyuna yansıtıldığı ve duyarlı öncülere harekete geçmesi konusunda çağrının yapıldığı bir basın açıklaması. Esasen burada yapılan, paket saldırılara karşı topyekûn cevap vermenin de bir adımıdır. Bunun devamı gelecek.

Kazım (maliye emekçisi): Bu eylem gündeme müdahale etme eylemi ve olması gereken bir eylem. Şu an toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor, sahte sendika yasası mecliste. Hafta içi olmasına rağmen eylem kitlesel denebilir. Talepler oldukça yerinde ve ortak bir mücadele hattı örülmeye çalışılıyor. Bu eylem önümüzdeki sürece ışık tutacak.

Ramazan (Emekli-Sen üyesi): Bir emekli olarak ülkenin kahrını çeken bizleriz. Bizlere yapılan saldırıları püskürtmek için bu tür eylemleri sürdürmek gerekiyor. Zaten elimizden başka bir şey gelmiyor. Saldırıları karşı insanların dayanışması ve direnmesi gerekiyor.

Ahmet (Beybi işçisi): Bugünkü eylemin yeterli olduğu inancında değilim. Eylemleri fabrikalara taşıyamadığımız sürece hiçbir anlamı kalmıyor. Buraya gelen insanlar eylemi tabana taşımali ve bu tür eylemleri devam ettirip daha da genişletmeliyiz.

İEP eylemine katılan belediye işçilerinin görüşleri:

"Saldırıları alanlarda püskürteceğiz"

- Emek Platformu saldırıları püskürtebilme anlamında bir güç oluşturabilecek mi?

1. işçi: Bu genel platform hazırlanırsa, yani konfederasyon düzeyinde olursa, tabii ki sağlıklı bir şekilde hayata geçeceğine inanıyorum.

2. işçi: Zaten Emek Platformu bu amaç için kuruldu. Önümüzdeki sürecin sıcak geçeceğini biliyoruz. Sözleşme sürecine girdik. Bu da belli bir mücadeleyi gerektiriyor. İşverene karşı emek cephesini mücadeleye davet ediyorum. Biz de bu kavgada varız demek için Emek Platformu oluşturuldu. Önümüzdeki süreçte bu platformun daha da güçleneceğini, eylemlerin daha da coşkulu geçeceğini ümit ediyoruz.

3. işçi: Bekliyoruz tabii ki. Amacımız zaten bu. Buraya eğlenmek için gelmedik, gerçek gücümüzü göstermek için buradayız. Türkiye'nin %5'ini zengin kesimi, %95'ini ise fakir kesimi oluşturmakta. Yani yoksul ve ezilen kesim çoğunlukta. Bu çoğunluğa rağmen hala biz eziliyorsak,

demek ki bizde de bir eksiklik var. Bu eksikliklerimizi tamamlayıp alanlara çıkacağız ve bu saldırıları alanlarda püskürteceğiz ve sonuçta kazanan biz olacağız.

- İstanbul Emek Platformu'nun bu saldırıları püskürtebileceğine güveniyor musunuz?

-Elbette. Bu dönemde birlik olmak ve birbirimize güvenmek zorundayız. Tabii ki güveneceğiz.

- Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Çalışanlar şu anda %0 zamlı sefalet içinde yaşıyorlar. Bu ülkeyi fakirleştiren, enflasyonu yükseltmeye çıkaran, bu ülkedeki yaşam koşullarını zorlaştıranlar, tamamen çalışanların sırtına yüklenmeye çalışıyorlar. Hiçbir zaman bu ülkede çalışanlar ülkeyi kötüye götürmez. Bu ülkeyi geliştiren, daha iyi şartlara zemin hazırlayan işçi ve emekçilerdir. Bu ülkeyi kötüye götüren de asalak rakımcıdır. Bu yüzden işçi ve emekçilere suç bulmasınlar.

BTS Ankara şube yöneticisi bir sendikacıyla röportaj:

“Tüm baskılara, gözaltılara, tehditlere rağmen Ankara’ya yürüdük”

- **Özelleştirme saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- Yürüyüşümüzün bir amacı da, demiryollarında “yeniden yapılandırma” adı altında hazırlanan peşkeş çekmenin önüne geçmektir. Yıllardır BTS olarak bunun mücadelesini veriyoruz. Bağlı bulunduğumuz KESK içindeki diğer sendikaların da özelleştirmeye karşı tepkileri var.

Türkiye’nin şu anki gidişine baktığımızda, özelleştirme furyası devam ediyor. En son Petrol Ofisi satıldı. Şimdi de TÜPRAŞ’ın özelleştirilmesi gündemde. Biz BTS olarak demiryollarının özelleştirilmesine karşı sürekli olarak mücadele ediyoruz. Bundan sonra da bu mücadeleyi sürdüreceğiz.

Demiryollarının bazı birimlerinde taşeronlaştırma gerçekleşti. Ana hat gişe hizmetlerinin vakfa verilmesi, işletmeciliğin vakıf aracılığıyla yapılması, Ankara’daki işçi iase merkezinin taşerona verilmesi vb... En son aldığımız bilgiye göre, Demiryolları Hastahanesi tamamen kapatılmak üzere (bir başka kuruma devredilme işlemleri bitirilmiş). “Yeniden yapılandırma” adı altında yapılıyor bu, ama bizim deyimimizle özelleştirme. Bizim sendika olarak buna karşı durmamız gerekiyor. Bu saldırıya karşı yürüdük. Sağolsun basın emekçileri, siyasi partiler bizi yalnız bırakmadılar. Bir de özelleştirme sadece bizim sorunumuz değil, Türkiye’nin genel bir sorunu.

Demiryolları şu anda ulaşım sektöründe önemli bir yer tutmuyor. Nedeni siyasi erkin demiryolları yatırıma önem vermemesidir. Karayollarına yatırım yapıldı. Ama ne oldu? İşte en son bayramdaki tablo: 150’den fazla insan yine karayollarında yaşamını yitirdi. Biz BTS olarak demiryollarının geliştirilmesini istiyoruz. Demiryollarındaki personelin sorunlarının çözülmesini istiyoruz. Ciddi anlamda sıkıntılarımız var. Bir de, en son hükümetin oluşmasından sonra, demiryollarında ciddi anlamda kadrolaşma yaşandı. Genel Müdürlük’te olsun, bizim çalıştığımız bölgelerde olsun, üyelerimize yönelik baskılar devam ediyor.

- **Bu saldırılara karşı rayda yürüyüş eylemi düzenlediniz. Yolda karşılaştığınız zorluklar nelerdi?**

- En son Ankara’da 31 Ocak Başkanlar Kurulu toplantısında böyle bir karar gündeme geldi. Yani, demiryollarının geliştirilmesi ve personel sorunlarının sırf demiryolu çalışanlarının değil tüm ülkenin sorunu olduğunu anlatabilmek için. Bu bir ulaşım politikası. Batı ve doğu grupları olarak insanlar yola çıktılar. Çoğu yerde DKÖ’ler, siyasi partiler karşıladılar. Bazı yerlerde polis baskısı oldu. Mesela Sivas’ta arkadaşlarımız, genel sekreter ve diğer şube yöneticisi arkadaşlar; İstanbul yürüyüşü kolunda ise genel başkan ve yönetim kurullarından arkadaşlar gözaltında tutuldular. Halk duyarlıydı. Bize destek veren halkımıza, siyasi partilere ve destek verdiğiniz için size de teşekkür ederiz. Son günlerde Türkiye’nin gündemi cumhurbaşkanlığı seçimine kilitlendi. Şu andaki sıkıntımız, yaptığımız yürüyüş ve basın açıklaması televizyonlarda ve basında yer alabilecek mi? Bundan sonra da sıkıntılarla karşı karşıya kalacağız. Zaten mücadele bunu gerektiriyor. Tüm baskılara, gözaltılara, tehditlere rağmen raylarda Ankara’ya yürüdük ve karanfillerle karşılandık.

- **Bundan sonraki süreçte ne yapılması gerekiyor?**

- Şimdilik bir kıvılcım çakıldı, bir ateş yakıldı. Mücadelenin başarısı açısından bunun arkasında durulması gerekiyor. Zaten KESK içinde en mücadeleci ruha sahip sendikalardan bir BTS’dir. Biz BTS’li olmaktan gurur duyuyoruz. Bundan dolayı da çoğu arkadaşımız ceza yedi, sürgün edildi, para cezalarına çarptırıldı. 8 ay maaş kesintisi oldu. Çok büyük baskılar oldu. Ama onlar bu baskılara aldırmadan bir demiryolu kimliğiyle mücadeleye devam edecekler. Bence de mücadeleye devam edilmesi gerekiyor.

Kızıl Bayrak/Ankara

Demiryolu emekçileri Ankara’daydı!

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

22 Mart 2000 tarihinde 9 koldan (Kapıkule-Edirne, Kars, Van, Kurtalan, Gaziantep, İzmir (Ödemiş), Bandırma, Samsun ve Zonguldak) “Demiryollarının Özelleştirilmesine” karşı ve

“Demiryollarının geliştirilmesi ve haklarımız için yürüyoruz” diyerek yola çıkan BTS yöneticileri, 29 Mart 2000 Çarşamba günü Ankara Garı’na ulaştı.

Hakları için yürüyen sendika yöneticilerini desteklemek amacıyla garda toplanan Devlet Demir Yolları (DDY) çalışanları ve dayanışma için gelen diğer emekçiler, coşkulu bir karşılama gerçekleştirdi. Yürüyüşçüler toplanan kitle tarafından “Genel grev, genel direniş!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Geliyor geliyor genel grev geliyor!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla ve çiçeklerle karşılandı.

Yapılan basın açıklamasında, BTS Genel Başkanı Orhan Altuğ ve KESK Genel Başkanı Siyami Erdem birer konuşma yaptılar. Orhan Altuğ konuşmasında, demiryolları çalışanlarının sorunlarını ve ulaşımındaki zorlukları dile getirerek şunları söyledi: “Demiryolları kamu hizmeti olmak zorundadır. Özelleştirilerek, tasfiyeyle, taşeronlaştırmayla değil, devletin elinde daha fazla yatırım yapılmasını istiyoruz”.

Orhan Altuğ’un ardından Siyami Erdem söz alarak, “emekçilere yönelik saldırıların; eğitimde, sağlıkta, enerjide, KİT’lerde, demiryollarında amaçlı bir şekilde

yürütüldüğünü, demiryollarına ayrılan ödemeler azaltıldığını, demiryollarına personel yetiştiren okulların kapatıldığını” dile getirdi. Özelleştirmenin karşısında olacaklarını belirterek konuşmasını bitirdi.

Yapılan konuşmalar, “Üreten biziz yöneten de biz olacağız!”, “İMF değil emekçiler yönetsin!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Demiryolu halkındır satılamaz!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “MAI, MIGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla sık sık kesildi.

Basın açıklamasının ardından sendika başkanları Ulaştırma Bakanlığı ve TCDD Genel Müdürlüğü’yle görüşmek üzere alandan ayrılırken, kitle de bir sonraki eylemde buluşmak üzere dağıldı.

Özelleştirmeye hayır!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Özelleştirme saldırısına karşı militan sınıf mücadelesini yükseltelim!

Kızıl Bayrak /Ankara

BTS emekçileri Kayseri’de!

KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS), 22-29 Mart tarihleri arasında, dokuz noktadan başlayarak, Ankara’da TCDD’de önünde bir basın açıklamasıyla sona erecek bir “demiryolu yürüyüşü” düzenledi.

BTS yöneticileri ve üye emekçiler, belirledikleri il ve istasyonları dolaşarak, amaç ve taleplerini dile getirdiler. Yürüyüşe 22 Mart’ta Kapıkule (Edirne), Kars, Van, Kurtalan, Gaziantep, Ödemiş (İzmir), Bandırma, Samsun ve Zonguldak garlarından başladılar.

Güzergah üzerinde olan Sivas ve Kayseri’ye kadar gruba hiçbir kısıtlama getirilmezken; Sivas Emniyet Müdürlüğü yürüyüşçü emekçileri gözaltına aldı ve sabah

08.00’den akşam 20.00’ye kadar tuttu.

28 Mart’ta Kayseri’ye gelen 20 kişilik grup, il girişinde emniyet ekiplerince durdurularak üst araması yapıldıktan sonra, broşür, döviz ve pankartlarına el konuldu. Yürüyüşün yasadışı olduğu söylendi. Tren garında yapılacak basın açıklamasına izin verilmediği için, açıklama Eğitim-Sen Kayseri Şubesi’nde yapıldı.

Açıklamada; Emniyet Müdürlüğü’nün tutumlarının keyfi olduğu ve gerekli yasal işlemlerin yapılması gerektiği vurgulandı, genel talepler konusunda geniş bilgi verildi.

Daha sonra eylemciler, Ankara’ya gitmek üzere, Kayseri çıkışına kadar uğurlandı.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Çinkur direnişçileriyle röportaj:

Çinkur direniyor!

Çinkur'da son durum nedir?

Ali Söylemez: Fabrika şu anda çalışmamaktadır. Çinkur işçisi kamu sektörüne yerleştirilmesiyle ilgili yasayı bekliyor. Siyasi parti başkanları bunu görüşmek için Ankara'ya gittiler. Gelecek cevabı bekliyoruz. Eğer Çinkur işçisi kamu sektörüne yerleştirilmezse, Nisan ayında "ölüm orucu"na başlayacağız. Şu anda çıkacak neticeyi bekliyoruz.

Eylemin seyri nedir?

-Çinkur işçisi kamu sektörüne yerleştirilene kadar fabrikayı terk etmeyecek. Açlık grevine ara versek de, fabrikayı 50 kişiden az olmayacak şekilde bekliyoruz.

Bayramdan sonra sizi ziyaret eden oldu mu?

-Dönüşümlü açlık grevine ara verince, basında eylemimiz "Çinkur meselesi çözüldü, eylem bitti" şeklinde yansıtıldı. Bu nedenden dolayı ziyaretlerin seyri de değişti. Daha önce de belirttiğimiz gibi, biz eylemimizi bitirmiş değiliz. Halen yerlerimizi terketmiş değiliz.

İşçi arkadaşların moral durumu nasıl?

-Maddi ve manevi sıkıntı çektikleri için moralleri bozuk.

Eyleme bakış açınız nedir?

-Mesele işçi arkadaşlarımızın ekonomik taleplerinden kaynaklıdır.

Eylemimiz olumlu ya da olumsuz sonuçlanabilir. Olumsuz sonuçlanması durumunda, ölüm orucuna gidecek arkadaşlarımızdan bazılarının ölümüyle sonuçlanabilir. Ölüm orucuna gidildiğinde, kamuoyuna niye böyle bir eyleme kalkıştığımız duyurulacaktır.

Son olarak belirtmek istediğiniz...

-Toplumsal sorunları tek tek çözmek yerine toplumsal bir şekilde, örgütlenip çözmek gereklidir. İşçiler bile özelleştirmeye olumlu bakıyorlardı. Özelleştirme olunca bütün sorunlar çözülecekmiş gibi düşünüyorlardı. Çünkü böyle bir imaj verilmişti. Ta ki başlarına gelinceye kadar, özelleştirmenin ne götürüp ne getirdiğini anlayamadılar. Kamuoyunda özelleştirmeler olumlu karşılanıyor, işçiler arasında da bu böyle. Türkiye genelinde de böyle bir bakış açısı var. Ama bu bakış açısı değişecektir. İlerde işçi sınıfını ve diğer katmanları özelleştirmenin olumsuz etkilediği görülecektir. Sonra bilinçli bir şekilde tavır alınacaktır. Mesele kavranmadığından dolayı yeterli duyarlılık gösterilememiştir.

Bayramdan önce yapılan ödemeden başka ödeme yapıldı mı?

Yavuz Demirbilek: Bayramdan önce bir miktar ödeme yapıldı.

Bayramdan sonra da biz işçi komitesi olarak gelen yardımların bir kısmını arkadaşlara dağıttık. Bu cüzzi bir miktardı.

Ölüm orucu eyleminizi anlatır mısınız?

- Ölüm orucuna başlama tarihimiz belli değil. Taleplerimiz kabul edilmezse ölüm orucu niyetimiz kesin. Artık bizim için bir şey farketmiyor. Ha dışarda açlıktan ölmüşüz, ha burada ölmüşüz. Bizi öldürenleri de bu olaydan sorumlu tutarız. Bizim için dönüş yolu yok.

Son olarak söylemek istediğiniz...

- Türkiye'de bir özelleştirme furası başlatıldı. Özelleştirilen işyerlerine en güzel örnek Çinkur'dur. Bizler kurban durumundayız. Çinkur'un bu düşülen bataktan kurtarılmasını istiyoruz. Genel düşüncemiz, ya özelleştirmeye son verilmesi ya da özelleşen işyerlerinde işçilerin haklarının gaspedilmesinin önüne geçilmesidir. Kamuoyuna demek istediğimiz ise, yarın bu fabrikada kendileri, çocukları ya da torunları çalışacaktır. Eğer buna göz yumulursa, burada çalışacak olanlar sosyal haklardan yoksun kalacaklar, asgari ücretten yüksek bir ücret alamayacaklar. Kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bu mesele yalnızca Çinkur değil tüm ülkenin meselesidir. Devletin olan fabrikaların, kurumların sağa sola peşkeş çekilmesine karşı çıksınlar. IMF'ye verdikleri sözler doğrultusunda özelleştirme yapıyorlar. Türkiye bağımsız bir ülkeyse öyle davransınlar. Biz burada bir eylem koyduk, hala Kayseri'deki esnaflardan destek gelmedi. Çoğumuzun evlerine icra geldi. Kimilerimizin elektrik, su ve telefonları kesildi. Elektrik şirketinde belediyenin de büyük hissesi var. Belediye elektrik paraları için dahi tolerans göstermedi. Bu olay bugün bizim başımıza geldi. Bugün bizeyse yarın onların başına gelecektir. Bunu gözardı etmemiz gerekir.

Kızıl Bayrak/Kayseri"Kurtuluş yok tek başına,ya hep beraber ya hiçbirimiz!"

İZSU işçileri: mücadeleye devam!..

Taşeronlaştırma kurbanı olan İZSU işçileri, mücadele okulunda okumaya devam ediyor. Okuyor, öğreniyor ve öğrendikçe ilerliyor. 9 Mart'tan itibaren 20'şer kişilik 5'er günlük dönüşümlü açlık grevi yapan işçiler, muhatap bulamayınca açlık grevini süresize çevirdi. 29 Mart günü işten atılan 20 işçiyle başlayan süresiz açlık grevi artık işçiler için basit bir ekmek kavgası değil. Onun da ötesinde onur kavgası olmuş durumda. Süresiz açlık grevi de gösteriyor ki onurları için ölüme bile yatıyorlar.

İZSU işçilerinin eylemleri sadece bunlarla sınırlı değil. Son bir hafta içinde İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı'nın, Belediye Meclisi'nde yaptığı toplantı sonrası çıkışta makam arabasının önünü kesip tepkilerini net bir şekilde dile getirmekten tutun da, taleplerini ifade eden bildiri dağıtımlarına kadar, birçok eylemlilik gerçekleştirdiler.

Yine 29 Mart'ta başlayıp 3 gün devam edecek olan İzmir'in en kalabalık alışveriş mekanı Kemeraltı girişinde masa açarak

imza kampanyası başlattılar. "İşimizi geri istiyoruz" pankartının, "10 yıl emekten sonra mükafat kapı önü" yazılı dövizlerin ve kendi süreçlerini anlatan gazete kupürlerinin asıldığı duvarın önüne yerleştirilen masada toplanan imzalar, daha sonra Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na gönderilecek.

Bu mücadelede özne olan, işten atılan sayaç okuma işçileri herşeye rağmen direne direne ilerliyorlar. Ancak bu mücadelenin kazanımıyla sonuçlanabilmesi için gerekli olan sınıf dayanışması hala eksikliğini koruyor. Sendikal bir örgütlülüğe sahip olamayışlarının dezavantajına rağmen direnişlerini sürdüren işçileri yalnız bırakan sendikalar ve kitle örgütleri, bu tutumlarıyla iyi bir sınav vermiyorlar. Gelecek süreç içerisinde bütün emek cephesine yapılacak saldırılar da düşünüldüğünde öne çıkarılması gerekenin ne olduğunu şu slogan basitçe anlatıyor; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!"

Kızıl Bayrak/İzmir

Direnişçi İZSU işçilerine dayanışma mesajı

Merhaba işçi arkadaşlar; İzmir Belediyesi'nce haksız yere işten atıldığımızı ve bunun üzerine açlık grevleriyle, meydanlarda slogan atarak onurlu bir direniş gösterdiğinizizi biliyoruz.

Biz de devrimci tutsaklar olarak sömürü düzeninin ve emperyalizme bağımlı TC devletinin baskı ve zulmüne, F tipi hücre dayatmalarına karşı direniyoruz. Direnişiniz direnişimizdir diyor ve kazanacağımıza inanıyor, coşkulaniyoruz.

İZSU'lu direnişçi kardeşlerimiz; Bugün mezarda emeklilik, özelleştirme, hak gaspları, sendikasılaştırma, haksız işten atma ve açlık sizlere dayatılmaktadır. ABD ve IMF'nin bir dediğini iki yapmayan tükellerin hükümetine karşı işçi, memur, öğrenci, köylü, devrimci tutsaklar birlikte

dayanışma halinde direnmeliyiz.

Bugün sizleri işten atanlarla, bizlere "Ya hücreleri kabul edip teslim olun ya da ölürsünüz" diyenler, aynıdır. Sömürü düzenine karşı mücadele ederken tutsak düşen devrimci tutsaklar olarak "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" kararlılığını ve inancını taşıyoruz. Sizlerin haklı ve meşru direnişinizi yürekten coşkuyla destekliyoruz. Direne direne kazanacağız bilinciyle mücadele edenler yenilmezler. Zaferinize olan inançla en içten sevgi ve selamlarımızı iletiyoruz.

Bergama Hapishanesi'nden devrimci**tutsaklar****(TKP(ML), TKP/ML, TKİP, MLKP,****DHKP-C, TİKB)**

Avcılar Belediyesi işçileri:

“Dün nasıl direndiysek bugün de öyle direneceğiz!”

Avcılar Belediyesi'ne bağlı olarak çalışan işçiler 27 Mart günü bir basın açıklaması yaparak, temizlik bölümünün taşeronlaştırılmasını protesto ettiler. İş durdurup belediye binasının önüne kadar yürüyen işçiler, “son sözü direnener söyler”, “gelecek ellerimizdedir” sloganlarının yazılı olduğu Belediye-İş 2 No'lu Şube imzalı iki pankartla yürüdüler.

“Taşeronla hayır”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız”, “İşimiz, ekmeğimiz gaspedilemez” sloganlarının atıldığı eylemde okunan basın metninde 57. hükümetin işçi ve emekçilere yönelik çok kapsamlı saldırıları hayata geçirdiği dile getirilerek, ülkenin

önemli sanayi kuruluşları olan POAŞ, TÜPRAŞ vb. özelleştirilirken belediyelerde de taşeronlaştırılmaya gidildiği vurgulandı. Yapılan ve yapılmak istenen binlerce işçiyi kapı dışına iterek, milyonlarca işsize yenilerini ekleyerek, yoksulluğu artırmaktır, denildi. İnsanlık ve emek karşıtı olan özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarına karşı mücadele çağrısı yapılarak, “dün nasıl direnmişsek bugün de Avcılar temizlik işçileri olarak, buranın arpalık haline getirilmesine karşı direneceğiz”, denildi.

Basın metni okunduktan sonra eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Ankara'da BES eylemi:

“Ödemiş olduğunuz her kuruş vergi, rantiyeye faiz olarak ödenecektir”

“Vergi Haftası” nedeniyle, 28 Mart tarihinde, BES (Büro Emekçileri Sendikası) Gümrük Müsteşarlığı önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklamasında “Çetelere vergi toplamıyoruz!”, “Grev yoksa, toplu sözleşme yoksa, barış da yok!” dövizleri açıldı. Eylemde; “Özelleştirmeye hayır!”, “Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Sokağa, eyleme, mücadeleye!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Yapılan konuşmada vergilerin yalnızca emekçilerden alındığı, büyük servetlere sahip kesimlerden alınmadığına dikkat çekildi. “Ödemiş olduğunuz her kuruş vergi rantiyeye faiz olarak ödenecektir” denilerek nasıl bir vergi sistemi istediklerini ve daha etkin bir vergi uygulaması için maliye emekçilerinin talepleri dile getirildi. Bu konuşmanın ardından basın açıklaması bitirildi ve kitle buradan dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara'da Eğitim-Sen eylemi:

“Norm kadro yönetmeliğinin ana mantığı, eğitimde özelleştirme sürecinin tamamlanmasıdır.”

27 Mart'ta Eğitim-Sen “Norm kadro uygulaması”na karşı YKM önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Norm kadro kazanılmış hakların gaspidir”, “Depremden kurtulduk, norm kadrodan kurtulamadık” sloganları ve katılımcı liseler ile ilköğretim okullarının isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındı. Sık sık da; “Baskı, sürgün, kıyım; işte norm!”, “Vekile kıyak, öğretmene kıyım; bu abluka dağıtılacak!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Hükümet normu al başına çal!”, “Sözleşmeli öğretmen olmak istemiyoruz!” sloganları atıldı.

Eğitim-Sen adına bir konuşma yapan Nazım Alkaya, eğitimin sorunlarına değinerek şunları söyledi: “Norm kadro yönetmeliğiyle eğitimde kaliteyi yakalamayı hedeflediğini söyleyen bakanlığın öğretmen

yetiştirme konusunda net bir programının olmaması bile, bu savının gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu göstermektedir. Norm kadro yönetmeliğinin ana mantığı, eğitimde özelleştirme sürecinin tamamlanmasıdır. 1995 yılında hazırlanan ve bizlerin tepkisiyle sümenaltı edilen Milli Eğitim Personel Yasa Tasarısı'ndaki sözleşmeli öğretmen çalıştırma düşüncesi, Norm Kadro'dan sonra uygulanmaya geçirilecektir. Parası olanın okuyabileceği bir sistem emekçilere, yoksul halka açıkça bir saldırıdır ve Eğitim-Sen olarak bunun karşısında yer alacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.”

Alkaya, eğitim emekçilerine karşı yapılan her türlü haksızlığın karşısında olacaklarını ve norm kadro uygulaması kaldırılıncaya kadar eylemliliklerine devam edeceklerini belirterek konuşmasını bitirdi. Yapılan konuşmanın ardından kitle dağıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Kimya Teknik

işyeri temsilcisinden mektup:

Güven ve kazanım

Kimya Teknik sanayiinin yıllarca sömürülen grevci işçileri olarak, bugünkü sendikamızı ve geçmiş dönemimizi dile getirmek istiyoruz.

Fabrikamızın 35 yıllık geçmişi var. Bundan 5-6 yıl öncesine kadar aldığımız ücretler bizi her ne kadar memnun etmese de, iyi bir arkadaşlık ortamımız ile kurulu düzenimizi bozmamak ve ailemizin geçimini sağlamak için bazı zorluklara katlanıyorduk. Ne var ki, 1989 yılında yükselen hayat pahalılığı karşısında isteklerimizin yerine getirilmemesinden dolayı sendikayı benimsedik. “Laspetkim”e %60'lık bir üye oranıyla başvurduk. Üye olmamızdan yetki alınmasına kadar geçen 8,5 aylık sürede istifaların başlaması, bizim direncimizi tamamen kırdı. Tabii ki bunda sendikanın duyarsızlığı ve bizi çok boş bırakması da etkili oldu. Ama son 5-6 senedir işverenimizin bize karşı duyarsızlığı ve eriyen maaşlarımız, tamamen asgari ücrete esir edilmemiz, bizi çıkmaza soktu. Son çarenin, yasal yollardan hakkımızı almak için sendikayı yeniden işyerine sokmak olduğunu görüyorduk.

Sendika yöneticileri ile kısa dönemde yaptığımız görüşmeler neticesinde bu işi başaracağımızı düşünerek gereken hazırlıklara başladık. 7 Şubat 1999 günü sendikada arkadaşlarla toplantı yaptık ve sendikalaşma kararı aldık. İki gün içinde 146 kişi olan fabrikamızda 126 üye topladık. 11 Şubat '99'da Bakanlığa tespit başvurumuz yapıldı. 4 Nisan 1999'da yetki belgemiz kesinleşti. Arkadaşlarımız kısa süre içinde sendikamızın yetki almasını büyük bir sevinçle karşıladılar ve sendikaya apayrı bir güven duymaya başladılar. Sendika şube başkanımızın devamlı yanımızda oluşu ve bizleri yalnız bırakmayışı, işçi arkadaşları birbirine kaynaştırdı.

Uzun süre sonra işverenle başlayan görüşmelerimiz uyuşmazlıkla sonuçlandı. 11 Ağustos günü greve çıkmamızla fabrikamızda ayrı bir dönem başladı. Çünkü 35 yıllık geçmişi olan işyerimiz tarihinde ilk defa sendikayla karşılaşmış ve ilk defa bir grev gerçekleşmişti.

Greve çıktığımız günden bu yana 7,5 aylık bir dönem geçmesine rağmen, işverenimiz sendikayı içine sindiremediğini söylemekte ve sendikayı tanıma konusunda inatçı bir tavır içinde hala direnmektedir. Buna rağmen bizler 11 Ağustos'ta başlayan grevimizi bugüne dek bir tek fire dahi vermeden başarılı bir şekilde devam ettirmekteyiz. Bu dönem içerisinde işverenimiz her ne kadar grev kırıcı tavırlar takınsa da, bunu şimdiye kadar başaramadı. Yurdumuzu yasa boğan depremden pay çıkarmak için, deprem yardımı ve yakacak yardımı yaparak bizi bu davadan vazgeçirmeye çalıştı. Bugüne dek bu yaptıklarının yanısıra bizleri polisle dahi karşı karşıya getirdi. Ne var ki bizler her konuda arkadaşlarımızı bilinçlendirdik ve hiçbir taşkınlık yapmadan barış içinde bugünlere geldik.

Grev çadırımız adeta bir okulun sınıfı gibi oldu. Grev, işçi sınıfının birlik ve beraberliği sayesinde neler yapılabileceğini, sınıf dayanışmasının önemini ve pek çok şeyi bizlere öğretti. Örgütlenmeden ve birlik olmadan hiçbir kazanımın olamayacağını ve kazanmak için tek yolun örgütlülükten geçtiğini hepimiz anlamış durumdayız.

Bizler bugüne kadar sınıf dayanışmasının bize verdiği güven ve destek sayesinde ayakta durabiliyoruz. Çünkü bizleri birçok konuda aydınlatıp bilgilendirmeleri sayesinde, çadırımız bir deneyim okulu oldu. Bugüne dek çok sayıda dostumuz bizleri ziyarete geldi. Bu dostlarımıza ne kadar teşekkür etsek azdır.

Son zamanlarda memleketimizde çok fazla direniş ve grevler yaşanmıyor. Ancak, kazanımla sonuçlanabilmesi için, yaşanacak grev ve direnişler yalnız bırakılmamalı ve sonuna kadar desteklenmelidir.

Grevci ve direnişçi emekçilerimize verilecek bu destek sayesinde tabii ki kazanan sermaye kesimi değil işçi sınıfı olacaktır. Ve onun için diyoruz ki, “Yaşasın işçilerin birliği” ve “Yaşasın sınıf dayanışması!”

Baki Atik/Kimya Teknik işyeri temsilcisi

Yaşamın hücreleştirilmesine hayır!

Yaşamımız başladığında henüz ilkokula bile gitmeden konulduk hücreye. Yaşamımız boyunca ne olacağımız, ne yapacağımız biz daha doğmadan birileri tarafından belirlenmişti. Kalıplar, zorunluluklar yasaklar... Her hücre gibi bizimkinin de kuralları vardı. Lise yıllarında gerçekler belirginleşmeye başladı. Verilen talimatlar: "Her koyun kendi bacağından asılır", "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın." dı. Bunları öğretip öğütlediler. Yaşam acımasızdı. Kendi başının çaresine bakmalıydın. Ayakta kalmak için bencil, korkak, iki yüzlü, çıkarı için dostunu arkasından vuran, sorgulamayan, araştırmayan biri olman yeterliydi. Sana sunulan tek çizgi ve tek tipti. Duvarları çok sıkı örmüşlerdi. Henüz lisede iken öğrendik okul kapılarının işçi emekçi çocuklarına kapalı olduğunu. Eğer şansımız varsa kazandık üniversite sınavlarını. Egemenlerin çıkarlarına hizmet eden gerici, bilim dışı eğitim paralıydı. Okullar, toplumsal ihtiyaçlar için bilim üreten yerler değil, sisteme uygun insan yetiştiren, kâr amaçlı ticarethanelerdi. Yurtlar, yemekhaneler sürekli zamlanır, kaliteye düşer. Okullarımızın "güvenliği" ise silahlı sivil polisler ve ÖGB'lerle sağlanır. Şimdi her gün yurtlar, yemekhaneler satılıyor. İTÜ, Boğaziçi, Yıldız Teknik

vakıflaştırılma adı altında özelleştiriliyor. Öğrencinin arkasında bulunan öğretim görevlileri sürülüyor. DMS ile diplomalı işsizlik dayatılıyor. Har(a)çlara yapılması planlanan %1500'lerle ifade edilen zamlarla eğitimsizliği dayatıyorlar. Kısaca 'paran varsa okursun ' diyorlar, yoksa bizi kapının önüne koymaya hazırlar. Biz tepki göstermedikçe hücremizin koşullarını ise daha da ağırlaştıracaklardır.

Hücre tipi saldırısı ve Ulucanlar katliamı

26 Eylül sabahı sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele eden 10 devrimci tutsak katledildi. Ecevit ABD'de iken son IMF paketi uygulanmaya başlandığı zaman sermayenin içine düştüğü krizin faturası işçi emekçilerin sırtına daha fazla sömürü olarak yüklenirken; eğitim, sağlık, iletişim, enerji sektörlerini kapsayan KİT'ler dizginsizce özelleştirilirken; ve tüm bunların yanında sömürü koşullarına dur diyen onbinlerce emekçi deprem sonrası aynı tepkiyi koyamamışken, bu saldırı sürpriz değil.

(...)

Tarih 26 Eylül 1999. Yer Ulucanlar Ankara

Merkez Kapalı Cezaevi.

Haftalardır tutsak yakınları görüşe alınmıyor. Saldırıdan 3 saat önce Ulucanlar'ın önünde bekleyen 49 aile gözaltına alınıyor. Ve saat 04:00. Cezaevinin çatısı vinçlerle kaldırılıyor. 7 saat boyunca çatıdan içeriye köpük ve tazyikli su dökülüyor. Gözyaşartıcı bomba, gaz bombaları ile robocop giysili, kar maskeli özel timler tarafından MP-5 ler, G-3ler, Kaleşnikoflar, kasaturalar, demir ve plastik coplar, çivili demirlerle tutsaklara vahşice saldırılıyor. Bu saldırı bununla bitmiyor, bu süre boyunca isimleri önceden belirlenmiş tutsaklara banyoda sistematik işkence yapılıyor. Tutsaklar saatlerce süren saldırının etkisiyle yarı baygın bir şekilde elleri arkadan kelepçeli ve cırtlıçplak soyularak demir çubuk, çivili sopa, cop, kasatura, pense... gibi delici ve kesici onlarca aletle sorgulanıyorlar. Bu sırada tutsakların açık yaralarına mikrop olduğu tahmin edilen bir sıvı veriliyor. Önceden belirlenen isimler bu seanslardan sonra yakın mesafeden sıkılan kurşunlarla, otopsi raporlarında daha sonra kanıtlandığı gibi, öldürülüyorlar. Cesetlerin hepsi tanınmayacak haldeyken sağ kalmayı başaranlar ise hastahanece oldukları süre boyunca işkence görmeye devam ediyorlar. Hastahanedен çıkarılıp cezaevine götürülürken ring araçlarında yol boyunca dövülüyorlar ve tüm dikişleri patlıyor. Aylar geçmesine rağmen bazı tutsakların hala bedenlerinde kurşun var.

(...)

Bu vahşi saldırıyı düzenleyen devlet bunlarla kalmıyor ve saldırıdan sonra tutsaklara 162'şer yıla varan ceza istemleriyle, isyan çıkarmak, arkadaşlarını öldürmek suçuyla yargılıyor. Tutsak ailelerinin ise kendisine dava açmalarına izin vermiyor.

(Duvarın Ötesi Bülteni'nden alınmıştır.)

DUVARIN ÖTESİ

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ

DEVRİMCİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA KOMİTESİ

YAŞAMIN HÜCRELEŞTİRİLMESİNE HAYIR!

Yaşamımız başladığında henüz ilkokula bile gitmeden konulduk hücreye. Yaşamımız boyunca ne olacağımız, ne yapacağımız biz daha doğmadan birileri tarafından belirlenmişti. Kalıplar, zorunluluklar yasaklar... Her hücre gibi bizimkinin de kuralları vardı. Lise yıllarında gerçekler belirginleşmeye başladı. Verilen talimatlar : "Her koyun kendi bacağından asılır.", "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın." dı. Bunları öğretip öğütlediler. Yaşam acımasızdı. Kendi başının çaresine bakmalıydın. Ayakta kalmak için bencil, korkak, iki yüzlü, çıkarı için dostunu arkasından vuran, sorgulamayan, araştırmayan biri olman yeterliydi. Sana sunulan tek çizgi ve tek tipti. Duvarları çok sıkı örmüşlerdi. Henüz lisede iken öğrendik okulların kapılarının işçi emekçi çocuklarına kapalı olduğunu. Eğer şansımız varsa kazandık üniversite sınavlarını. Egemenlerin çıkarlarına hizmet eden gerici, bilim dışı eğitim paralıydı. Okullar, toplumsal ihtiyaçlar için bilim üreten yerler değil, sisteme uygun insan yetiştiren, kâr amaçlı ticarethanelerdi. Yurtlar, yemekhaneler sürekli zamlanır, kaliteye düşer. Okullarımızın "güvenliği" ise silahlı sivil

polisler ve ÖGB'lerle sağlanır. Şimdi her gün yurtlar, yemekhaneler satılıyor. İTÜ, Boğaziçi, Yıldız Teknik vakıflaştırılma adı altında özelleştiriliyor. Öğrencinin arkasında bulunan öğretim görevlileri sürülüyor. DMS ile diplomalı işsizlik dayatılıyor. Har(a)çlara yapılması planlanan %1500'lerle ifade edilen zamlarla eğitimsizliği dayatıyorlar. Kısaca 'paran varsa okursun ' diyorlar, yoksa bizi kapının önüne koymaya hazırlar. Biz tepki göstermedikçe hücremizin koşullarını ise daha da ağırlaştıracaklardır.

Hücre Tipi Saldırısı ve ULUCANLAR Katliamı

26 Eylül sabahı sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele eden 10 devrimci tutsak katledildi. Ecevit ABD'de iken son IMF paketi uygulanmaya başlandığı zaman sermayenin içine düştüğü krizin faturası işçi emekçilerin sırtına daha fazla sömürü olarak yüklenirken; eğitim, sağlık, iletişim, enerji sektörlerini kapsayan KİT'ler dizginsizce özelleştirilirken; ve tüm bunların yanında sömürü koşullarına dur diyen onbinlerce emekçi deprem sonrası aynı tepkiyi koyamamışken, bu saldırı sürpriz değil.

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

Arkadaş tüm bunlara karşı durabilmen yaşamını anlayabilmen, yaşamının nasıl bir çizgisi olduğunu anlayanla mümkündür. Bize hükmeden sömürü ve zulüm düzeninin ezilenlere ve sömürülenlere sunduğu yaşam hücre tipi yaşamdır. Bu yaşamda işçi-emekçilerin, ezilenlerin demokratik hak ve özgürlüklerin yoktur. Yaşamında böyle istemlerde bulunmadığın koşullarda özgürsündür. Hücre tipi yaşamın ön koşulu, ayaklarını sokaktan, ellerini şalterden, ezilenin haklarından uzak durmasıdır. Biz ne kadar az ses çıkarırsak hücre yaşamımız o kadar problemsiz olur. Ama yok "ben ne ayağımı sokaktan çekerim, ne de haklarımdan vazgeçerim" dediğinde düzen için sen "teröristindir". Ve seni ne pahasına olursa olsun susturmak için sopayla, işkenceyle, esir alarak, ve yine de boyun eğmiyorsan katlederek seni hücrenin içine geri sokmaya çalışır. Mart '99'da Limter-İş eğitim uzmanı Süleyman Yeter bunun en yakın zaman içerisinde olmuş onlarca örneğinden biridir. O sendikalı, sınıf mücadelesine sahip çıkan bir işçiydi ve işkencede katledildi. Bu ülkede eşit, parasız, bilimsel eğitim mücadelesinde onlarca arkadaşımız gözaltına alındı, işkence gördü, doksan yıllara varan hapis cezasıyla yargılandı, onlarca yıl ceza aldı. Bu ülkede Tuzla Deri-İş işçileri hakları için mücadele verdiklerinden Kartal F Tipi Cezaevi'nde hücrelere kapatıldılar. Bu ülkede onbinlerce insan teröristtir. Düzenin azgın sömürü, dizginsiz baskı, sefalet ve adaletsizliğin kol gezdiği her yerde kent, köy, fabrika, okul, mahallede, yani her taşın altında terörist vardır. Çünkü her taşın altında düzenin tüm saldırılarının köruklediği, en alttakilerin en üste çıkma isyanı saklıdır.

Hücre tipi yaşam teslimiyettir. Hücre tipi

yaşamı kabullenmek, zulme teslim olmaktır. Sen sömürüye ve zulme karşı ayağa kalktığında etrafını kuşatan sömürü düzeninin hücre duvarlarını göreceksin. Hücre duvarlarının öte yanında insanca yaşam vardır. Burjuvazinin düzeni işçi-emekçilere örgütsüzlük, sendikasıızlaştırma, mezarda emeklilik, yoksulluk, sefalet koşullarını dayatır. İşte bu hücre saldırısıdır. Bu ülkenin tüm zenginliklerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesi ve bunun uluslararası tahkimle güvence altına alınması bir hücre saldırısıdır. Emperyalizme kölelik hücre saldırısıdır. Varlığının, kültürünün, ülkesinin, dilinin, kimliğinin yok sayılması Kürt halkına yönelik bir hücre saldırısıdır. Her karış Kürt toprağı hücre, her Kürt ise zorla hücreye kapatılmış tutsaktır. Bizlere dayatılan sermaye okulları, YÖK, eğitimsizlik, işsizlik, paralı eğitim, gençliğe karşı yöneltilmiş hücre saldırısıdır.

Devlet devrimcileri katlediyor. Aynı devlet İzmir'te, Bolu'da 40 bin insana ölümü, yüzbinlercesine sefaleti dayatıyor. Devlet devrimcileri katlediyor; çünkü bizlerin görünmeyen zincirlerimizden kopmamızı asla istemiyor; çünkü duvarın öte yanındaki yaşamın varlığına tahammül edemiyor.

Bizler toplumun en dinamik kesimiyiz, genciz. Biz geleceğin güvencesiyiz. Bizler onurlu yaşama sahip çıkmalıyız. Hücrelerimiz duvarlarını parçalamalıyız. Sınıfsız, sömürsüz, kardeşçe bir dünya için, bizler için hücre tipi yaşamı asla kabul etmeyen ve kabul etmeyecek olan devrimci tutsaklara sahip çıkalım!

İnsanlık onuruna sahip çık!
Devrimci tutsaklarla dayanışmaya!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
(Duvarın Ötesi bülteninden alınmıştır.)

Sınıf hareketinin olanakları, sendika bürokrasisi ve sorumluluklar...

Topyekûn saldırı olanca hızıyla sürüyor. Emekçi kitlelerden buna henüz anlamlı bir yanıt gelmedi. İktisadi-sosyal hak gasplarına ve sefaletin derinleştirilmesine, yoğun bir devlet terörü eşlik ediyor. En küçük bir kıpırtıya dahi terör ve şiddetle karşılık veriliyor. Mevcut koşullarda ekonomik bir hareket için gerekli militan mücadeleci önderlik görevi bile işçi sınıfı devrimcilerinin omuzlarına binmiş durumda.

POAŞ'ın özelleştirilmesi, anlamlı fakat zayıf bir eylemlilikle yanıtlandı. TÜPRAŞ, PETKİM vb. sırada bekliyor, hatta bazılarının ihale ilanları verilmiş bulunuyor. Buna rağmen işçi ve emekçilerden gerekli ve yeterli düzeyde bir ses çıkmıyor. Kitle hareketindeki durgunluğa rağmen geçmiş yıllarda belli bir kitlelilikle gerçekleştirilen 8 Mart, 12-13 Mart gösterileri bu yıl zayıf geçti. Düzen medyası bu duruma yaslanarak pervasızlaşıyor; polis ablukasını ve terörünü meşrulaştırmak için çırpınıyor.

Bunlar tablonun negatif yanları. Ancak yüzeydeki görüntüyü oluşturuyorlar. Biraz derinleştildiğinde, aslında umut verici bir dizi imkan olduğu görülecektir. Sermaye düzeni, krizini yönetmek, daha doğrusu varlığını güvencelemek için sürekli saldırmak zorunda. Saldırıları, kitlelerde biriken öfkeyi kamçılamakla kalmamakta, somut tepki patlamasının da yolunu düzlemektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerde mücadele potansiyeli mayalanmakta ve çıkış arayışları gelişmektedir.

Yüzeydeki görüntülerden, örneğin emperyalist tahkim ve sosyal güvenliğin tasfiyesi yasalarının meclisten geçirilmiş olmasından, ya da sermaye iktidarının "istikrar" görüntüsünden yanlış sonuçlar çıkarmamak gerekiyor. Unutulmamalı ki, '99'da cerayan eden bir dizi önemli gelişme (İmralı teslimiyeti, 17 Ağustos depremi vd.) sermaye iktidarı için bulunmaz birer olanağa dönüşmüştü. Temmuz'da sendika bürokrasisine yüzbinlerce işçinin katıldığı bir miting yaptıran işçi-emekçi hareketi, ancak sermaye iktidarının bir olanak olarak değerlendirdiği 17 Ağustos depremiyle kırılabilir.

Aralık ayından bu yana yaşanan bir dizi öteki gelişme ise, işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, gençliğin vb.'nin deprem şokundan sıyrıldığının göstergesidir. Emperyalist tahkim, sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirme, 2000 mali bütçesi; kısacası İMF'nin dayattığı yıkım programı güncel yaşamda yansımalarını gösterdikçe, suskunluğun yerini henüz zayıf ama anlamlı eylemler almaktadır. KESK'in ve çeşitli şubelerinin yer yer eylem yapma ihtiyacı duyması, DİSK'in "7'li inisiyatif"ten çekilmesi, İstanbul'da Emek Platformu oluşumu, İİSSP'nin toplantılarından yansıyan hava vb., tabanda biriken öfke ve mücadele isteğinin yarattığı basıncın göstergeleridir. İşçi toplantılarına ve çeşitli eylemlere bakıldığında, ileri işçi kitlelerinde bir kararlılık ve mücadeleci önderlik arayışı olduğu da görülecektir. Yine İMF programının çeşitli uygulamalarına (özelleştirme, ücretlere düşük zamlar, geçim araçlarına gündelik zam, eğitim, ulaşım, sağlık hizmetlerinin giderek daha yüksek oranda paralı hale getirilmesi, nükleer santral yapımı vs.) karşı yapılan eylemlerde (ki henüz yerel düzeydedirler) hem belli bir kitlelilik, hem de

mücadele isteği ve yaygınlaşma eğilimi göze çarpmaktadır. Sanayi kentlerindeki çeşitli işletmelerde, özellikle tekstilde yaşanan gününbirlik iş bırakma eylemleri de sınıfın nasıl bir eylem hattı izleyeceğinin işaretlerini veriyor. Uzun süreli mevzi direnişler, en geri biçimlerden başlayıp ileri biçimlere evrilmesiyle, sınıfta oluşan kararlılığı yansıtır.

Bütün bunlar, saldırılar daha yakıcı sonuçlara yol açtığında, sınıf hareketinin bir çıkış yaşayacağını, böyle bir ihtimalin ağırlık kazandığını göstergeleridir. Halihazırda TİS'lerde tıkanmalar yaşanıyor; sendikacılar tabandaki birikimi dikkate almak zorunda olduklarından grev tehdidi savuruyorlar. Özelleştirme karşıtı eylemler ise, bugün zayıf olsa bile, yarın işçi çıkarmalar başladığında giderek güçlenecek ve merkezileşmeyi zorlayacaktır. Gerek enerji, gerek iletişim işkollarında çalışan işçiler ve memurlar, geçmişteki tüm öncü kıyımlarına rağmen mücadele deneyimine sahiptirler. Halihazırda TİS sürecinde olan metal, petro-kimya, belediye ve tekstil işçileri için de aynı şey söylenebilir.

Sınıf hareketi bugün bir çıkış sancısı yaşıyor. Çıkışın manivelası olacak dinamikler, kah eylemler aracılığıyla, kah platform vb. oluşumlar üzerinden kendini dışavuruyor. Bunların giderek artacağı da hesaba katılmalıdır.

Bu noktada önemi hayli büyük olan bir öteki gelişme ise, mevcut dinamiklerin (ileri işçi-emekçilerin) politik sorunlara olan duyarlılıklarıdır. Kendini toplantılarda, eylemlerde, etkinliklerde devlet terörüne tepki, devrimci tutsakların sorunlarına ilgi biçiminde dışavuran bu duyarlılık, sınıf eksenli bir iktisadi sendikal hareketin politikleştirilmesinin bir imkanı olduğu gibi, birleşik bir emekçi kitle hareketi yaratılmasının da zemindir.

Sermaye iktidarı, bugüne kadar olduğu gibi, gelişecek bir işçi hareketine karşı en etkin silah olarak en başta sendika bürokrasisini devreye sokacaktır. Sendika bürokrasisine bir güvensizliğin olduğu, bunun giderek pekiştiği aşıkardır. Fakat bu, sermaye uşaklarının rollerini oynayamayacakları ya da ihanette başarısız kalacakları anlamına gelmiyor. Sendika bürokrasisinin etkinliğini sınırlamanın, giderek kırmanın yolu, bu güvensizliği örgütlü bir kimliğe buründürmektir. İleri işçi kitlelerindeki güvensizlik, sonuçta gidip örgütlülük halini aldı, örneğin İEP oluştu. Bu, bir ilk adım olarak önemlidir. Ama bir an önce tabana yayılmak, işletme birimlerinde ayaklarını oluşturmak zorundadır. Eğer taban örgütlülükleri geliştirilmezse, sendika bürokrasisi hareketin gelişme olanaklarını daha en baştan heba edecektir. Önce Türk Metal'in, ardından ise Birleşik Metal-İş'in MESS'le ortak açıklamaları, hükümetin ekonomik programını destekleme vurguları bu türden girişimlerdir. Elbette ki gelişecek ve militanlaşacak bir hareketlilik durumunda bu bürokratlar uğursuz rollerini oynamak isteyeceklerdir. O zaman da hareketin önüne geçip mücadeleyi kırmaya çalışacaklardır; tıpkı '91'de, '94'de ve en son '99 Temmuz'unda olduğu gibi...

Taban örgütlerini oluşturmak, ilkin bir hareketin gelişmesi için gereklidir. Hareket bu tür

örgütlenmeler olmaksızın da oluşabilir, ama bu onların gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Hareketin sağlıklı bir rotada geliştirilebilmesi için önemlidir. İkincisi; taban örgütleri sendikalara iş yaptırmak, bürokrasiyi buna zorlamak için gereklidir. Üçüncüsü; mücadeleciler sendikacılarla sermaye uşağı sendikacıları ayırtırmak, birincileri ihanet mekanizmasının dışına çıkarmak taban örgütlülüklerinin basıncıyla daha da kolaylaşacaktır. Dördüncüsü ise; sınıf hareketi bir çıkış yaşadığında, hareketlilik sayesinde sendikaların giderek gerçek birer mücadele aracı haline getirilmesi, bu çerçevede bürokrasinin sultasının parçalanması için gerekli koşulların oluşturulması bakımından zorunluluktur.

İşçi sınıfı devrimcileri açısından bir dönemin kazanılması çerçevesinde anlamlandırılacak bir tablo sözkonusudur. Bu tabloya istenilen şeklin verilmesi, görev ve sorumlulukların ne ölçüde yerine getirilip getirilmediğine bağlı olacaktır.

Gelişme potansiyel ve olanaklarını iyi değerlendirmek, bu kez sendika bürokrasisinin çanına ot tıkamak için, sorunların bütünlüğü üzerinden yaygın bir ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmek ve bunda süreklilik sağlamak temel önemde bir sorumluluktur. Sermaye iktidarının saldırı programına, sosyalizmin programıyla karşılık verilebilir. Bu ise, politik müdahaleyi güçlendirip yaygınlaştırmayı gerektirir.

Her bir işletmede taban örgütleri yaratmak, il il oluşan platformları (Emek platformları, İSSP), sendikacıları, ileri işçileri buna zorlamak, bir diğer sorumluluktur.

Üçüncü olarak, kitle eylemlerine/gösterilerine katılım yönünde yaygın bir ön hazırlık çalışması yürütmek, sendikalara, sözkonusu platformlara bu doğrultuda iş yaptırmaktır. Afiş, bildiri, basın açıklamaları, hazırlık toplantıları vb. araçlar etkin bir biçimde kullanılabilir. Mahalli düzeyde platformlar oluşturulabilir. Bu tür oluşumlar, işçiyi, kamu emekçisini, semt yoksulunu, gençliği biraraya getirmenin, ortak mücadeleye kanalize etmenin etkin birer aracı haline getirildiğinde, hem politik müdahalenin koşulları artar, hem de eylem ve gösterilere yaygın katılım sağlanabilir.

Dördüncüsü, ara kademe sendikacıları etkilemek, samimiyetle sınıf için çalıştığına inanıp da sendika bürokrasisine hizmet edenleri yanımıza çekmek sorumluluğuyla hareket etmeliyiz.

Son nokta, yerelerde gelişen işçi direnişlerine müdahale sorumluluğudur. Müdahalenin eksenli "ortak komite, ortak direniş" üzerinden oluşturulmalıdır. Bugün için çağrımız bir ajitasyonda öteye gitmeyebilir. Ama deneyimler de göstermektedir ki, her yerel direniş destek için çırpınmakta, birleşik bir hareket eğilimi taşımaktadır. "Ortak komite, ortak direniş", bir yandan farklı birimlerde süren işçi direnişlerinin birleştirilmesinin zemini; öte yandan çeşitli kesimlerin farklı sorunlar üzerinden yürüyen mücadelelerini birleşik olarak sermaye iktidarına karşı mücadeleye kanalize etmenin imkanınıdır.

Topyekûn saldırının karşılığı topyekûn bir direnişle, militan ve birleşik bir işçi-emekçi-gençlik hareketiyle verilebilir. 1 Mayıs bu doğrultuda atılmış adımların ifadesi olabilmelidir.

KESK bürokratlarının reformist-uzlaşmacı çizgisine karşı**Kamu emekçileri kendi özgüçlerine dayanan
bir mücadeleyi yükseltmelidir!**

Sahte sendika yasası, '95 yılı başlarında, kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadele hattıyla sendikalaşma hakkını kazandıkları süreçte, hareketi dizginlemek, amacından saptırmak, kendi çizdiği sınırlarda tutmak için devlet tarafından KESK reformistlerinin önüne yem olarak atılmıştı. O dönemde KESK reformistleri tarafından, böylesi bir saldırıyı geri püskürtmek yerine "kurumsallaşma" sürecine ağırlık verilmiş, alanlarda mücadeleyle elde edilen kazanımları masa başında kaybetme sonucunu doğuracak bir çizgi izlenmişti.

4 Mart'ta militan mücadeleyle alanlarda geri püskürtülen sahte sendika yasa tasarısı, geldiğimiz noktada sermaye devletinin özelleştirme, kamu personeli rejimi yasa tasarısı, vb. saldırılarıyla birlikte tekrar gündeme gelmiş bulunuyor.

Türk Kamu-Sen'in kurucu başkanı ve MHP milletvekili Ali Işıklar tarafından hazırlanıp "Kamu Görevlileri Sendikaları Kanun Teklifi" olarak hükümete sunulan bu yasa tasarısı, adına yakışır şekilde "sahte" maddelerle dolu. Bu tasarı kamu emekçilerine grev ve toplu sözleşme hakkı tanımıyor, önü açık bir "toplu görüşme" içeriyor. Tasarıdaki "toplu görüşme, yetki, mutabakat metni"nde ise, toplu görüşmenin 15 günde sonuçlanacağı, anlaşma sağlanması durumunda mutabakat metninin imzalanacağı ve icrai ve yasal düzenlemelerin yapılabilmesi için Bakanlar Kurulu'na sunulacağı; Bakanlar Kurulu'nun 3 ayda gerekli düzenlemeleri yaparak, TBMM'ne sunacağı belirtiliyor.

Uyuşmazlık durumunda ise, 12 Eylül'ün ürünü Yüksek Hakem Kurulu devreye girerek, YHK Başkanı'nın başkanlığında üniversiteler arası kurul tarafından belirlenecek 4 üyeden oluşan Uzlaşma Kurulu devreye sokuluyor. Tarafların Uzlaştırma Kurulu'nun kararına katılmaması halinde ise yine devreye Bakanlar Kurulu giriyor. Teklifte eski tasarıdan farklı olarak, adliyedeki kamu görevlileri ile askeri birimlerde çalışan sivil memurlara sendika kurma hakkı tanınıyor.

Sermaye devletiyle aynı platformda olan, sermayenin çıkarlarını işçi ve emekçilerin çıkarlarından önde tutan bir anlayıştan daha ilerisini beklemek saflık olurdu.

**"Toplu görüşme"li sendika hakkı
kamu emekçileri açısından ne anlama geliyor?**

Eğer kamu emekçileri sendika bürokratlarının peşine takılır ve sahte sendika yasa tasarısı meclisten geçerse, biz ne talep edersek edelim devletin belirlediği orandan daha fazla bir ücret artışı olmayacak. İster taraflar uzlaşsın, isterse uzlaşmasın, en son noktada Bakanlar Kurulu neyi ne kadar belirliyorsa o oran gerçekleşecek. Yine sefalet ücreti, yine zor yaşam koşulları. Şu anki mevcut koşullardan hiçbir farkı olmayan bir toplu görüşme! Diyelim ki böylesi bir durumda "hayır biz bunu kabul etmiyoruz" dedik. O zaman ne olacak? Grev hakkımızın olmadığı, üretimden ve hizmetten gelen gücümüzün kullanılamayacağı bir sendikanın işlevi ne olacak? Merkezi mitingler mi, basın açıklamaları mı, düzen partilerini ziyaretler mi kamu emekçilerinin haklı taleplerini kazanmanın önünü açacak?

Sermaye devletinin işçi-emekçi sınıfa yönelik saldırılarının bütünlüğünü görmeyip tek bir noktaya bakarsak, çok dar bir çerçevede kalır, mücadeleyi kısır bir noktada kilitlemiş oluruz. Sermaye devleti, sermayenin çıkarlarını korumak, işçi ve emekçilerin mücadeleye elde ettiği haklarını gaspetmek için, edindiği deneyimleri de gözönünde bulunduruyor ve her koşulda kârlı çıkmanın hesaplarını yapıyor.

Bu ne demek?

Sahte sendika yasası devletin daha önce de gündeme getirmeye, meclisten geçirmeye çalıştığı bir tasarıdır. Sermaye devleti 4 Mart gibi bir direnişle geri çekmek zorunda kaldığı sahte sendika yasasını ilk fırsatta tekrar hayata geçirmeye çalışıyor. Diyelimki, fiili-meşru ve militan bir mücadele ve 4 Mart benzeri bir direnişle "toplu görüşme" yerine "grevli, toplu sözleşmeli" bir sendika hakkını kazansak bile, kamu personeli rejimi tasarısı ile bu sefer sosyal haklarımız gaspedilecek ve işgüvencemiz kalmayacak. Yani grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı talebi, kendi başına bir kazanım olmaktan çıkacak, kazandığımız hak bizi bir başka saldırıyla yüzyüze bırakacaktır.

Bu gerçeklik karşısında KESK ne yapıyor?

Devletin saldırıları karşısında her zaman üretimden gelen gücünü kullanacağı, bu saldırılara geçit vermeyeceği yönünde açıklamalar yapan KESK, bu sefer de aynı yolu izliyor. Ama gerek eylem biçimleriyle gerekse de yürüttüğü çalışmalarla ortaya serdiği tablo hiç de öyle gözüküyor.

KESK sahte sendika yasa tasarısına karşı eylemlerini tamamen meclise endekslemiş durumda. Adım adım tasarının meclise gelme sürecinde milletvekillerine faks çekme, basın açıklamaları, düzen partilerini-milletvekillerini ziyaretlerle örülü bir eylem biçimi belirlemiş bulunuyor. En son, sıra tasarının mecliste görüşülmesine geldiğinde ise, başını ve sonunu kestiremediği bir Ankara yürüyüşü eylemin doruğunu oluşturuyor.

KESK'in yoğun olarak yürüttüğü tek çalışma "örgütlenme kampanyası". Bu KESK'in niyetini iyice açığa çıkaran, uzlaşmacı-pasifist-reformist konumunu pekiştirme niyetinden hiç de bağımsız olmayan tavrının göstergesidir. "Örgütlenme kampanyası"nın sürecin önüne koyan KESK, baştan sahte sendika yasa tasarısını kabullenmiş olduğunu gösteriyor. Devlet toplu görüşmelerde muhatapını sendikaların üye sayısına göre belirleyeceğini belirtmişti. KESK üye sayısını artırarak Kamu-Sen'i dışta bırakıp devletin muhatapı olmak, görüşmeleri kendi yapmak istiyor. Bu da sahte sendika yasa tasarısına, kamu personel rejimi tasarısına ve özelleştirmelere karşı meşru-fiili-militan bir mücadeleye niyetli olmadığının işaretidir.

KESK yine kendine, reformist-uzlaşmacı tavrıyla tabanın mücadele kanallarını düzenin içine akıtmaktan öte bir misyon biçmiyor. İşgüvencesinin olmadığı koşullarda grevli-toplusözleşmeli bir sendika hakkı kazanmanın ne anlama geldiğini KESK'in bürokratları bilmiyorlar mı? Kuşkusuz biliyorlar, ama işlerine gelmiyor. Onlar yıllardır kamu emekçilerinin bedeller ödeyerek kazandığı haklar üzerinden edindikleri mevzileri sağlama alıp, düzenin sunduğu olanaklardan faydalanmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Bu niyetlerini birçok defa gördük. Bunu en açık biçimiyle, 4 Mart direnişinin ardından 5 Mart'ta KESK bürokratları tarafından tabanın kararlı ve militan tavrının önüne nasıl

geçildiği, direnişin nasıl kırıldığı örneğinde görmüştük.

**Sermayenin saldırılarını nasıl
püskürtürebiliriz?**

Sermayenin saldırıları bu kadar yakın ve bu kadar yakıcıyken ve buna rağmen KESK'in çözümsüzlükten başka bir şey sunmayan eylem biçimleri ortadayken, bizlere düşen görev ne olmalıdır?

Kamu emekçilerini sadece sahte sendika yasa tasarısı değil, devlet memurlarının sayısını 300 bine indirecek bir düzenleme öngören personel rejimi yasa tasarısı da bekliyor. Bunlardan birini diğerinin önüne ya da yerine koyabilmemizin koşulu olmadığına göre, işgüvencesiz bir grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı kazanmamızın, ne bir işlevi ne de bir anlamı olacaktır.

KESK reformizmi, sermayenin bu saldırılarının ne anlama geldiğini çok iyi bilmesine rağmen, önden sonuç alıcı-kararlı-militan bir eylem süreci örgütlenmediği gibi, yasa tasarıları kapıya dayandığında, o da tabanın inisiyatifinden ve sınıf bilinciyle hareket etmesinden korktuğu için, göstermelik eylem biçimlerini bizim önümüze ısıtıp ısıtıp sunmaktan öteye bir şey yapmıyor. Böylesi bir görev ve sorumluluğun altına girmeye ne niyetleri ne de böylesi bir kavrayışları var. Onlar kendilerine biçtikleri tarihsel misyonla hareket ederek, sınıfın bilinçlenmesinin, devrimcileşmesinin önüne geçmeye çalışıyorlar. Bu da bizlere, KESK bürokratlarından sonuç alıcı eylem biçimleri, üretimden ve hizmetten gelen gücümüzü kullanmaya yönelik, emekten yana bir örgütlenme çalışması beklemenin imkansızlığını ve anlamsızlığını gösteriyor.

O halde biz işçi ve emekçileri hedef alan ve sınıfın toplamını kesen saldırıların tümünü püskürtülebilmek için işyeri ve sendikalarımızda KESK reformistlerinin uzlaşmacı, geri ve pasifist anlayışlarından bağımsız bir örgütlenmeye gitmeliyiz. Bu sendikaları değil, KESK'in reformist yöneticilerini terketmeyi gerektirir. Bizler saldırıların bütününe kavradığımız koşullarda, KESK bürokratlarının uzlaşmacı tavrından uzak, sonuç alana kadar alanlarda fiili-kararlı-militan eylem biçimleri örgütleyebileceğiz. Bugüne kadar KESK reformistlerinin ne yaptığını ya da ne yapamadığını 5 Martlar'da gördüğümüz gibi, kendi gücümüzün neler yapabileceğini de 4 Martlar'da gördük. Sahte sendika yasa tasarısını meclisten geri çektiren sendika bürokratlarının geri tavrı değil, kendi taban gücümüz, kararlılığımız ve militan tavrımız olmuştur. KESK'in reformist anlayışından uzak, sınıf bilinciyle işçi ve emekçilerin örmüş olduğu bir mücadele hattı, sermayenin saldırılarını püskürtülebilecek güç ve kararlılıkta olacaktır.

Sermaye sefalet ücretlerini dayatıyor!

İşçi sınıfı TİS'lerine sahip çıkmalıdır!

305 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri gündemde. Başta metal işkolu olmak üzere belediye ve lastik işkollarındaki toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Çimse-İş Sendikası ilk ihanet sözleşmesinin altına imza attı. İMF'nin direktiflerinin harfiyen geçerli olduğu bu sözleşmede %25'lik sefalet artışı öngörülürken, esnek çalışma görüşmeleri sonuçsuz kaldı. Uyuşmazlık zabıtları tutuldu.

TÜSİAD ve TİSK sermaye hükümetini görev davet ediyorlar. Böyle giderse" istikrar"ın bozulacağı, 2000 yılının grev ve lokavtlar yılı olacağı yönünde tehditler savuruyorlar. Uşaklıkta sınır tanımayan Ecevit'e çıkması muhtemel yangını söndürmesi için bir an önce ESK'yı toplaması çağrısında bulunuyorlar.

Parababaları "herşey istikrar için" diye haykırıyorlar. Evet, "istikrar" sermayedarların servetlerinin daha da artmasına, işçi ve emekçilerin ise sefaletlerinin katmerleşmesine bağlı. Sefalet ücretleri, özelleştirme, emekçi köylülüğü beş karış toprağı ekemez hale getirme, sosyal haklardan yoksunluk, SSK'nın tasfiye edilmesi, eğitimin paralı hale getirilmesi, emperyalist tekellerin babalarının çiftliği gibi ülkeyi yönetmesi, bunların tümü "istikrar" için yapılıyor!

Sömürücü patronlar takımı işçi sınıfının sefalet ücretlerine, sosyal haklardan yoksunluğa hayır diyeceğini bildiği için sermaye devletini uyandırıyor. Zira, açlığımız, sefaletimiz, kanımız üzerine kurulu iktidarlarının devamı, işçi ve emekçilerin gıkını bile çıkarmadığı koşullara bağlıdır. Ağızlarından hiç eksik etmedikleri "istikrar"ın özü ve özeti budur.

Onyıllardan beridir emperyalistlerin ve bir avuç patronun çıkarları doğrultusunda iktisadi-mali politikaları belirleyen ve yöneten İMF, stand-by anlaşmasının harfiyen uygulanmasını istiyor.

İMF ne istiyor?

2000 yılı içinde özelleştirmelerin tamamlanmasını; sefalet ücretlerinin süreklileştirilmesini; sağlık sigortasının ve emeklilik hakkının ortadan kaldırılmasını; SSK'nın tasfiyesini; eğitimin paralı hale getirilmesini; nükleer santrallerin açılmasını; emekçi köylülüğe dönük sübvansiyon ve destekleme alımlarının sona erdirilmesini istiyor.

Sermaye hükümeti İMF'nin saldırı paketini uygulamadaki kararlılığını ortaya koydu. Kısa bir süre önce ziyarete gelen İMF heyeti programın uygulanmasında sermaye hükümetinin başarısına övgüler dizdi. İMF geldi, denetledi ve ilan etti: "Herşey yolunda, ama dengeler çok hassas, istikrarın bozulmaması için TİS'lerde %25 aşılmamalıdır."

Sendika bürokratlarının tarihi ihanetin tarihidir

TİS'lerle ilgili olarak sendika bürokratları gürleyip duruyorlar. Ama işçi sınıfı hep gürleyip de bir gün olsun yağmayan bu hainler takımının icraatlarını yakından biliyor. Sermayenin saldırılarının gerçekleşmesi için ellerinden geleni yapacaklarından kuşku duyulmamalıdır. Zira sendika ihanet şebekesinin tarihi işçi sınıfına ihanetin tarihidir.

İşçi sınıfı TİS'lerde ihanete uğramak istemiyorsa kendi öz örgütleri olan TİS komitelerini, işyeri komitelerini, eylem komitelerini kurmalıdır. Sözleşmesine doğrudan sahip çıkmalıdır. İster imzalsın (Çimse-İş'in ihaneti gibi) ister imzalanmasın, işçi sınıfı ihanet şebekesinin hazırladığı TİS'lerle kendini sınırlamamalı, açlığın, sefaletin faturasını kapitalistlere ödetecek TİS'leri kendisi hazırlamalıdır. Sendikasına sahip çıkarak sendika ağlarının başından yumruğunu eksik etmemelidir.

Sorumluluk sınıf bilinçli öncü işçilerin omuzlarındadır!

305 bin işçinin sözleşmelerden kazanımla çıkması sermayenin saldırılarının boşa çıkarılmasında önemli rol oynayacaktır. Sınıf bilinçli öncü işçilerin yapması gereken önderlik etmektir. Eylem potansiyelinin biriktiği yerde kendini dışavuracak kanalların yolunu açmaktır. Eylemin patlak verdiği yerde ise eylemleri geliştirmek ve yaymaktır.

Eyleme dönük ajitasyon ve eylemin örgütlenmesine bizzat önyak olmak temel halkadır. TİS'lere dönük eylemlerin ajitasyonu ile birleşen eylem çağrıları pratik müdahalemizin esasını oluşturmalıdır.

Reformizm sınıf hareketini geriye çekici, zayıflatıcı, sınırlayıcı politikalara yönelmeye mahkumdur. Daha şimdiden TİS'lere dönük politikası bu bakış üzerinden şekillenmektedir. Reformizmin ve sendika bürokratlarının sermayenin TİS saldırısında ifadesini bulan ihanetinin teşhirini sürekli olarak yapmalıyız. Ama sendika bürokrasisinin de, reformizmin de etkisinin gerçek anlamda kırılmasının doğrudan pratik önderlik düzeyi ve kapasitesi ile ölçüleceğini unutmamalıyız.

Kazanmanın yolu birleşik militan mücadeledir!

Özelleştirmelerle işsizliği, açlığı, sefaleti, sendikasızlığı, eğitimsizliği, sosyal haklardan yoksunluğu dayatıyorlar. Özelleştirmeye karşı mücadele bayrağını yükseltelim.

Üç kuruş karşılığında fazla mesai yapmaya zorluyorlar, esnek çalışmayı dayatıyorlar. İşgücümüzü tüketmek için 15-16 saat çalıştırıyorlar. Fazla mesainin yasaklanması için sesimizi yükseltelim. 7 saat işgünü 35 saatlik iş haftası talebimizi haykıralım.

Gün, açlığımız, sefaletimiz üzerinden sefa süren haramilerden hesap sormak için ayağa kalkma günüdür.

Sosyal haklarımıza, kazanımlarımıza, işimize, ekmeğimize, onurumuza, canımıza, bugünüme ve geleceğimize sahip çıkma günüdür.

Gün, emeğimizin, alınterimizin, göznurumuzun ürünü olan SSK'nın tasfiyesine dur deme günüdür.

Gün, KİT'lerin emperyalist tekellere, bir avuç işbirlikçi kapitalist tekele peşkeş çekilmesine karşı sınıfa karşı sınıf bilinciyle, özelleştirme saldırısıyla yüzyüze kalan sınıf kardeşlerimizle birlikte mücadele etme günüdür.

Gün, çocuklarımıza onurlu bir gelecek, yaşanılır bir dünya bırakmak için İMF sömürü paketlerine "artık yeter!" diyerek, direnme günüdür.

Bugüne kadar başımıza ne geldiyse beklemekten ve suskun kalmaktan geldi. Artık gidecek yerimiz, verecek tavizimiz kalmadı. Bıçak kemiğe dayandı. Sermaye canımızı istiyor, sessiz kaldıkça saldırıyı daha da pervasızlaştırıyor. Gücümüzü birleştirelim. Ya hep beraber kazanacağız, ya da felaketin kör kuyusuna yuvarlanacağız. 305 bin işçi insanca yaşanabilir bir toplu sözleşme için birleşmeyi başardığında, bu, saldırıları püskürtmede önemli bir adım olacaktır. Fakat bu kadarı yeterli değildir. Sermaye iktidarına karşı temel hak ve özgürlüklerimiz için militan birleşik mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Bütün çalışanlara işgüvencesi!

Sendikalı-sendikasıız işçi ayrımına son, ortak sözleşme!

Tüm çalışanlara sendika hakkı!

Sendikalara sınırsız siyaset hakkı!

SSK'nın tasfiyesine hayır!

Sınırsız söz, gösteri, yürüyüş, toplantı ve örgütlenme hakkı!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edilsin, tüm çalışanlar 1 Mayıs günü ücretli izinli sayılsın!

İMF-TÜSİAD saldırı paketlerini alanlarda yırtalım!

Sermaye mezara, işçiler iktidara!

SES Anadolu Yakası Şubesi :

Dr. Ahmet Tellioglu derhal serbest bırakılmalıdır!

Basına ve kamuoyuna;

Sendikal mücadelemizin, başından bu yana bilinçli ve planlı bir şekilde yürütmüş olduğumuz mücadelenin önüne çeşitli engellemelerle çıkılmaktadır. Özellikle değişik yöntemlerle baskılar ve sürgünler uygulanarak, yürüttüğümüz mücadele tahrip edilmek ve önüne geçilmek istenmektedir. Kendi perspektifleri doğrultusunda, uzlaşmacı, düzene endekli, devlet güdümlü sendika dayatılmaktadır.

Özellikle sağlık işkolunda biz, sendikamız SES olarak, ülkede sağlık alanında uygulamaya geçirilmeye çalışılan düzensiz, sağlıksız sağlık politikalarının karşısında net bir şekilde tavrımızı koyduğumuz gibi; sağlık çalışanlarının çalışma koşulları ve özlük haklarının iyileştirilmesine karşı ve sendikamız üyelerine yönelik baskı ve değişik saldırılara karşı da tavrımızı net bir şekilde ortaya koyduk. Bu anlamda ileriki süreçte de bunlarla ilgili çalışmalarımız ve karşı koyuşlarımız da devam edecektir.

Kartal SSK Hastanesi çalışanı ve üyemiz Dr. Ahmet Tellioglu'na yapılan saldırı da, çalışmalarımıza ve sendikal mücadelemize yönelik bir saldırı şeklinde algılanmalıdır. İçinde bulunduğumuz süreç, hükümetin kanunlaştırmaya çalıştığı sahte sendika yasa tasarısının görüşüldüğü bir döneme denk gelmesi ve üyemiz Dr. Ahmet Tellioglu'nun tutuklanmasıyla çakışması, süreç açısından da anlamlıdır. Zira, devlet kendi sendikal anlayışını ortaya koymakta, mücadele eden, karşı koyan, hak alıcı etkinliklerle sendikal hareketini sürdüren sendikalara da bakışını net bir şekilde ortaya koymuştur.

Üyemiz Dr. Ahmet Tellioglu'nun tutuklanmasıyla birlikte, sendikamıza yönelik saldırılar yoğunlaşmış, bu temelde olayı çarptan, bilinçli bir şekilde tahrif eden bazı çabalar ve açıklamalar basına da yansımış durumdadır. Aslında bunlar da sendikamıza yönelik baskıların ve saldırıların bir parçasıdır. Bu saldırılara ortak olmak demek, bu saldırılara sessiz kalmak demek; aynı zamanda uygulamaya geçirilmeye çalışılan sağlık politikalarını onaylamak, özelleştirmeye evet demektir.

Çalıştığı yeri ve ikametgahı belli olan üyemiz Dr. Ahmet Tellioglu'nun kanuna aykırı bir şekilde gözaltına alınışını ve asılsız suçlamalarla tutuklanmasını SES Anadolu Yakası Şubesi olarak protesto ediyor, serbest bırakılmasını istiyor ve bu anlamda tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SES Anadolu Yakası Şubesi

Program Taslağı Üzer

Ve siz bana gündelik yaşam ve mücadeleden hiçbir mesele gösteremezsiniz ki, ben kapitalist toplumdaki iktisadi ve sosyal temelini buradaki maddeler üzerinden size gösteremeyeyim. Bu kadar temel önemde ve verimli bir alan programın teorik bölümü. Sıradan insanların gündelik tartışmalarda bir biçimde değindiği bir dizi sorunun gelip dayandığı yer, buradaki teorik ve ilkesel yaklaşımlardır. Yani sıradan bilincin kurcaladığı bir takım sorunların bile çözümüne ışık tutacak bir teorik ve temel ilkesel bakış açısı var burada.

Bu bölüm, klasik programlardaki vurgulara, tanımlamalara, sunuşlara çok mu benziyor? Bu çok normal! Zira kapitalizm, onu yıkılışa götürecek çelişmeler, dolayısıyla proletarya devrimi ve sosyalizme ilişkin temel görüşler ortaya konuluyor bu bölümde. Bugün kapitalizm, temel özellikleri ve yasallıkları ile bildiğimiz aynı kapitalizm. Günümüz kapitalizminin yapısı, işleyişi, esasları, temel çelişkileri değişmiştir denilmediği sürece, esasına ilişkin olarak söylenecekler aşağı yukarı aynıdır. Herkes bunu biraz kendi tarzında, kendi diline göre söyler. Biraz daha açık söyler, biraz daha kısa söyler. Bazı maddeler ekler ya da bunlardan kaçınır. Ama söyleneceklerin özü ve esası aynıdır.

Cihan: Kongreye sunulmuş bulunan Program Taslağı üzerine daha çok teknik nitelikte bazı hatırlatmalar yapmak istiyorum. Bu bir taslak, başlığında da belirtildiği gibi. Bu taslağın ciddi bir redaksiyonunun yapılamadığını dün de belirtmiştim. Zaman zaman bazı bölümlere çok hızlı bir biçimde bakıldı. Deyim uygunsu daha çok tashihi yapıldı. Redaksiyon ise tashihi ötesinde, dil ve üslup sorunlarının da ötesinde, bir fikri müdahaleyi de içerir. Bu, hem bir takım meselelerin ne ölçüde doğru konulduğu açısından dikkatle bir yeniden okuma ve inceleme; hem de eksik bırakılan, ifade edilmeyen ya da fazladan ifade edilen bölümlerin saptanması anlamına gelir. Metnin bu tür bir redaksiyonu yapılamadı. Yapılsaydı daha iyi olurdu kuşkusuz, ama yapılamadı. Nasılsa kongre sürecinde ve sonrasında bunun için gerekli zamanın bulunacağına dair bir düşünceyle hareket edildi, başka bazı nedenlerin yanı sıra.

Redaksiyonu yapılmamış bir metin olduğu ölçüde, burada belli maddelerin birbirini tekrarladığı ya da kimi maddelerdeki belli ifadelerin tekrarlar içerdiğini söylemek mümkün, fakat çok gerekli ve

anlamli değil. Tartışmalarda bu tür şeylere fazlaca girmeyebiliriz. Zira çok zorunlu durumlar dışında, bu tür tekrarlardan metni arındırmak gibi bir önemli sorun zaten var. Bu açıdan taslağın ciddi bir redaksiyona ihtiyacı var ve bu zaten yapılacaktır. Olsa olsa, şu meseleyi falanca maddede ifade etmek yerine filanca maddede ifade etmek daha iyi olurdu türünden eleştiriler ya da öneriler gelebilir. Ya da aynı olgu, aynı durum, aynı ilke iki, hatta üç ayrı maddede bir biçimde tekrarlanmış olabilir; bu gibi durumlarda söz konusu konu ya da sorunun tercihen hangi maddede ifade edilmesi gerektiğine ilişkin bir takım öneriler ileri sürülebilir. Bunun ötesinde bir takım tekrarların varlığından söz etmek çok anlamlı değil. Böylesi tekrarların olduğunu ben fazlasıyla biliyorum. Bu, birinci nokta.

İkincisi; program özlü olmalıdır, tekrarlardan kaçınılmalıdır, bu yönetsel tutumu, bizzat ben program ön tartışmaları boyunca hep savundum. Buna rağmen, bu Program Taslağı nispeten uzun, yer yer belli açıklamalar içeren bir metin oldu. Bu açılardan sonraki redaksiyon sırasında kısaltılabileceği kadar kısaltılacaktır. Ama yine de bu, onun hacim yönünden klasik metinlere çok benzeyeceği anlamına gelmez. Ben, bugün bir takım şeylerin biraz daha açık konulmasından, bunun tercih edilmesinden yanayım. Kaldı ki böyle bir tercihi 1919'da Bolşeviklerin kendileri de yapıyorlar. Ama Bolşevikler, bunu gerçekten bir propagandaya, bir gerekçelendirmeye çevirmişler. Biz bunu, bilimsel açıklamalarımızı biraz geniş tutmak şeklinde bir tutum olarak uygulayabiliriz.

Üçüncü bir nokta; metinde eksik olan, yazılması sonraya bırakılan bazı bölümler var. Bunlar ilgili bölümlerde notlar düşülerek belirtilmiş. Bu yazılmamış bölümlerin içeriği üzerine konuşulabilir, onlar bu arada tamamlanabilir. Biz bu taslağı önce bölüm bölüm tartışacağız, ardından bir de bir bütün olarak gözden geçireceğiz. Muhtemelen de kongrenin sonuna bırakacağız bu ikinci işi. Bu aşamada program, tartışmaların da ışığında, biraz daha değişik bir biçim alacaktır. Eksik maddeler de bu arada tamamlanmış olacaktır. İçeriği belli maddeler bunlar. Kaldı ki bu maddelerin içeriği, burada tartışmalar sırasında sözlü olarak ayrıca ifade de edilecektir.

Bunun dışında, demokratik hak ve özgürlükler sorunu var. Emeğin korunması bölümü bir asgari ekonomik talepler bütünüdür ve programda belli maddeler halinde yer alabilmiştir. Demokratik hak ve özgürlükler, özellikle yığınların siyasal olarak kazanılması, mücadeleye yöneltmesi bakımından aynı ölçüde verimli bir alan olduğu halde, demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin bir alt bölümün programda yer almaması, bu meselelerin küçümsendiği sanısına yolaçabilir ya da bunlar uğruna mücadelenin önemini azaltan bir etki yaratabilir. Hele de emeğin korunması üzerine bir acil istemler bölümü varken.

Burada böyle bir bölümün yer alması gerektiğini, program üzerine ön tartışmalar boyunca ben özel bir ısrarla savundum. Bunu tam da meselenin bu özel öneminden dolayı savundum. Bazı yoldaşlar bunun asgari program olarak anlaşılabileceğini ve ilerde çarpıklıklara temel

oluşturabileceğini söyledikleri halde, ben bunu savundum ve ayrıntılı olarak gerekçelendirdim.

Bu demokratik hak ve özgürlükler uğruna verilmesi gereken mücadelenin çok büyük politik öneminden geliyor. Yığınları kendi somut sosyal ve iktisadi sorunları kadar, onlardan da önemli olarak, siyasal sorunları üzerinden, mevcut düzene ve devlete karşı mücadeleye kazanabileceğiz biz. Bunlar bu denli önemli sorunlar. Bu kadar önemli sorunlar olduğuna göre, programda mutlaka bunlara ilişkin bir alt başlık açmak gerekir.

Dediğim gibi, ben bunu ısrarla savundum, ama hazırladığım *Program Taslağı* formunda buna halihazırda bu şekilde yer vermedim. Biraz meseleyi önemsedim için sonraya bıraktım. Bunun bir tür asgari program formunda yer almasının yaratabileceği sakıncalar en iyi nasıl giderilebilir, bunun üzerine biraz daha düşüme istedim. Zor ve önemli konular genellikle hep arkaya bırakılır ya, ben de öyle yaptım. Son anda yazmayı deneyebilirdim. Fakat bu, taslağın kongreye sunulmasını bir-iki gün daha geciktirirdi. İlgili bölümdeki italik not, size taslak verilmeden önce son anda yazılmıştır. Ben bunun yazılmasını deneyip, buna rağmen bu nottaki tutuma uygun bir tutumu savunabilirdim. Ama yazıp da vazgeçmiş değilim. Yani demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin bölümü yazmayı deneyip de, ortaya çıkmış biçimi görerek, “bu, bu şekliyle programda yer almaz, doğru da olmaz” demiş değilim. Böyle bir deneme henüz yapılmış değil.

Mesela, tarım sorununa ilişkin olarak, programımızın bir alt bölümü olmalı diye önermişti yoldaşlar ön tartışmalar sırasında. Bunu denemeye çalıştım, yazmaya çalıştım, ama sonuçta, ortaya fazla hacimli bir bölümün çıkacağını görünce, bu şekliyle programda yer alamaz kararına vardım. Program taslağına ek olarak sunulan metinlerde de gördüğünüz gibi, programın içinden çıkarıldı, taslak üzerine tartışmalar için yardımcı bir metne dönüştürüldü bunlar. Demokratik hak ve özgürlükler bölümüne ilişkin böyle bir deneme yapılmış değil. Yapılırsa ne gibi sorunlar çıkarır? Ona somut olarak bakılır, onun üzerinden mesele tartışılır. Ben kısa zamanda vakit bulup bunu kaleme almaya çalışayım, belki bu tartışmaların sonuçlanmadığı bir aşamada, yani tartışma sürecinin kendi içinde. Buna ilişkin olarak yoldaşlar düşüncelerini yine söyleyebilirler. Benim bu konuya neden yer vermediğim bir açıklamasıdır bu söylediklerim.

Dördüncü bir nokta, teorik bölüme ilişkin olacak. Ben ön hazırlık süreci boyunca teorik bölüme ilişkin tartışmalara çok büyük bir önem verdim. Ön hazırlık sürecine dikkat ederseniz, bizim ilk on küsur kasetlik tartışmamız, program yöntemi ve yapısının yanı sıra tümüyle teorik bölüm üzerinedir. *Komünist Manifesto*'nun, Engels'in *Bilimsel Sosyalizm* broşürünün, Rusların 1903 Programı'nın, 1919 Programı'ndaki yenilenmenin ve Komünist Enternasyonal programının ilgili bölümleri üzerinden, somut, yer yer ayrıntılara inen tartışmalar yaptık.

Programın bu teorik bölümü, klasik programlardaki teorik bölümlere benzediği ölçüde, biraz genel ve bilinenlerin yinelenmesi kabul

ine sunuş konuşması

(TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in 212. sayısından alınmıştır.)

edilebiliyor. Ben bunu son derece yüzeysel bir yaklaşım olarak görüyorum. Bence, programın en temel ve en önemli bölümlerinden biri, birincisidir. Sağlam marksist ideolojik kavrayışın kendini somutladığı bölümdür bu. Ve siz bana gündelik yaşam ve mücadeleden hiçbir mesele gösteremezsiniz ki, ben kapitalist toplumdaki iktisadi ve sosyal temelini buradaki maddeler üzerinden size gösteremeyeyim. Bu kadar temel önemde ve verimli bir alan programın teorik bölümü. Sıradan insanların gündelik tartışmalarda bir biçimde değindiği bir dizi sorunun gelip dayandığı yer, buradaki teorik ve ilkesel yaklaşımlardır. Yani sıradan bilincin kurcaladığı bir takım sorunların bile çözümüne ışık tutacak bir teorik ve temel ilkesel bakış açısı var burada.

Bu bölüm, klasik programlardaki vurgulara, tanımlamalara, sunuşlara çok mu benziyor? Bu çok normal! Zira kapitalizm, onu yıkılışa götürecek çelişmeler, dolayısıyla proletarya devrimi ve sosyalizme ilişkin temel görüşler ortaya konuluyor bu bölümde. Bugün kapitalizm, temel özellikleri ve yasallıkları ile bildiğimiz aynı kapitalizm. Günümüz kapitalizminin yapısı, işleyişi, esasları, temel çelişkileri değişmiştir denilmediği sürece, esasına ilişkin olarak söylenecekler aşağı yukarı aynıdır. Herkes bunu biraz kendi tarzında, kendi diline göre söyler. Biraz daha açık söyler, biraz daha kısa söyler. Bazı maddeler ekler ya da bunlardan kaçınır. Ama söyleneceklerin özü ve esası aynıdır. Ama bu, ilgili bölümün hiçbir biçimde küçümsenmesine yol açmamalı. Bunu önemle belirtiyorum. Keşke saflarımızdaki çoğu insan buradaki perspektife dayalı ideolojik bir donanıma bugün sahip olabilseydi, bu büyük bir ideolojik gücü ifade ederdi. Ben olduğunu zannetmiyorum.

Aynı şeyler bir teorik alt bölüm olan emperyalizm bölümü için de geçerli. Ama emperyalizm meselesinde biraz daha rahatım, çünkü bu mesele bizde, Türkiye'de az-çok biliniyor. '70'li yılların devrimcileri, Lenin'in *Emperyalizm*'ini tekrar tekrar okurlardı. Çünkü emperyalizm çağıydı, emperyalizme karşı mücadeleydi, milli kurtuluş devrimleriydi, anti-emperyalist demokratik devrimdi; her şey devrimcileri döne döne emperyalizm çağının bir takım temel gerçeklerine götürüyordu. '70'ler kuşağının emperyalizm sorunu üzerine iyi-kötü bir teorik bakışı ve anti-emperyalist bilinci vardı. Ama anti-emperyalist bilinc, sağlam bir anti-kapitalist perspektif temeli üzerine oturmadığı ölçüde de, dar, tekyanlı ve yüzeyseldi. Anti-emperyalizm, dar bir küçük-burjuva yurtseverliği sınırları içerisinde sıkışıp kalabiliyordu.

Türkiye devrimine ayrılmış bölüme ilişkin olarak söyleyeceklerime gelince. Bu bölümü nispeten kolay yazdım. Ön hazırlıkları bana zaman kaybettirmekle birlikte, neticede yazılması çok sorun olmadı. Çıkarabildiğim bir takım başlıklar neyse, onları maddeleştirmeye çalıştım. Ama sonra dönüp bu maddeleri okuyup, fazladan ne koymuşum ya da eksik bıraktığım noktalar neler, bunu düşünmek imkanı bulamadım. Bunu düşünecek zamanı nasılsa bulabileceğime olan inançla hareket ettim.

Bu şekliyle bir takım şeylerin eksik olabileceğini düşünüyorum. Bunlar varsa eğer daha

sonra saptanır ve eklenir. Tartışmalar içerisinde bunların ne olduğu zaten açığa da çıkar. Ben her bir bölümü açıklamaya başladığımda, anlatacağım şeylerin kapsamında, burada maddeleştirilmiş biçimiyle yer almayan bir takım sorunlar da geçecektir muhtemelen. Bunların neler olduğunu tartışmalar içinde saptayabiliriz.

Bunun dışında, proletarya devrimi programının bir alt bölümü olan toplumsal sorunlar bölümü belli bakımlardan eksik. Bölüm biraz geniş tutulmuştur. Ben bu genişliğin korunmasından yanayım. Buna dair belli nedenlerim var, zamanı geldiğinde bunlar tartışılır. Yığınların en temel sorunları bunlar. Nihayetinde iktidar mücadelesi, iktisadi kaynaklara ve üretim aygıtına egemen olma mücadelesi, temelde bu sorunlara getirilecek çözüm amacına bağlı, bu çerçevede dönüp duruyor. Devrimin zaferiyle birlikte toplumun yarattığı zenginlikler halkın refahı için kullanılacaktır diyoruz. Programın bu maddeleri toplumsal refah bölümleri oluyor. Şunları kamulaştıracız, şunlara el koyacağız, şunu şöyle düzenleyeceğiz, üretimi şöyle güçlendireceğiz, bilmem neyi ne yapacağız vb. diyoruz. Peki bütün bunlar ne için? Bütün bunlar emekçi sınıfların refahı ve mutluluğu için. Demek oluyor ki, bütün bunlar sağlık için, eğitim için, kültür için, konut için, bir takım başka şeyler için. Temelde toplumsal sorunlar bunlar. Devrim bu toplumsal sorunlara çözüm getirecektir. Nasıl? Burjuvaziye devirerek, böylece üretim araçlarına ve birikmiş zenginliğe el koyarak. Bu bölümler bu nedenle sanıldığından da önemli.

Emeğin korunması bölümü klasik programlarda, özellikle Lenin'in 1902 tarihli program taslağında şaşırtıcı ölçüde geniş. Bir takım ayrıntılar var; müffetişliklerin nasıl oluşturulacağı, bunların işçi konutlarını nasıl denetleyeceği, bir takım aksaklıklar görürlerse ne yapacağı üzerine bir takım ayrıntılar içerecek kadar geniş. Asgari siyasal programı ikiye katlayacak kadar geniş. Bizim programımızda da tersine, mümkün mertebe dar tutulmuş. Mantiği doğru kavranılırsa, ben bizim programımızdaki biçimin (varsa bir takım temel önemde eksik maddeler, elbette bunların eklenmesi kaydıyla) korunması gerektiğini düşünüyorum. Bunu zamanı geldiğinde gerçekçelendiririz. Ayrıntılar bence bir takım temel sorunları boğuyor.

Neticede emek bir takım temel noktalar üzerinden korunur. Ne üzerinden korunur? İşgününün sınırlandırılması üzerinden korunur, çalışma koşullarının düzeltilmesi üzerinden korunur, asgari geçim düzeyi üzerinden korunur, emek pazarındaki güçsüz ve savunmasız kesimler (kadın ve çocuk emeği) üzerinden korunur, vb. Bu temel noktalar temel düşünceler olarak yer alıyorsa, orada ayrıntılandırmaların çok gerekli olduğunu zannetmiyorum. Hiç değilse programda gerekli değil. Bu koca bir mücadele platformudur. Biz bunun altına o kadar çok şey ekleme imkanına sahibiz ki gündelik çalışmada. Ama gündelik çalışmada işçilere giderken kullanabileceğimiz temel noktalar burada var. İçinde bulundukları üretim ve çalışma koşullarına ilişkin, fiziki ve

zihinsel güçlerinin korunmasına ilişkin temel sorunların başlıkları programımızda var ve ben bu kadarının yeterli olacağına inanıyorum.

Bunun dışında Program Taslağına ek olarak sunulmuş metinler var. Dediğim gibi, bunlar program formu içinde denenmiş, ama bu kapsam ve genişlikleri ile program formuyla bağdaşamayacaklarına karar verilmiş metinler. Bunun için programın dışına çıkarılmışlardır. Bu haliyle program tezleri de sayılmaz bunlar. Program tezleri niyetiyle kaleme alınırlarsa, daha başka biçimde kaleme alınır, ortaya daha hacimli şeyler çıkar ve bu daha iyi olur. Bence yapmak da gerekecek. Benim taslağa ilişkin söyleyeceklerim şimdilik bunlar.

Tüm delege yoldaşlar program taslağını incelediler. Bu genellikle klasik programlarla karşılaştırma içerisinde yapıldı. Bunun yapılması gerekiyordu zaten. Bizim ön hazırlık tartışmalarındaki yöntemimiz de buydu. Ek olarak bizim kendi bazı temel metinlerimiz var. Bu programın belli bölümleri tartışılırken, bu temel metinlerin mutlaka incelenmiş olması gerekirdi ya da bundan böyle bunun yapılabilmesi gerekli. Buna ilişkin belli öneriler daha önce yapıldı. Bu toplantının bitiminde her bir bölüme ilişkin olarak bazı yeni önerilerim olabilir. Program tartışmasını bazı temel metinlerimizin tartışılmasının da iyi bir vesilesi haline getirebilmeliyiz. Bu hem o metinlerdeki kapsamın anlaşılmasını kolaylaştıracak, hem de programımızın daha geniş bir çerçevede tartışılması böylece olanaklı olabilecektir.

Parti programını, tüzüğünü ve temel tezleri yayına hazırlama görev ve yetkisi üzerine öneri ve karar

Cihan: Programı redaksiyonu yapılmış ve bitmiş şekliyle kongreden çıkaramayacağız. Böyle olması da gerekmiyor. En başından itibaren gerek MK'da, gerekse ön hazırlık tartışmaları platformunda, kesin biçimin tartışmaların ışığında kongreden sonra verilmesi konusunda bir görüş birliği vardı. Kongrenin resmi oturumları başladığında da burada sorun böyle ortaya konuldu. Temel tezler, görüşler ve yaklaşımlar üzerine anlaştıktan sonra, bunların bir program formunda ve amaca en uygun, edebi ve redaksiyonel açıdan en iyi bir biçimde formüle edilmesini, MK'ya ya da bir komisyona bir görev olarak vermek en doğrusudur.

Programın temel eksenini saptamak yetkisi doğal olarak kongrenindir. *Program Taslağı* üzerine günlerce sürdürdüğümüz tartışmalarla bu yapıldı. Programın temel tezlerini, temel görüş ve yaklaşımları, kongremiz bir sonuca bağlamış bulunuyor. Program formu açısından olsun, genel redaksiyon açısından olsun buna en iyi bir biçimi vermek, programımızı en güçlü haliyle yayına hazırlamak ve resmi programımız olarak, dostun-düşmanın önünde ilan etmek yetkisi MK'ya, ya da kongre içinden bir komisyona verilmeli. Bu konu üzerine düşünmeli ve yarın bunu bir sonuca bağlamalıyız. Bu, son gündemimiz olan Tüzük tartışması ile birlikte ele alınacaktır.

İkincisi, programa dayanak oluşturan temel tezleri de kongre metinleri olarak kaleme alma yetkisi MK'ya verilecek midir, bunun üzerine de düşünmeliyiz. Biz temel konular üzerine bir dizi temel önemde belgesi olan bir hareketiz. Bu temel belgelerden bazıları özlü metinler de sayılır. Ama kuruluş kongresi vesilesiyle bunların daha özlü bir biçimde ifade edilmesi iyi olur. Bunun, partinin iradesi olarak, kongrece saptanmış ideolojik-teorik temeli olarak ortaya konulmasının, kuşkusuz ki apayrı, partiyi birleştirici bir önemi ve değeri var.

Program tartışmaları zaten büyük ölçüde bu temel tezler üzerine süren tartışmalar oldu. Sayısız tartışma içerisinde, yer yer şu veya bu soruna belli yaklaşım farklılıkları ortaya çıksa bile, temel noktalarda, ilkesel ve teorik öze ilişkin noktalarda, ben herhangi bir ciddi farklılık göremedim. Eğer bunun böyle olduğu düşünülüyorsa, bu tezlerin hazırlanması ve kongre adına kamuoyuna sunulması, bu iş ciddi bir emek ve zaman gerektirse de, yapılmak durumunda. Ben, bu emeğe değeceğine inandığım için, bunun yapılması gerektiğini de düşünüyor ve öneriyorum.

Cihan: Ben tüzüğün esasına ilişkin çeşitli sorunları ön konuşmamda belirttim. Kongre bunu bu şekilde kesinleşmiş biçim olarak değil, yapılmış tartışmaları da içeren bir taslak olarak onaylamalıdır. Kongre, burada temel hükümlerde, yani bir partinin iç yaşamında esasa ilişkin olan (hak, yetki, sorumluluk, davranış alanı vb.) konularda, bunlara ilişkin sorunlarda bir mutabakat sağladığını ortaya koymalıdır. Bunun ötesinde, hükümlerde amaca en uygun formüllendirme, gerektiğinde amacı aşmayan, tersine amacı güçlendiren eklemeler, çıkarmalar konusunda redaksiyon çerçevesinde MK'ya bir esneklik alanı bırakmalı ve onu tüzüğümüzün kesin biçimi için yetkilendirmelidir.

Tüzüğün en kritik noktalarında, yani bir parti kongresi nedir, MK nedir, parti üyesinin temel hakları nelerdir, yetki nedir, üyelik nedir, üyeliğe alım nedir, üyelikten çıkarma nedir, bunları hangi organlar yapar, hangi kurumlar yetkilidir vb.'ne ilişkin meselelerde bir anlaşma varsa, bence tüzük üzerine kongrede bir anlaşma var demektir. Gerisini, tüzüğü oturup yapı olarak sükunetle, dikkatle düşünüp, en açık, tekrarları en az içeren, anlamsızlıkları en az taşıyan, bazı ek vurgular gerekiyorsa bunları da içeren bir tarzda hazırlamak

görevini, MK'ya bırakmakta fayda var bence.

Tüzüğün esası onaylanmalıdır deyim uygunsa. Tüzük esastan, temel hükümleri üzerinden, mantığı üzerinden onaylanmıştır diyen bir çerçevede onaylansın. Yoksa bu metin bu yapıyla onaylanmıştır demek, bence kendimizi boşu boşuna bağlamak demektir. Gerek yoktur buna. Zaten parti yaşamını, işleyişini, örgütlenmesini ilgilendiren esasa ilişkin bir problem olsaydı, burada ciddi tartışmalara konu olurdu. Olmadığına göre, esas olan budur, özünde onaylanacak olan budur.

Aynı şey parti programı için de geçerlidir. Parti program taslağını bölüm bölüm ayrıntılı olarak tartıştık. Program üzerine ön hazırlık tartışmalarının kayıtları delegelere önden sunulmuş bulunduğu için, bu tartışma çok daha rahat, verimli ve amaca uygun bir biçimde gerçekleşti. Bir takım ayrıntılı noktalarda şöyle olsa daha iyi olur, böyle olsa daha iyi olabilir, denebilir. Ama bir parti programının neticede genel bir çerçevesi, bir teorik temeli, çağa ve temel sorunlara bir bakışı vardır, Türkiye devriminin sorunlarına ve bunların devrimci çözümlerine genel bir bakışı vardır. Bazı sorunların ilkesel çerçevesi vardır vb. Tüm bunlar ise ayrıntılı olarak tartışılmış ve sonuçta programımız onaylanmıştır.

Ama ben buna rağmen MK'ya, programı yayınlamadan önce, yapılan tartışmaları ve dile getirilen çeşitli görüş, öneri ve kaygıları da gözeterek titiz ve dikkatli bir redaksiyondan geçirme yetkisi tanınmasını öneriyorum.

Bir üçüncü önerim daha olacak. İdeolojik çizgimizin temel sorunlarını oluşturan bazı konularda temel tezler formüle edelim. Örneğin tarım sorunlarına ve ulusal soruna ilişkin metinler bunun ilk birer kaba taslağı sayılmalıdır. Temel tezlerin hazırlanması MK'ya bırakılmalıdır. Kongre bunu da bir sonuca bağlamalıdır. Bu konuda bir rahatlık göstermelidir. Çünkü biz sağlam ideolojik birliği olan bir hareketiz. 1. Genel Konferans'ın bir takım temel metinlerini yayınladık, onlar kongrede hazırlanan metinler değildi. Bunlar kongrede görevlendirilen MK'dan iki yoldaşın hazırladığı metinlerdi. Ama biz kongrede çok kapsamlı tartışmalar yaptık, bunun özü-özeti tutulup metinler halinde ayrıca yazılmıştır. Bir kongrede yazılmaz öyle şeyler, yazılamaz. Önden yazılabilir. Ciddi tartışma noktaları varsa önden yazmak önemlidir, çünkü kongre delegeleri tartışmalar üzerinden hangi temel tezleri oylayacağını, hangi tarafı tutacağını bilebilmek durumundadır. Ama partide genel bir ideolojik birlik varsa, bu konuda büyük bir rahatlık varsa, hele hele temel noktalara ilişkin hiçbir sıkıntı yoksa, ayrıntılarda bir takım yaklaşım farklılıkları olsa bile, bu çok önemli değildir.

Bir kuruluş kongresi toplamış ve çalışmalarımızın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Bu kongrede bu hareketin ideolojik çizgisi, bu çizgideki sağlam birlik olgusu üzerinde döne döne durduk. Madem temel ideolojik çizgide, programatik çerçevede bir rahatlık, bir birlik var, bu birlik temel tezler halinde bizim kongremizin materyali haline gelmelidir. Bunu tercih etmeliyiz, bundan kazançlı çıkarız. Nasıl ki 1. Genel Konferans'ımızın "Dünyada Durum" metni bugün bizim için temel bir belgedir, "Kürt Ulusal Sorunu" temel bir belgedir, "Parti" metni temel bir belgedir. Biz onları bir konferansın imzasını taşıdığı için önemsemiyoruz, bir konferans vesile edilerek düşünsel temelimiz en özlü bir biçimde formüle edilmeye çalışıldığı için, özlü belgeler olduğu için, bugün için anlamını korumayı başaran belgeler

olduğu için onlardan sürekli yararlanıyoruz. Ben aynı şeyi kongre tezleri için de yapalım diyorum. Temel sorunlar üzerine temel tezler kaleme alalım.

Bunlar hazırlanıp delegelere gönderilsin denebilir. Ama ben burada kritik bir noktayı belirteceğim. Bir meselenin tartışılmasının ardından, yani kolektif bir zemin üzerinde karşılıklı fikir-alış veriş üzerinden, bir oylama demokratik bir oylama olabilir. Bir birey tek başına bakacaktır, belki de bir şeyi anlayamadığı için karşı çıkacaktır, ya da tersinden kolayından onaylayacaktır. Ama kolektif tartışma, dolayısıyla karşılıklı etkileme ve etkilenme ortamında bütün bunlar ortadan kalkıyor. Bu tarzda tek tek bireylerden referandum yapmak demokrasi olmuyor. Tersine, bu biçimsel uygulama sakıncalı bir durum yaratır. Birey o özgür demokratik hakkını özgür bir tartışmanın ardından kullanabilmeli ki, bu gerçekten demokrasi olsun. Tartışmanın, aydınlanmanın, neyin neden öyle dendiğinin açıklanmasının ardından... Dolayısıyla, tezlerin kaleme alınmasının MK'nın yetkisine verilmesini öneriyorum. (...)

Cihan: Kongremiz tarafından onaylanmak üzere üç önemli öneri formüle etmiştim. Yapılan oylama sonucu bu öneriler kongrece kabul edilmiş, bir çekimser dışında oy birliği ile onaylanmıştır. Bundan böyle MK bu önerilerin gereklerini yerine getirmekle yetkilidir.

Buna göre; partinin programına ve tüzüğüne tartışmalar ışığında son biçimini vererek partiye ve kamuoyuna sunmak; partinin programa dayanak oluşturan Temel Tezler'ini, kendi çalışma düzeni içerisinde belli bir sıralamayla kaleme alarak, parti kongre materyalinin bir parçası olarak partiye ve kamuoyuna sunmak, MK'nın görev ve yetkisi dahilindedir.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '00 tarihli 213. sayısından alınmıştır.)

Doğal olmayan deprem devam ediyor...

Sermaye devleti deprem bölgesini kendi kaderine terk etti

17 Ağustos, 12 Kasım deprem felaketlerinin üzerinden aylar geçti. Sermaye devleti başından itibaren büyük bir aymazlıkla süreci izledi. Hiçbir yardımda bulunmadığı gibi, işçi ve emekçilerin büyük bir yardımlaşma bilinciyle yaptığı yardımları da sabote etmeye çalıştı. Deyim yerindeyse deprem bölgesindeki işçi ve emekçiler için doğal olmayan deprem kesintisiz devam etti. Bir avuç sermayedarın çıkarlarının bekçisi devlet, açlık ve sefaletin girdabında kıvranan, soğukta tir tir titreyen depremzedeler söz konusu olunca kapıyı gösteriyor. Yardım için, zorunlu olarak kriz merkezlerine başvuran işçi ve emekçiler, büyük bir utanmazlıkla kapıdan kovuluyorlar.

Sermaye devleti, depremzedelere her tür yardımı yaptığı yönündeki demagojilere dayalı iddiaları hiç mi hiç eksik etmiyor. Oysa sermaye devleti çoktan deprem bölgesindeki işçi ve emekçileri kendi kaderleriyle başbaşa bıraktı. Depremzedelerin yaşamı bırakın iyileşmeyi, gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.

Devlet iddia ediyor! Barınma sorununu çözdük. Aç, açıkta kimseyi bırakmadık.

Yalan! Binlerce işçi ve emekçi hala sokakta, çadırlarda, kendi yaptığı, çocuklarına mezar olan barakalarda tir tir titreyerek yaşamaya çalışıyor. Deprem bölgesindeki 20 bin 23 çadırın 5017'si yazlık çadırlardan oluşuyor. Bu karda, dondurucu soğukta, onbinlerce işçi ve emekçi sokakta, yazlık çadırlarda kalmaya mecbur bırakılıyor. Şimdi de sıcak yemek dağıtımına da son vererek bir an önce çadırların boşaltılması için çaba harcıyorlar.

Devlet iddia ediyor! Her ay vatandaşların ısınması için dört tüp veriyoruz.

Yalan! Çadırların büyük çoğunluğuna aylardır tüp verilmiyor. Tüp verilen yerlere ayda dört tüp değil, bir tüp veriliyor. Tüple ısınmaya mahkum edilen işçi ve emekçilerin başına gelen faciaları herkes iyi biliyor. Çıkan yangınlarda depremzedelerin çocukları cayır cayır yanıyor.

Devlet iddia ediyor! Sıcak yemek dağıtımına son verdik ama ayda bir kez yüklü gıda yardımında bulunuyoruz.

Yalan! Bir kere prefabriklerde kuru gıda yardımı hiç yapılmıyor. Çadırların büyük bir kısmına yardım hiç uğramıyor.

Devlet iddia ediyor! Depremde evsiz barksız kalanların büyük bir kısmını prefabriklere yerleştirdik.

Yalan! Henüz depremzedelerin 65 bini çadırlarda ve sokakta yaşıyor. Prefabriklere yerleştirilenlerin toplam sayısı ise sadece 35 bindir. Üstelik prefabriklerin son derece kullanışsız olduğu da çok geçmeden anlaşıldı. Sermaye devleti şimdi de hak sahibi olmadıkları gerekçesiyle kiracı konumundaki depremzedelerin bir an önce prefabrikleri terk etmesini istiyor.

Devlet iddia ediyor! Prefabriklerde elektrik sayacı takma zorunluluğu yok. Elektrik parasızdır.

Yalan! Sermaye devleti prefabriklerin hepsine elektrik sayacı takma zorunluluğu getirdi. Üstelik 3 milyonluk abonman ücreti karşılığında sayaçların kaydını yapma zorunluluğu getirildi. Yetmedi, daha bir kaç ay geçmeden, depremzedelere elektrik, su faturaları gönderilmeye başlandı. Böylesi bir mezar

soyunculuğu da sermaye devletine yaraşırdı.

Devlet iddia ediyor! Prefabrikler son derece kullanışlı, modern ve üstelik ulaşımı da oldukça kolay.

Yalan! Müteahhitlerin kasalarını dolduran ihaleleri sonrasında prefabriklerin nasıl da gelişigüzel yapıldığını depremzedeler yaşayarak gördüler. Bir çoğunun tavanı akıyor, tabanı su topluyor. Aceleyle yapılan şişirme banyo ve tuvaletler çoğunlukla kullanılmıyor. Bir odalık yerleşim mekanı son derece yetersiz. Prefabriklerin çoğunluğu şehirden son derece uzakta bulunuyor. Ulaşım imkanları oldukça kısıtlı. Bu da ek ulaşım giderine yol açıyor. Parası olmayan depremzedeler deyim yerindeyse yerinden kırıdayamıyor.

Devlet iddia ediyor! Herkese kira yardımında bulunuyoruz. Sadece prefabriklerde kalan ev sahibi konumunda bulunanlar kira yardımından yararlanamıyor. Üstelik hiçbir surette kira yardımlarından kesinti yapılmıyor.

Yalan! Prefabriklerde kalan ev sahiplerinin dışında çadırlarda kalan depremzedelere de kira yardımında bulunulmuyor. 100 milyon olarak belirlenen kira yardımından yararlanan depremzedelerin sayısı sürekli olarak düşüyor. Yapılan kira yardımı çeşitli sudan bahanelerle sürekli olarak kırılıyor. Öyle ki, sermaye devleti kışlık yakacak olarak kömürü bedava dağıtacağını önce ilan etti. Sonrasında tam bir ikiyüzlülükle kira yardımı alan depremzedelerden 40'ar milyon kesinti yapabildi.

Devlet iddia ediyor! Kiracı konumunda olan depremzedeler dilerse prefabriklerde kalabilir.

Yalan! Devlet, kiracı durumundaki depremzedelerin bırakın prefabrikte kalmalarını, çadırlarda bile kalmalarını kabul etmiyor. Birçok çadıra elektrik ve su verilmeyerek kiracı depremzedeler yıldırılmaya çalışılıyor.

Devlet iddia ediyor! Deprem bölgesinde herhangi önemli bir sağlık sorunu yok. Her tür sağlık sorununu ücretsiz olarak çözüyoruz. Bedava ilaç dağıtımı yapıyoruz.

Yalan! Deprem bölgesinde çok ciddi sağlık sorunlarının bulunduğunu Türk Tabipler Birliği raporları açık açık ortaya koydu. Çadırlarda yaşayan depremzedelerin fareler tarafından ısırılması olağanlaştı. Deprem bölgesinde mikrobik hastalıklar kol geziyor. Devlet sağlık problemlerini çözmeye dönük olarak herhangi bir çaba göstermiyor. Depremzedeler çoğunlukla muayene bile olamıyor.

Devlet iddia ediyor! Deprem bölgesindeki küçük esnafa kredi açacağız. İşsizlik sorununu çözeceğiz.

Yalan! İşyerleri başına yıkılan küçük esnafın milyarlarca zararı var. Devlet sermayedarlardan eksik etmediği teşvik ve destek kredilerini, sıra küçük esnafa gelince “unutuverdi”. Bırakın işsizliği önlemeyi, depremin yarattığı toz duman arasında, kitlesel işçi çıkarmaları gündeme getiren patronlar sermaye devletinden en büyük desteği alıyorlar. İşinden ekmeğinden edilen işçi ve emekçiler, üstüne üstlük bir de yardım alamayınca, açlıkla yüzyüze kalıyor.

Devlet iddia ediyor! Eğitime ilgili sorunların ücretsiz DE kitap Arşivi - <https://arshivi.org> tümünü çözdük. Deprem bölgesinde kesinlikle “katkı

payı” alınmıyor.

Yalan! Deprem bölgesinde eğitimin adı var, kendi yok. Okullarda en temel eğitim araç ve gereçleri bile bulunmuyor. Eğitim-öğretim tamamen göstermelik olarak devam ettiriliyor. Paralı eğitim, eğitimde katkı payı uygulaması, deprem bölgesinde de aynen devam ediyor.

Devlet iddia ediyor! Enkazları en modern yöntemlerle kaldırıyoruz. Enkaz kaldırma işi yakında tamamlanacak.

Yalan! Enkazların büyük bir kısmı yıkılmayı bekliyor. Hala binlerce ağır hasarlı bina yıkılmadı. Üstelik çeşitli faciaların yaşanmasına neden olabilir. Açlığın ve sefaletin kol gezdiği deprem bölgesinde, depremzedeler canını tehlikeye atarak üç kuruş için kesinlikle uzak durulması gereken enkazlardan demir çıkarmaya çalışıyor.

Yardımlar tamamen kesiliyor, zira İMF öyle istiyor

Sermaye devleti kesintisiz yardımların devam edeceğini, deprem yardımlarının, deprem vergisinden elde edilecek gelirin son kuruşuna kadar depremzedelere harcanacağını ikide bir ifade edip duruyordu. Ama gelinen yerde İMF'ye verilen niyet mektubu tüm gerçekliği, sermaye devletinin yalancılığını açığa çıkardı. İMF'ye verilen emekçilerin ölüm fermanı olan “niyet mektubu”nda yapılacak harcamaların kalem kalem hesabı veriliyor. Bundan sonra sermaye devletinin deprem bölgesine beş kuruşluk yardımı olmayacağı açıktır.

Oysa şimdiye kadar gelen yardımların miktarı 435 trilyonu aşmış durumda. Ayrıca deprem vergisinden de 232 trilyon lira elde edildi. Peki toplam 667 trilyonu bulan deprem gelirlerinin 50 trilyonu depremzedelere harcandığına göre, geriye kalan 617 trilyon nereye peşkeş çekilecek? Her zaman olduğu gibi, emperyalist tekellerin ve bir avuç işbirlikçi tekerci sermayedarın boğumlu pis boğazlarına akıtılacak. Sermaye devletinden depremzedelerin sorunlarına çözüm getirmesini beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

İnsanca yaşamı, hak ve özgürlükleri kazanmanın tek yolu mücadele etmektir

Bu ülkenin onyıllardan beridir iktisadi ve mali politikalarını İMF belirliyor, yönetiyor. İşçi ve emekçi düşmanlığında sınır tanımayan sermaye devleti şimdi de depremzedelere yapılan yardımlara göz koymuştur. Ülkemizi emperyalistlere satan, her türden demokratik hak ve özgürlüklerin düşmanı olan, Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerine düşmanlıkta sınır tanımayan, depremzedelere yapılan yardımlara göz koyan, özelleştirmelerle onbinlerce işçi ve emekçiyi işinden ekmeğinden edip, KİT'leri haraç-mezat sermayedarlara peşkeş çeken, sermaye iktidarı, tüm kötülüklerin, hak yoksunluklarının sorumlusudur.

Çürümüş düzen, çeteleşmiş devlete karşı işçi ve emekçilerin birleşik militan mücadelesi, tüm sorunların çözümünün biricik yoludur.

2000 1 Mayıs'ı yaklaşıyor...

Adına ve özüne yakışır şekilde kutlamak için görev başına!

Kapitalist sistemde sonuna kadar tek devrimci sınıf olan proletaryanın asalak burjuva sınıfa karşı mücadele günü olan 1 Mayıs'ın ön günlerindemiz. 1 Mayıs, 1886 yılından beri işçi sınıfının burjuvaziye meydan okuyuş günüdür. Can bedeli mücadeleler verilmiş, en küçük haklar uğruna dahi şehit düşmüştür 1 Mayıs'larda. 1 Mayıs, 1891'de II. Enternasyonal'in 2. Kongresi'nde, gösterilerinin gelenekselleşmesi ve her yıl tekrarlanması kararının alınmasından bu yana tüm dünyada kutlanmaktadır. Artık 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

1 Mayıs öncesi dönem: Sermayenin saldırıları ve sınıf hareketi

Bu 1 Mayıs'ı önceleyen döneme burjuva iktidarı henüz "yıpranmamış" bir hükümetle girmişti. Bu hükümet bugüne kadar gerçekleştirdiği icraatlarıyla, sermaye için, yine sermayenin örgütü ağzından "en başarılı hükümet" olmuştur. Tabii ki sermaye için "başarılı hükümet" demek, işçi sınıfı ve emekçiler için daha fazla sefalet, daha fazla sömürü ve zulüm demektir.

Hükümet kurulur kurulmaz ilk elden, çalışanlar için emekliliği hayal olmaktan bile çıkaran "mezarda emeklilik yasası"nı hayata geçirmek için kolları sıvadı. Bu yasayla birlikte "vatansever" sermaye ve onun milliyetçi hükümeti, ülkenin topraklarını emperyalistlere peşkeş çekmeyi olanaklı kılacak olan "tahkim yasası"nı da çıkartmak için harıl harıl çalışıyorlardı. Bu iki yasa hükümetin İMF'den aldığı talimatlar içinde, hayata geçirmek üzere uğraştıklarından sadece ilk ikisiydi. Eğer bunlara karşı yoğun bir tepki oluşmaz ve yasaları meclisten geçirebilirlerse, gerçek saldırı furiasını o zaman gündeme alacaklardı.

Nitekim özellikle "mezarda emeklilik yasası"na karşı işçi sınıfı ve emekçi kesimlerden büyük bir tepki oluştu. İl il yayılan yerel eylemlilikler sendika bürokrasisini eyleme zorladı. En son olarak 24 Temmuz'da Ankara'da yüzbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı miting gerçekleşti. Hükümet oluşan bu tepkilerle yasanın görüşmelerini ertelemek zorunda kaldı.

Ama İMF-TÜSİAD hükümeti kararlıydı ve ona yardımcı olan işçi sınıfı içindeki ajanları (sendika ağaları) işbaşındaydılar. Buna rağmen oluşan tepkilere karşın yasayı geçirememişlerdi. Ta ki 17 Ağustos'da yaşanan deprem "imdat"larına yetişene kadar.

Onbinlerce kişinin öldüğü, yüzbinlercesinin yaralandığı, evsiz kaldığı bir dönemde "güçlü devlet" deprem bölgesine ulaşamamıştı. Ama emekçiler ölenlerini enkaz altından çıkartıp toprağa gömerken, yaralarını kendi kendilerine sarma telaşındayken, hükümet o aşağılık yüzüyle bu durumdan faydalanıp iki yasayı da meclisten geçirdi.

Gerek depremin etkisiyle gerekse sınıfın sendikal cendereyi aşamaması nedeniyle, o büyük hareketlilik barındırdığı tüm imkanlarla beraber bir durgunluk dönemine girdi. Bundan yararlanan

sermaye iktidarı, İMF'yle yaptığı anlaşmaya uygun olarak, saldırı furiasını başlattı.

*** Özelleştirme:** KİT'ler yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiliyor. Daha önce KİT'lerin zarar ettiği, devletin sırtında bir kambura dönüştüğü demagojileriyle yürütülen özelleştirme kampanyası için artık buna gerek bile duyulmuyor. Başta POAŞ, TÜPRAŞ, Telekom, THY gibi en kârlıları olmak üzere devlet tekelindeki tüm işletmeler özel tekelere devrediliyor. Eğitim, sağlık ve sigorta başta olmak üzere, devlet tarafından yürütülen tüm kamu hizmetleri özelleştirilerek kapitalist rekabete açılıyor.

Özelleştirmeler basit bir patron değişirme değildir. Özelleştirilen kuruluşlarda çalışanların geçmişte mücadelelerle kazandıkları haklar tırpanlanacak, büyük bir işçi kıyımı yaşanacak, ücretler düşürülecek, sendikalar ve sendikal haklar tasfiye edilecektir.

*** Ücretlerin düşürülmesi ve zamlar:** Hükümetin 2000 yılı mali bütçesi içerisinde enflasyon hedefi %25 olarak açıklanmıştı. Kamu emekçilerine ve asgari ücrete bu oran üzerinden zam yapılarak gerçek ücretler yarı yarıya düşürüldü.

Hükümete tam destek sunan patronlar da, ilk elden ücret zamları konusunda "fedakarlık" ederek, bu yılki zamları %25'den fazla yapmayacaklarını açıkladılar. Şimdi ise, İstanbul belediyelerinde olduğu gibi, "sıfır zam" dayatıyorlar.

*** Vergi vurgunu:** Depremzedelere toplanan yardımlara el koyan hükümet, bu paraları çeşitli yollarla sermayenin kasasına aktarmıştır. Bu yetmemiş olsa gerek, depremzedelerin yaralarını sarmak adına vergi oranlarını artırmış, ayrıca ek vergi getirmiştir. Hiç kuşkusuz bu toplanan paralar da burjuvazinin hanesine geçti.

*** Sahte sendika yasası:** Yıllardır sürdürdükleri mücadeleler sonucu kurdukları sendikaları adeta birer derneğe dönüştürme amacıyla sermaye hükümeti tarafından kamu emekçilerine "sahte sendika yasası" dayatılmıştı. Bunu 4-5 Mart Kızılay direnişiyle bir süreliğine püskürten emekçiler, şu an bu saldırıyla tekrar karşı karşıya bulunuyorlar.

*** Tarım reformu:** İMF programı doğrultusunda devletin tarıma yönelik sübvansiyonları kaldırması, küçük ve orta üreticiyi içinden çıkılmaz bir batağa sürüklemektedir. Bu kesimler ellerindekileri kaybederek tarım proletaryasının saflarına katılırken, büyük tarım sermayesi semirecektir ve tekelleşecektir. Bu da doğallığında tarım ürünlerinin fiyatlarının tekeller tarafından belirlenmesiyle fahiş oranda artmasına yol açacaktır. Alım gücü zaten düşen emekçi katmanlar yoksulluğun içine biraz daha gömülecektir.

Bu tablodan sermayenin tüm kurum ve kuruluşlarıyla topyekûn saldırıda olduğu ortaya çıkıyor. Ama halihazırda işçi ve emekçiler cephesinden buna gerekli yanıt verilememiştir. Yerelliklerde küçük ama anlamlı eylemlilikler yeni

yeni gelişmeye başlamıştır. Bu gösteriyor ki, sınıf hareketi 1 Mayıs öncesini yükselen eylemliliklerle karşılayacaktır.

1 Mayıs çalışmaları ve işçi sınıfı

İşçi sınıfının öncü kesimine her zaman olduğu gibi büyük görevler düşmektedir. Örgütlülük açısından Türkiye işçi sınıfı dağınıktır. Taban örgütlülüklerinin olmamasının yanı sıra, sendikalı işçiler dahi sendikal örgütlülüğünden mahrumdurlar. Bunun en önemli nedeni burjuvazi tarafından satın alınmış sendikacılarıdır. İşçi sınıfı davasıyla hiçbir ilişkisi kalmamış bu asalaklar işçi aidaatlarıyla işçiye ihanet etmek için yarışıyorlar.

Sendikaların başına çöreklenmiş bu asalakları kovmak ve sendikaları sermayeye karşı savaşımın bir aracı haline dönüştürmek için fabrika ve işyeri komitelerinde örgütlenmek zorunludur. Bu komiteleri örgütlerken, diğer sorunlarla bağını kurarak, ilk elden 1 Mayıs'a etkin ve örgütlü katılımı sağlamak hedeflenmelidir.

1 Mayıs hazırlıkları ve komünistler

Yaşanmış deneyimler ışığında 2000 1 Mayıs'ına hazırlanmak sınıf devrimcilerinin önünde yakıcı olarak durmaktadır. Bu çalışma sırasında önümüzdeki en büyük iki engel sendika bürokrasisi ve reformizm olacaktır.

Sendikal bürokrasi her zamanki hain rolünü oynamak isteyecektir ve oynamaya başlamıştır. Türk-İş ve Hak-İş salonlarda, DİSK ve KESK ise alanlarda kutlayacaklarını açıkladılar. Salon tercihinin nedeni açıktır. Sermayenin saldırılarının en yoğun biçimde sürdüğü koşullarda, ellerinden geldikince sınıfı sokaklardan uzak tutmakla görevlendirilmişlerdir. Alanlardan bahsedenlerin ise, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, yine devrimci inisiyatifi boğmak için ellerinden geleni ardına koymayacakları açıktır.

Devrimci eylemin karşısında yer almayı görev sayan sosyal-reformizm ise bu noktada sendikal bürokrasiyle kolkola girmekten çekinmeyecektir.

1 Mayıs'a hazırlık çalışmaları esnasında sendikal bürokrasiye ve reformizme karşı etkin bir mücadele yürütmeliyiz. Fakat bunlara karşı mücadelede ilkeli olduğu kadar esnek politikalarla hareket etmeyi başarabilmeli, sınıfla bağ kurabileceğimiz her olanaktan yararlanmalıyız.

Halihazırda bağımızın olduğu veya çalışmalar esnasında bağ kuracağımız fabrikalarda henüz bir komite örgütlenmesi yoksa, ilk elden komitelerin oluşturulması ve önlerine 1 Mayıs için etkin bir faaliyetin konulması gerekmektedir.

Gerek komiteler aracılığıyla gerekse doğrudan, tüm sendikalar, 1 Mayıs günü iş bırakmaya ve katılımı örgütlemeye çağrılmalı/zorlanmalıdır.

Asıl önemlisi ise; bu 1 Mayıs'a, dostun ve düşmanın önünde göndere çekilmiş bayrağımız, programımızla giriyor olmamızdır. İşçi sınıfına kendi programıyla gitmeli ve 1 Mayıs'ı adına ve özüne yakışır bir şekilde kutlamak için etkin ve yaratıcı bir faaliyet yürütmeliyiz.

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

Güncel durum ve siyasal çalışma hattı bütünlüğü

A. Jivan

Zindanlara yönelik saldırıları göğüslemeye odaklanmış bir çalışma hattı ya da zindanları eksen alan bir politik çalışma, açıktır ki güncel ve yakıcı görevleri kucaklamakta yetersiz kalacaktır. Oysa devrimci hareketin gündemi, yayınlarından da izlenebileceği gibi, halihazırda devletin F tipi cezaevi saldırısına kilitlenmiş görünüyor.

Elbette politik çalışmada her dönemin kendine özgü öne çıkan alanları olacaktır. Önemli olan, bu alanlara yoğunlaşmak, ama öte yandan faaliyet hattını bütünlüklü kurabilmektir.

‘99’un görkemli sayılabilecek Temmuz gösterilerinin yapıldığı dönemde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik emperyalist tahkim, mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi vb.’nde somutlanan saldırılar gündemdeydi. 17 Ağustos Marmara depremi, kendiliğinden oluşan teşhir ve biriken öfke üzerinden kitleleri doğrudan burjuva devlete yönlendirmenin olanaklarını sundu. Ancak bu olanakların asgari de olsa etkin bir şekilde değerlendirildiği söylenemez. Zira sermaye iktidarının en azından suçunu hafifletmek için deprem yıkımını onarmaya çalışması bir yana, fırsattan istifade ederek saldırı yasalarını karara bağlama pervasızlığı göstermesi başka türlü açıklanamaz. Hemen sonrasında Ecevit’in Clinton’ın huzuruna 10 devrimcinin kanyla çıkması, buna karşı toplumun büyük bölümünün sessiz kalması, deprem şokunun baskın gelmesi nedeniyledir. Devlet, deprem fobisiyle şoku süreklileştirerek, sarsıcı bir somut tepkiye dönüşmesine imkan tanımadan öfkeyi dizginleyebilmiştir. Clinton’ın Türkiye ziyareti, AGİT İstanbul zirvesi, AB aday üyeliği vb., kitleler sersemletici etkiden kurtulamadıkları ve ortaya sözü edilebilir bir tepki koyamadıkları için sorunsuz gerçekleşti. Yine baştan sona bir saldırı anlamına gelen 2000 yılı mali bütçesi, aynı dönemde gündemleştirilip kanıksatıldı.

Sermaye iktidarı, İmralı teslimiyetinin devrimci harekette yarattığı moral çöküntüyü/savrulmayı da ek bir imkan olarak iyi değerlendirmiştir. Burjuvazi, rejimin tahkimatı çerçevesinde, fiziki terörün yanısıra “heyula”lar yaratarak psikolojik terörü de oldukça etkin bir araç olarak kullanmaktadır. Kontra medya bu aracın işlevselliğini arttıran bir düzen kurumu olarak, görevini başarıyla yerine getirmektedir. “Hizbullah operasyonları” bu açıdan da dikkate değerdir. Devlet, geçmişini aklamak, artık ileri düzeyde gereksinim duymadığı bir araçtan kurtulmak vs.’nin yanısıra, Hizbullah’ı psikolojik terör estirmenin imkanı olarak da kullandı. Bu çerçevede faşist rejimin belli bir başarı sağladığını teslim etmek gerekir.

Bütün bu süreç boyunca cezaevleri de kah düşük yoğunluklu kah yoğunluklu olarak gündemleştirildi. Özellikle devlet uzantısı çete artıklarının cezaevlerindeki dalaşı üzerinden devrimci tutsaklara saldırı zemini oluşturulmaya çalışıldı. Zaten bu devletin hep süregelen bir taktiğidir. Bugün olduğu gibi, önümüzdeki süreçte de buna sık sık başvurulacaktır.

Sermaye iktidarının cezaevlerini sürekli gündemde tutması temelsiz değildir elbette. Zindanlardaki mücadele, topyekûn saldırının yöneldiği sosyal siyasal hareketin en önemli

bileşenlerindendir. Hatta sınıf ve emekçi kitle hareketinin dipte seyrettiği dönemlerde (‘80’li ilk yıllar, ‘90’lı yılların ortalarından bu yana), toplumsal mücadelenin kalbi sıkça zindanlarda atmıştır.

Bu kez devlet, zindanlardaki mücadeleyi tümden bastırmayı hesaplamaktadır. Bu bakımdan, devrimci tutsaklara yönelik halihazırdaki tehdit, ‘96 SAG-ÖO sonrasında bu yana yaşanan bir dizi somut saldırıdan öteye, oldukça ciddi ve kapsamlıdır. Zaten sol basında da bunun üzerinde durulmakta, buna dikkat çekilmektedir.

Topyekûn saldırının zindanlar parçasının miladı sayılması gereken Ulucanlar katliamı, doğal olarak zindanlara yönelik bir duyarlılık geliştirdi. Bu duyarlılığın somut karşılığı, tutsak yakınları üzerinden gelişen hareketliliklerdir. F tipi tabutluklara geçişin zeminini hazırlamak amacı taşıyan ve gündeme getirildiğinden bu yana cezaevlerinde çeşitli somut sorunlara neden olan 17 Ocak protokolü de, bu hareketliliğin giderek farklı ileri kesimlere yayılmasına vesile oldu. Bunun yadırganacak bir yanı yok. Saldırının ciddi ve kapsamlı oluşu, geçmiş deneyimlerin hafızalardaki canlılığı, duyarlılığı arttırdığı gibi, ilgiyi de cezaevlerine yöneltiyor.

Fakat topyekûn saldırının öteki birçok alana dönük ayağı (işçi sınıfı ve emekçi kitlelere iktisadi-sosyal yıkım, Kürt halkına tam teslimiyet, gençliğe eğitimsizlik ve geleceksizlik, tüm toplumsal muhalefete faşist baskı ve terör) olduğu da unutulmamalıdır. Kitleler depremin şokundan ve düzenin psikolojik terörünün bunaltıcı etkisinden yeni yeni kurtuluyor. İlkın kamu emekçilerinin zayıf ama anlamlı eylemleri gerçekleşti. Halihazırda gelişme potansiyeli taşıyan hareketin önemli bir ögesi bu eylemlilikler. Çeşitli sektörlerdeki TİS’ler üzerinden işçi sınıfının mevzi grev belirtileri görülüyor. Tabanda, %25’in altında zam, özelleştirme vb. nedeniyle bir kaynaşma sözkonusu. Bu kaynaşmanın bir ifadesi olarak illerde emek platformları oluşuyor; sonrası için anlamlı olabilecek adımlar atılıyor. Bu oluşumlar, saldırının topyekûn olduğu bilincinde olduklarını yansıtıyorlar. İEP toplantısında “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” şiarının atılması ve devrimci tutsakların sorunlarının kendi sorunlarının bir parçası olarak görülmesi, bu açıdan dikkate değerdir. Gençlik, lokal düzeylerde de kalsa, gerek kendi özgün sorunları, gerekse cezaevlerine ilgide somutlanan politik sorunlara duyarlılık üzerinden küçük çapta bir hareketlilik yaşıyor.

Bütün bunlar, topyekûn karşı koyuş anlamına gelecek yaygın bir kitle hareketliliğinin ilk nüveleri olarak değerlendirilmelidir. Türkiye’de hep sıcak geçen baharın başlangıcında olduğumuz ve bahardaki canlanmayla birlikte düşünüldüğünde, ilk bakışta çok da umut verici görünmeyen bu nüvelerin önemi daha iyi anlaşılır.

Bahar dönemi, Türkiye’de devamındaki çatışmaların seyrini belirleyen bir kısmi kitle hareketliliği dönemidir. Özel anlam taşıyan ve mücadelede simgeleşen belli günler, işçi sınıfı ve geniş emekçi kitlelere politik müdahale anlamında, yaygın bir faaliyet yürütmeyi olanaklı kılıyor. Böylesi bir dönemi kitleler içinde mevziler öterek kazanmak, temel bir hedef olarak görülmelidir.

Önümüzdeki dönemde toplumsal çapta yankı yapan bir politik kuvvet düzeyine sıçramak, bu hedefin gerçekleşme düzeyine bağlıdır.

Mevcut tabloda “Baharı kazanma”nın olanakları fazlasıyla vardır. Siyasal çalışma hattını bütünlüklü kurmak, bu bütünlük içinde belirleyici olan ve sermayenin tüm dayatmalarına rağmen ısrarla eksene konulması gereken alanlara yoğunlaşmakta daha özenli davranılmalıdır. Bu çerçevede, devletin, cezaevleri sorununu bir psikolojik terör imkanına dönüştürmesine izin verilmemelidir. Bu ise, süreklileştirilmesi ve tüm alanlarda işlenecek bir tema haline getirilmesi gereken “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Saldırı protokolü iptal edilsin!”, “F tipi tabutluklara hayır!”, “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!” şiarlarında ifade bulan duyarlılık yaratma çabası ile çalışmanın odağına zindanları koyma ya da tüm güçlerle bu gündeme kilitlenme zaafını birbirinden ayırmakla mümkündür.

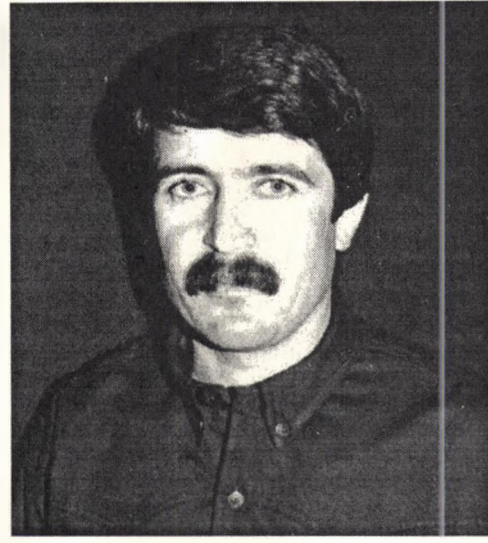
Faaliyet hattının bütünlüklü kurulduğu durumda, her sorun siyasal sınıf çalışmasının bir unsuruna dönüşür. Bu yaklaşım, sınıfın özgün sorunlarıyla/mücadelesiyle, aslında bugün sınıfa uzak gibi görünen politik sorunlarını/mücadelesini başarıyla birleştirebilmeyi, sorunların somut ve çarpıcı bağınıtlarını kurmayı olanaklı kılar.

Halihazırda çeşitli kesimlerde zindanlara yönelik gelişen duyarlılığı ve sahiplenmeyi, hem devrimci tutsaklara dönük saldırıyı püskürtmenin ve hem de baharı kazanmanın bir imkanı olarak değerlendirmeliyiz. Bu, bir yandan zindanlar sorununu geneldeki ajitasyon, propaganda, örgütlenme faaliyetinin içerisine oturtmayı, bir yandan da işyerleri bazındaki örgütlülüklere (komite vs.) bağlı devrimci tutsaklarla dayanışma örgütlülükleri (bölgesel çapta ise, işçi ve emekçileri biraraya getirmenin aracı olarak da görülmesi gereken tutsaklarla dayanışma platformları vs.) oluşturmayı gerekli kılar.

Öte yandan, tutsak aileleri ve yakınları (ki büyük bölümü işçi ve emekçidir) demokratik kitle örgütlerine, sendika şubelerine, işyeri temsilciliklerine, direnişler sözkonusu olduğunda direniş alanlarına, muhalif basına vb.’ne yönlendirilerek, hem toplumun ezilen kesimleri sorunun kendi sorunları olduğu konusunda aydınlatılmalı, duyarlı kılınmalı, hem bu kesimlerin sermaye karşıtı mücadelelerine destek ve katkı sunulmalıdır. Böylece politik duyarlılıkları daha çok zindanlardaki yakınlarına yönelik olan tutsak yakınları genel çalışmanın öznesi haline getirilebilinmelidir.

Son olarak belirtelim ki; devrimci tutsaklar, topyekûn bir karşı koyuş sağlamadığı, sermaye iktidarıyla ‘96 SAG-ÖO başlangıcındaki gibi yalnız başlarına çatışmak durumunda kaldıklarında bile, asla diz çökmeyecek, her türlü bedeli ödeme ve ödetme kararlılığıyla direneceklerdir. Ulucanlar direnişi, bu kararlılığı ve tereddütsüzlüğü, kuşkuya yer bırakmayacak bir açıklıkta ortaya koymuştur. Fakat devrimci tutsakların ağır bedeller ödemesi istenmiyorsa, sermaye iktidarıyla hesaplaşma/çatışma esasta kitle mücadelesi alanına taşınmak durumundadır. Topyekûn karşı koyuş bunu gerektirir.

Partili kimliği kavga alanlarında varetmenin zamanıdır!

Habip GÜL

Her yıl olduğu gibi bu bahar da düzene muhalif değişik toplumsal kesimlerde bir hareketlilik ve canlanma yaşanıyor. 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart, 21 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran, 2 Temmuz gibi işçi sınıfı ve emekçi halklar için tarihsel anlamı ve önemi büyük bu kavga günleri, kimi yıllarda toplu sözleşme dönemi hareketlilikleri ile de birleşmekte, bahar süreci daha yaygın bir hareketliliğe sahne olmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkların ağır bedeller ödeyerek bugüne taşıdıkları bu kavga günlerinin bugün de politik anlamları üzerinden sahipleniliyor olması sermaye devletini tedirgin etmektedir. Onun bu haklı korkusunu derinleştirmenin olanaklarına düne göre daha fazla sahibiz.

4-5 Mart'ta kamu emekçilerinin militan ve kararlı eylemliliklerinin ardından 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart ve 21 Mart Newroz kutlamaları düzene muhalif değişik toplumsal kesimleri militan bir ruhla kavga alanlarında buluşturdu. Gerek kitlelilik gerekse militanlık ve kararlılık yönüyle, yeni bir sürecin önemli işaretlerini verdi. Bu sürecin kayda değer diğer bir gelişmesi ise, bugüne kadar PKK'nin "barış" ve "siyasi çözüm" politikasıyla sersemletilmiş Kürt emekçi kitlelerinin ortaya koyduğu tutumdur. "Siyasi çözüm"e endeksli kısır ve sonuçsuz politikalara rağmen, Kürt emekçileri, 8 Mart ve 21 Mart kutlamalarında militan ve düzen karşıtı bir duruş sergilediler.

Sınıf hareketindeki genel durgunluk hala sürmekle birlikte, öteden beri süregelen mevzi direnişler, enerji işkolunda özelleştirmeye karşı eylemler ve yeni dönemde kimi sektörlerde tıkanan toplu sözleşme görüşmeleri, işçi sınıfı cephesinde de yeni bir çıkışın imkanlarını ortaya koymaktadır.

Yeni döneme patlama dinamikleri her geçen gün biriken bir sınıf ve kitle hareketi potansiyeliyle giriyoruz. Bu devrimci bir 1 Mayıs için büyük bir olanak demektir. Herşeyden önce sermaye devleti iktisadi ve siyasi olarak esneme olanaklarını tüketmiş bulunmaktadır. Emekçi kitlelerin karşısına çıplak bir sömürü ve zor aygıtı olarak çıkmaktadır. Kullandığı dalgakıran silahları ise giderek yıpranmaktadır. Ama devrimci hareket tarafında alternatif politika ve taktiklerle kaşınmadığı oranda, sendika bürokrasisi ve reformizm devreye sokulmaktadır. Düzen yeni dönemde gelişen sınıf ve kitle hareketini bu klasik silahıyla etkisizleştirmeye çalışıyor ve çalışacaktır..

Önce MGK tarafından koparılan "irtica" fırtınası, ardından "darbe" ve "ara rejim" tartışmaları, yalnızca dinsel gericiliği düzen sınırlarına çekip ehlileştirmeyi değil, çok daha önemlisi, düzen için büyük bir tehlike olan toplumsal mücadele dinamiklerini boğmayı, başaramadığı koşullarda sendika bürokrasisi ve

reformizm eliyle dizginleyip düzensiz kanallara akmasını engellemeyi hedefliyor. MGK direktifiyle oluşturulan "beşli çete"nin üstlendiği misyon biliniyor. "İrticai faaliyetlere karşı alınması gereken önlemler" paketini uygulaması koşuluyla, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik en azgın bir saldırı hükümetine açık desteğini sunan hain sendika bürokratları, "toplumsal barış ve uzlaşma" nutuklarıyla işçi sınıfını hareketsiz kılmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu gerici güruhun görevi tabii ki sadece şeriat karşıtlığı değildir. "Beşli çete"nin bildirisinde de yer aldığı gibi, her türlü devrimci faaliyet ve örgütlenmedir. Esas tecrit etmeye çalıştıkları devrimci güçlerdir.

Öte yandan devletin devrimci yapılara yönelik operasyonlarının ardı arkası kesilmezken, sosyal-reformist örgüt ve akımlara bilinçli bir tarzda yol açılmaya çalışılmaktadır. Gelişecek kitle hareketinin önünü tutacak, onu geriye çekecek sosyal-reformist barikata bu yolla da güç verilmektedir.

Ne var ki, devrimci demokrasi bu sürece, gelişmekte olan kitle hareketine devrimci politika ve taktiklerle yön vermek yerine, eski hastalıkları ile giriyor. 8 Mart, 12 Mart, 21 Mart eylemlilikleri üzerinden baktığımızda, aynı temel zaaftan (ideolojik) kaynaklanan üç ayrı yönelim görüyoruz. Bu, ya DHKP-C gibi reformizmle utangaçça dirsek teması ve kitle kuyrukçuluğu; ya MLKP gibi ideolojik omurgasızlığından dolayı sık sık nükseden "güç ve eylem birliği", "dostluk ve dayanışma" hastalığıyla ulusal hareketin barış politikalarının yedeğine düşmek; ya da TİKB gibi sözde "militanlık" adına sınıf ve kitle hareketinden kopuk kendi varlık mücadelesini verme çabasıdır.

Oysa gerek sendika bürokrasisinin gerekse reformizmin dalgakıran rolü, bugün daha farklı boyutlarda bir mücadele ve taktik politikalarla karşı koyuşu zorunlu kılmaktadır. Aksi durumda '97 1 Mayıs'ındaki akıbet kaçınılmaz olacaktır.

Sürece işçi sınıfının dönemsel ve tarihsel çıkarlarını esas alan politika ve taktiklerle yüklenmeliyiz

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçi yığınları teslim almaya ve ehlileştirmeye yönelik klasik ama bir o kadar da etkili bir silahı olan reformizm ve sendika bürokrasisine karşı mücadele nasıl verilecektir? Yanıtı kuşkusuz "kitleleri militan bir eylem çizgisinde savaştırmak ve devrimci öncüsüyle buluşturmak" olacaktır. Fakat bu kadarını söylemek yeterli değildir. Sorun sınıf kitlelerinin hangi politika, taktik ve siyasal çalışmayla militan eylem çizgisine çekileceği ve devrimci öncüsüyle buluşturulacağıdır.

Devrimci-demokrat akımların kitle

eylemlerinden sonra yaptıkları değerlendirmelere baktığımızda, reformizm ve sendika bürokrasisinin dalgakıran rolüne özel vurgular yapıldığını görürüz. Buna rağmen her kitle eyleminde kendi dar örgüt propagandası kaygısıyla aktivite gösterirler. Her defasında sınıf-kitle eyleminde yalıtık bir pozisyona düşer ve bu durumdan hiçbir rahatsızlık duymazlar. Eylem alanlarında sendika bürokrasisi ve reformistlerin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki denetimi onlar için pratik bir tutumun değil yalnızca değerlendirmelerin konusudur. Son derece temel önem taşıyan bu sorun tartışılacağına, kimin kaç pankart açtığı, kimin kortejinin kaç kişi olduğu "ilginç" rakamlarla (bizzat saymanlığı yapılarak) verilir ve bu rakamlar üzerine fırtınalar koparılır.

Komünistler siyasal yaşama adım attıkları ilk günden bu yana, sınıf ve kitlelerden kopuk ama onun adına savaşıma anlayışını mahkum ettiler. Öncünün rolünün savaşmak kadar savaştırmak olduğuna özel bir dikkat çektiler. Kitle eylemlerine bu temel perspektifle yaklaştılar, duruşlarını bu kaygı ile belirlediler. Bazı mahalli örgütlerimiz bu temel perspektifi özümseyemeyerek saptıklarında ise, olumsuz sonuçları fazlasıyla görüldü. Bugün nasıl bir taktik politika izleyeceğimize ışık tutması bakımından bir ilde yaşanan bir deneyim üzerinde durmakta fayda var. Bu, komünistlerin '96 1 Mayıs'ındaki Ankara pratiğidir.

1 Mayıs'a ilişkin planlama gerçekte şöyledir. Tüm örgütlü ilişkiler çalıştıkları işyerlerinde işçilerle tartışacak, konuşacak, 1 Mayıs'a ilişkin pankartlarını hazırlayacak ve kendi işkolları ve sendikalarının yürüyüş kortejine katılacaklardı. Bu karar doğrultusunda OSTİM İşçileri, Sosyalist Metal İşçileri, Sosyalist Tekstil İşçileri, Emekçi Mamak Halkı imzalı pankartların yanısıra gençlik, açık alan ve örgüt imzalı pankartlar hazırlandı ve her birim kendi kortejinde yerini aldı. Ne yazık ki bu durum kısa sürdü. EKİM pankartı açılınca, değişik kortejlerden katılan yoldaşlarımız pankartlarını birilerinin eline tutuşturarak EKİM pankartının arkasına geldiler. Sonuçta, alana girildikten belli bir süre sonra, gençlik ve açık alan dahil tüm komünistler EKİM pankartı arkasında toplandılar.

Sonuç ne oldu? En kalabalık devrimci kortejin 150 kişiyi aşmadığı Ankara'da bizim örgüt pankartımızın arkasında 100 kişilik bir örgütlü kitlenin disiplinli duruşu, örgüt pankartını asarken yakalanan iki yoldaşımızın sivil polisler dövülerek geri alınması kuşkusuz bizim adımıza olumluydu ve moral motivasyon sağladı. Ancak bizim asıl ihtiyacımız ve görevimiz bu değildi. Biz ancak sınıf kitleleri içerisinde kendimizi varedebilir ve buradaki etkinliğimizle moral motivasyon sağlayabilirdik. Yoldaşlarımızın terkederek

geldikleri yer tam da burasıydı. Sınıf kitleleri reformizm ve sendika bürokrasinine terkedilmişti. Belki kortejimizde yükselen kimi sloganlar sınıf kitleleri içerisinde yankı bulmuştu, ama bu reformizm ve sendika bürokrasisinin etkisini kırmaya yetmiyor. Örneğin İstanbul 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin katliam haberleri geldiğinde, sendika ağaları ve reformistlerin “aman taşkınlığa mahal vermeyelim” çağrıları, tüm alana “Katil devlet, katil polis!”, “Katil devlet, yıkacağız elbet!” vb. sloganlar yayılarak boşa çıkarılabildi. Ama yapamadık. Sloganlarımızı yalnızca çevremizdeki birkaç politik çevreyle ortaklaştırabildik. Çünkü yoldaşlarımız sınıf içindeki mevzilerini terketmişlerdi. Sloganlarımız reformizm ve sendika ağalarının oluşturduğu sete çarpıp geri dönüyordu. Oysa biz sözkonusu işkollarındaki yerlerimizi korusaydık, orada aynı işyerinde çalışanlar olarak çok rahat içerden müdahale edebilir, reformizm ve sendika ağalarını tecrit edebilirdik. Değişik işkolları için hazırlanmış pankartlarımızda yazılı olan “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!”, “Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!” gibi sloganlarımızı güncel sloganlarla birleştirerek tüm alana yayabilirdik. Kitleye öncülük ve dönüştürücülük budur. Savaşırma sanatı budur. Bu yapılamadığı sürece, niyet ne olursa olsun, çokça eleştirdiğin küçük-burjuva devrimciliğinin pratiği kaçınılmaz olur. 15 bin kişilik bir kitle içerisinde 100 kişilik bir grup olarak en radikal sloganları atarsın, örgüt pankartı açarsın, ama sesini ancak yanındaki diğer sol gruplara duyurursun. Tam bir iç deşifreye neden olan bu durum polisin işini de bir hayli kolaylaştırır. Kameraya alınan kortejlerden tek tek insanlar tespit edilir.

Yoldaşlarımızın kendi işyeri kortejlerinden koparak örgüt pankartımızın arkasına gelmeleri sınıf bakış açısındaki zayıflığın önemli bir göstergesidir. Bulduğumuz korteji devrimci bir çizgide yönlendirmek yerine birkaç işçiyi alıp kortejimize getiriyorsak, bunu da örgütçülüğümüzün kanıtı olarak görüyorsak, burada bir sınıf perspektifi yoktur. Bulunduğu mevziden sınıf kitlesinin önemli bir kesimini 1 Mayıs'ın anlam ve önemine uygun bir bilinçle harekete geçirmek yerine, “acaba bizim örgüt kortejimizde kaç işçi var?” sorunuyla meşgul dar bir bakıştır bu.

Sınıf bakış açısı küçük dünyalara hapsolmaz. Küçük dünyaları büyük dünyalara adayan ve onun

içinde anlamlandıran bir iktidar perspektifi demektir. Eğer biz 1 Mayıs gibi tarihsel anlamı ve içeriği ile devrimci olan bir günde ya da herhangi bir kitle eyleminde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin değişik bölükleri içerisinde kendi perspektifimizle konumlanmışsak, orada devrimci politika ve pratiğimizle kendimizi varedabiliyorsak, kitleleri perspektiflerimiz doğrultusunda harekete geçirebiliyor, kendi sınıf bakış açımızın ürünü sloganlarımızı haykırmalarını sağlayabiliyorsak, biz zaten herkes tarafından fark ediliriz. Bu noktada örgüt kortejimizin sınırlı sayıda insandan oluşması, örgüt imzalı pankartımızın öne çıkmamış olması, bizde neden iç huzursuzluğu yaratsın ki? Bizim amacımız medyatik bir örgüt propagandası yapmak mıdır? Kaldı ki, bildirilerimiz, broşürlerimiz, politik yayın organımız, pullarımız, duvar yazıları ve afişlerimizle propagandamızı zaten yapıyoruz. Gerisi kitleleri kendi perspektiflerimizle donatmak ve savaştırmaktır. Bu da ancak sınıf içinde mevzilenme ve içerden müdahale ile mümkündür.

Bugün bize gerekli olan budur. Dar ve sınırlı küçük-burjuva bakış açısının tüm izlerini silmeliyiz. Sınıf kitlelerinin içine dalmalı, kendimizi orada varetmeli, öncülük yeteneğimizi orada sınamalıyız. Bunun ötesinde kimin korteji kaç kişiydi vb. tartışmalar yalnızca iç motivasyona yöneliktir. “Ne olursa olsun örgüt pankartımızı açalım ve kortejimizi oluşturalım” anlayışı, döneme ilişkin görev ve sorumlulukları gözetmemenin yanısıra, bugünkü koşullarda siyasi polisin de işini kolaylaştırmaktadır. Neden siyasi polis her 1 Mayıs'tan sonra örgütlere karşı operasyonlar başlatıyor ve oldukça isabetli unsurları hedef alıyor? Çünkü, özellikle kimi illerde, kortejler birkaç yüz kişiyle ifade ediliyor. Siyasi polis bunları kameraya alıyor, üzerinde çalışıyor, bir yerden ipin ucunu yakalayıp arkasını getiriyor. Kuşkusuz bu örgüt korteji oluşturmayı ve pankart açmayı tümüyle reddetmek anlamına gelmiyor. Dönemin ihtiyaçlarını ve koşullarını değerlendirmeyi ve önlemleri titizlikle almayı gerektiriyor.

Partili kimliği sınıf içerisinde sınamanın bir yönü de, bu 1 Mayıs'ta sınıfa müdahalenin tarzı ve gücüdür. Süreç bu kimliği her alanda varetmenin ve sınamanın olanakları ile doludur. Bu olanakları sınıfın tarihsel çıkarları perspektifiyle değerlendireceğiz ve kazanacağız!

(Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
23 Mayıs '98 tarihli 55. sayısından alınmıştır.)

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.

'98 1 Mayıs'ı ve komünist hareket

Ümit ALTINTAŞ

1 Mayıs '98 geride kaldı. Bu 1 Mayıs'ta parti politikası "sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı"nı örgütlemektir. 1 Mayıs '98 kuşkusuz sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı olamadı. Ama bu vesileyle görüldü ki, sınıf hareketinde ve 1 Mayıslar'da bir dönem artık esasta kapanmış sayılır. Artık 1 Mayıs '96'da yaşandığı gibi sınıfa dayanmayan, ama yine de devrimci olan bir 1 Mayıs geçmişte kalmıştır. Ülkedeki siyasal süreç ile sınıf ve kitle hareketi, bunun içinde işçi sınıfının devrimci temsilcisi olarak partinin varlığı, artık her devrimci olanağı, sınıfın ve onun hareketinin bir parçası olarak 1 Mayıs'ın içinde yeniden üretme olanağının da güvencesidir. Bu içiçelik içinde, hem görüntüde geçmiş 1 Mayıs'lardan farklılaşamayan bir tablo, hem de özünde onlardan ayrılan bir nitelik birleştirilmiş oldu. 1 Mayıs '98 bu anlamıyla eski ile yeninin devrimci bir karşı karşıya kalışıdır. Bir yüzü geleceğe bir yüzü ise geçmişe dönük bu duruma karşı sınıf devrimciliğinin sorumluluğunu devrimci iyimserlikle ifade etmenin önünde bir engel yoktur. Bilinmelidir ki, sermaye iktidarının emek-sermaye çelişmesini perdelemek için sahte (laik-şeriatçı) gerilimlere oynadığı, bu çerçevede sendika bürokrasi ve sosyal-reformizmi düzen içi "siyasallaştırdığı", devrimci demokrasiyi ise sınıfın ve toplumun siyasallaşmasının dışına çıkarttığı bir noktada, partinin yaşamsallığı ve aciliyeti olağanüstü artmıştır. 1 Mayıs vesilesiyle bu gerçeklere gözlerinin kapayanlara, politik yaşam direnilemez katılığını gösterecektir.

Her 1 Mayıs, sınıf hareketinin o dönemki durumu ve bununla bağlantılı olsa da bunu aşan bir tarzda, siyasal süreçlerin durumu ile karakterize olur. Kuşkusuz son on yılın 1 Mayıslar'ında değişen çok şey oldu. Özellikle siyasal süreçlerin özellikleri bu değişikliklerde belirleyici oldu. Yasadışı 1 Mayıs meşrulaştı. Sınıf dışı dinamiklere (varış) dayansa da, devrimci 1 Mayıs '96'da ülke genelinde faşist diktatörlüğü bir karşı-devrimci terör kampanyası örgütlemeye zorladı. Bu örneklerde olduğu gibi, genel siyasal sürecin her 1 Mayıs'a olan etkisi ve ondan etkilenişi küçümsenemez.

Ama ülkede Susurluk sonrası süreçte bile esasta değişmemiş olan "siyasal süreçlerde kilitlenme" olgusunun varlığı, sınıf hareketinin siyasal süreçte çözücü etkisini arttırmaktadır. Devrimci bir niteliğe ulaşamayan ve bu yüzden de politikliğini istikrarlı, genel bir hatta çıkaramayan sınıf hareketi, potansiyel devrimci dinamiklerinin yaygınlığı ve derinliği düşünülürse, burjuvazi için yenilmemiş bir düşman konumundadır. Sermaye düzeni yapısal krizinin bütünsel karakteri (ekonomik-politik-ideolojik) içinde manevra olanaklarını yitirmemişse de, esasta, yenilmemiş ama uyandırılmamış devrimci potansiyel karşısında fiilen bir çıkışsızlık yaşamaktadır. Yaşanan istikrarsızlığın arkasında bu anlamıyla kapitalizmin basit bir bunalımı değil, bir devrimci gelişme tehdidi de rol oynamaktadır. Sınıf hareketinin siyasal süreç içinde kendi sayısal gücünü defalarca aşan politik doğal öncü rolünün yanısıra bir de dönem ve coğrafya özgülünden kaynaklı artı etki gücü söz konusudur.

Her dönem ve her coğrafyada böyle olmamakla birlikte, '95 Gazi ve bunun devamı olarak '96 1 Mayıs'ı vesilesiyle görüldüğü gibi, sınıf dışı dinamikler sınıf ve kitle hareketliliğinin önünü açan bir çıkış ve motor rolü oynamak konumundan uzaktırlar. Sınıf devrimcileri olarak belirtmeliyiz ki, bu değerlendirme hiç de kaba bir sınıf indirgemeciliğinin ürünü değildir. Biz 1960'larda Kavel direnişinin bir milad olan rolüne rağmen, genel toplumsal hareketliliğin istikrarlı devrimci

politizasyonunda, 1968 gençlik dinamiğinin motor rolü konusunda belli bir açıklığa sahibiz. Ya da benzer yapısal krizlerin içerisinde olan ve Türkiye ile benzerlikler gösteren Brezilya, G.Kore gibi ülkelerde bu tür bir kitle hareketliliğinin motor rolünü sendikal planda mücadeleci bir kimlikle yeni bir militan işçi hareketliliğinin oynayabildiğini biliyoruz. Dolayısıyla bizim değerlendirmemiz, yalnızca sınıfın nesnel öncü niteliğinden değil, tersine, öznel planda sınıf dışı bir gölgelenme içinde yaşanan son 30-35 yılın sınıf mücadelesi deneyiminden doğmaktadır. Türkiye'de "siyasal süreçlerde kilitlenme" olgusunu, sınıf dışı ya da sınıf içi olsa da, sendikal zeminli mücadeleci bir hatla kırılmasını beklemenin şartları yoktur. Bu rol ancak devrimci bir işçi hareketi tarafından başarılabilir.

Türkiye'nin sol akımları ise devrimci bir işçi hareketi yaratmanın örgütsel sorumluluklarından uzaktırlar ve devrimci işçi hareketinin çıkış ve motor rolünü kavrayamamaktadırlar. Bu olgu sınıfla olan tarihsel kopukluğu daha da pekiştirmektedir. Devrimci demokrat akımlar bu kopukluktan rahatsız olmak bir yana, bunun gerçekte farkında bile değillerdir. Doğal olarak bu süreç ve 1 Mayıs, bir siyasal değerlendirme konusu olarak dahi önemsenmeyecektir. Bu çıkış ve motor rolünü Gazi'nin oynayabileceğini sananlara son üç yılın siyasal gelişmelerinin gösterdiklerine rağmen bu böyledir. Devrimci demokrasinin sınıftan kopukluğu ve siyasal ilgisizliği, reformizmin, özellikle de EMEP'in sorunun önemine daha doğru yaklaştığı gibi bir görüntü yaratabilmektedir. Ancak reformizmin devrimci bir dönüşüm yaratabilmekten uzak konumu bir yana, bu sözde kavrayışı bile hayli sınırlı bir gerçekliği yansıtır. Zira en "ileri" sözde kavrayış ögesi olarak EMEP bile, sendikal zeminde mücadeleci bir işçi hareketi kurguluyor ve devrimci bile olmayan bu siyasal yönelim, ancak sendika bürokrasisine bağlanan umutların boşa çıkmasıyla oluşabiliyor. Buna aynı dönemde burjuvazi tarafından sahte gündemler üzerinden "siyasallaşmanın" teşvik edildiği, DİSK'in bile kendi siyasal görüntüsünü tazeleme ihtiyacı duyduğu bir sağlıksızlık faktörünü eklemeliyiz.

'98 1 Mayıs'ında, sendika bürokrasisi bir kez daha genele yönelik hareketsizliği örgütlerken, reformizm kendilerine rağmen oluşan eylemliliği düzen sınırlarında "siyasallaştırırken", devrimci demokrasi ve HADEP direnişçi kimliklerini ve militanlıklarını ancak kendi küçük-burjuva ve ulusal sınırlarında yeniden üretebilirken, komünist işçi partisi farklı bir rol oynadı. Çalışmanın hazırlığında parti ismine değil, parti politikasına dayanan yerel işçi platformları örneği, alanda eyleme katılım için politik ya da ileri işçi kortejlerinde konumlanmayı değil, tekstil, metal, petrokimya, kendi temel çalışma alanlarında tavizsiz bulunmayı seçişiyle ve alanda kendi örgütsel etkisini aşan politik bir varoluşu başarabilen tek devrimci örnek oluşuyla, bu açıkça görüldü. Ölçek algısı ve politik kavrayış zayıflığı ile sol hareket buna dudak bükecektir. Onlara hatırlatmalıyız ki, "binlerle" yürüyen fakat yasal sınırları aşamayan politik platformların hiçbir devrimci politik etkisi yoktur. Öte yandan devrimci demokrasinin alan dışı "direniş"leri, sınıf üzerinde anlamlı bir etki yaratmak bir yana, kendi devrimci sendikal mevzilerini bile işlevsizleştirmiştir. Tuzla Deri-İş, bilincinde olsun olmasın, 1 Mayıs '97'yi tekrar bile edemeyen ve bu kadarcık bir iddiası bile olmayanlar karşısında, seçimini alana girmekten yana yapmıştır. Bu ayrışma nesnel ve

yapısaldır. Bu anlamıyla partinin tercihinin sınıfsal özüne de açıklık getirmektedir.

Kuşkusuz partinin rolünü 1 Mayıs '98 vesilesiyle hissedemeyenler olacaktır. Bu sadece onların sınıf dışı bakışlarının ürünü de değildir. Sınıf hareketi halen devrimci ve birleşik bir karakterden yoksundur. Bu ise devrimci politikanın ve 1 Mayıs'ta bunun rolünün sonuçlarının anlaşılmasını güçleştirmektedir. Ama bu kadarı sokaktaki adamın bakışı olacaktır. Bunun sınıf devrimcileri olarak bize hatırlattığı bir başka sorumluluk var. Parti esas rolünü, sınıf hareketini bu birleşik ve devrimci niteliğe taşımaya yönelik oynayacaktır. Sınıf için ekonomik-demokratik-politik talep ve sloganların bazılarının öne çıkması ve sadece sınıf içinde yaygınlaşması değil, gerçek bir mücadele hattının ürünleri olarak öne çıkması ve bu anlamıyla sadece mevzi direnişler şahsında değil, geneli şahsında dönemleri kazanmayı hedefleyebilmesi, bu rolün başarısının sonuçları olacaktır. Sınıf hareketinin bu taktik hedefi için yeni dönemde parti taktiğinin ve politikasının olağanüstü önemi açık olmalıdır. Bu, parti örgütünün günlük faaliyeti içerisinde, eylem ve örgütlenmede, yerel-bölgesel-sektörel-genel alanlar arası ilişkilerde, pratiğiyle sınanacak ve başarısı güvenceye alınacaktır.

Sınıf devrimcileri olarak, sınıfın içinde devrimci işçi hareketine karşı sorumluluğumuzu, sendikal bürokrasiyi ve sosyal-reformizmi politik planda yenme ve bu engelleri parçalamaya dönük olarak önden ve açıkça tanımlamıştık. Genelde sosyal-reformizmde, özelde ise EMEP'te yaşanan ve süren son devrimci ayrışmaları, bu iddianın arkasında duran ideolojik-politik-örgütsel çabamızın bir etkisi ve ürünü olarak tanımlamamız gerekiyor. Tıpkı, partinin sınıf zemininde örgütsel temelleri sorununu, bir süre önce (*Yıldönümünde Durum Değerlendirmeleri*, Ekim, sayı: 154, 1 Ekim '96-Red), sadece bir zaman sorunu olarak tanımlama iddiamızın doğrulanmasında olduğu gibi. 1 Mayıs '98, bu bütünsel iddia içinde, sendika bürokrasisi engelini parçalamaya iddiamızın bir dönüm noktası sayılmalıdır. Artık parti "sendikal bürokrasinin hiçbir meşruiyeti yoktur", ya da "sınıf sendikacılığı" söylemleriyle politika yapanlar gibi "masabaşı" mücadeleleri ile değil, her sınıf mevzisi ve eylemi vesilesiyle sendika bürokrasisinin karşısına, devrimci sınıf politikası olgunluğu ile çıkacaktır. Artık "ileri" ya da "gerici" hiçbir sendika örgütlülüğünün dilediğince at koşturması mümkün olmayacaktır. Tuzla Deri-İş gibi ileri-devrimci bir konumda olanları da bu arada devrimci sınıf hareketinin ihtiyaçları zemininde gerçek dostlarını bulacaktır. Artık en geri ve korucu olanları da dahil sınıf ve sendika mevzileri ayrımsız olarak, parti çalışmasına konu edilecek ve bu sorumluluk ilk kez sendikal konfederasyonların bölünmüşlüğüne rağmen topyekûn yürütülecektir. Bunun ilk temelleri şimdiden hazır bulunmaktadır.

Parti sınıfa ve toplumun geneline ilişkin devrimci sorumluluğunu yerine getirecektir. Dönemi kazanmak hedefinin bu ilk sınırları çerçevesinde 1 Mayıs '98 kazanılmıştır.

(Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın 9 Mayıs '98 tarihli 53. sayısından alınmıştır.)

Newroz ve Kürt burjuvazisi

D. Başar

Van: 60 bin; Batman: 40 bin; Mersin: 40 bin; Adana: 30 bin; İzmir: 35 bin, Tarsus: 15 bin, İskenderun: 5 bin, Ceyhan: 5 bin, Antep: 10 bin... Bu rakamlar, HADEP'in Newroz mitinglerine çeşitli illerdeki katılıma dair *Özgür Bakış* gazetesinin verdiği rakamlar. Diyarbakır içinse en az 100 bin kişilik bir katılımdan sözediliyor. Bu rakamlarda belli abartılar olsa bile, 2000 yılı Newroz kutlamalarına yüzbinlerce kişinin katıldığı kesindir. Sadece Kürdistan'da değil, batıdaki illerde de onbinlerce kişi kutlamalara katıldı.

Ancak 2000 yılı Newroz kutlamalarının önceki yılın kutlamalarından ayıran esas yön, kutlamaların kitleselliği değil, içeriği ve sermaye devletinin Newroz’a yaklaşımıdır. Devlet, bahar bayramı adı altında, resmi “Nevruz” kutlamalarını bu yıl da bazı merkezlerde tekrarladı. Ancak HADEP’in Newroz kutlamalarına birçok ilde, özellikle Kürdistan’da izin verildi. Başta İstanbul olmak üzere Tekirdağ, Kocaeli gibi işçi-emekçi ağırlıklı batı illerinde ise, alanlara çıkmayı yasakladı. Alanlara çıkmaya çalışanlara gözaltı ve terör uyguladı.

Sermaye devletinin Newroz kutlamalarına izin verme mantığının anlaşılabilmesi için, öncelikle bunun merkezi bir politika olduğunun altının çizilmesi ve valilerin yasakçı mantığı üzerine yapılan tartışmanın mahkum edilmesi gerekiyor. Valilerin “W” takıntısı üzerine yapılan manüplasyonun sorumlusu, sermaye medyası ve *Özgür Bakış* gazetesidir. Sermaye medyası Newroz kelimesindeki “W” harfine takılan İstanbul Vali’sini “işgüzar vali” ilan edip, manşete çıkardı. Ardından *Özgür Bakış* bunu bir “W” kampanyasına çevirdi. Halbuki Newroz’dan günler önce, İçişleri Bakanlığı Kürt illerinde kutlamalara izin verilmesine dair bir genelge yayımlamıştı. Bu çerçevede Newroz kutlamaları, teslimiyet çizgisine gelenlere terör uygulanmayacağını gösteren bir şova dönüştürüldü.

Newroz eylemlerinin gösterdiği iki gerçek

Newroz eylemlerinin görünen yüzü iki temel gerçeği gösterdi.

Birincisi, kitleselliğidir. Kürt hareketi ne serhıldan, ne de “demokratik çözüm” dönemlerinde alanlarda böyle bir kitleselliği yakalayamamıştı. Ancak bu kitlesellik tek başına yanıltıcıdır. Vedat Aydın’ın cenaze törenine katılan 40 bin kişi, devletin katliamını protesto etmek için korku duvarını yıkarak alana çıkıyordu. Oysa bugünkü Newroz kutlamalarına izin verileceği önceden açıklanmış ve HADEP’in mitingler için büyük bir hazırlığa girişmesine olanak sağlanmıştır.

Newroz bizzat HADEP tarafında gerçek anlamından soyutlanmış, kültürel bir şölene dönüştürülmüştür. “Barış kampanyası”, Newroz’un bir mücadele günü olarak değil, kültürel bir bayram olarak algılanmasını sağlamaya dönüktür. HADEP haftalar boyunca bunun propagandasını yaptı ve alanlarda “Biji Newroz!”, “Yaşasın Newroz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın demokratik cumhuriyet!” şiarlarının ötesine geçilmedi.

Kıscası, yüzbinlerce kişi mücadele değil, teslimiyet şiarlarının etkisi altında alanları doldurdu. Bu büyük kitleselliğin gerisinde büyük bir teslimiyet gerçeği vardır.

Newroz eylemlerinin gösterdiği ikinci gerçek ise, teslimiyet çizgisinin hakimiyetidir. Eylemlerde açılan pankartlar, atılan sloganlar bunu açıkça göstermektedir. Bu çizginin dışına çıkanlar ise, bizzat HADEP görevlileri tarafından kortejlerden çıkartılmış, hatta reformist partilere bile engeller konulmuştur. Teslimiyet çizgisinin kabulü aynı zamanda Kürt burjuvazisinin Kürt emekçileri üzerindeki kontrolü

anlamına gelmektedir. Burjuvazinin kontrolü doğal olarak önce Kürdistan'da sağlanabilmektedir. Metropollerdeki Kürt emekçileri diğer uluslardan emekçilerle daha çok içiçe geçmiştir ve dolayısıyla Kürt burjuvalarından fiilen daha kopuktur. (Kuşkus burjuvazinin hakimiyeti siyasal bir hakimiyettir ve metropollerde de etkisini gösterebilmektedir.)

Öte yandan, devrimci hareket metropollerde belli oranda Kürt kitlelerini etkileyebilmektedir. Newroz'un İstanbul'da yasaklanıp Kürdistan'da serbest bırakılmasının anlamı da burada yatmaktadır. Ayrıca Adana, Antep ve İskenderun gibi, hem Kürt hem sınıf dinamiğinin olduğu merkezlerde kortejlere HADEP görevlilerin müdahalesi, Ankara ve İzmir gibi devrimci güçlerin nispeten zayıf olduğu yerlerde yasal mitinglere izin verilmesi de anlamlıdır.

Teslimiyet süreci ve Newroz

Geçtiğimiz yıl Öcalan'ın yakalanması, Kürt halkının kitlesel tepkisine sahne olmuştu. Devletin yoğun saldırıları ve korkunç bir şovenizm dalgası altında yapılan eylemler, Kürt emekçilerinin dinamizmini ortaya koymuştu. Ancak, yıllar önce geliştirilen “siyasal çözüm” formülü, Öcalan'ın yakalanmasıyla gerçek karşılığını buldu. Teslimiyet platformu önce PKK kadrolarına sonra da yurtsever kitlelere kabul ettirilmeye çalışıldı.

Sorun PKK'nin silahlı bırakması, siyasallaşması gibi argümanlar üzerinden tartışılsa da, gerçekte sözkonusu olan, Kürt halkının devrimci dinamizmini törpülenip düzen sınırlarına çekilmesidir. Bunun için bir taraftan baskılar sürdürülürken, diğer taraftan reform vaatleri yapıldı. Kürt kitlelerinin bilincinde yaratılan yanılsamayla teslimiyet platformu bir özgürlük adımı olarak sunuldu. Böylece Kürt halkı ideolojik manipölasyonlarıyla sersemletilmeye çalışıldı. Newroz eylemleri bu manipölasyonunun başarısının bir ifadesi oldu.

Peki teslimiyetçiler için kitlesel bir Newroz kutlaması bir ihtiyaç mıydı? PKK ve HADEP'te temsil edilen Kürt burjuvazisi Newroz'u "olası provakasyonları engellemek amacıyla" parti binalarında kutlamaya karar veremez miydi? Bu sorular Newroz gerçeğinin ikinci yüzünü göstermektedir. Herşeyden önce, kontrol edilmeye çalışılan, alanlarla tanışmamış, mücadele ve örgütlenme deneyimi olmayan, bedel ödeme ve bedel ödetmenin ne demek olduğunu bilmeyen bir kitle değildir. Her iki-üç evden birinden şehitlerin verildiği, yıllardır baskılarla, sürgünlerle, katliamlarla içiçe yaşamış ve mücadele bilinci kazanmış bir halktır. Bu halka kolayca "gidin, evinizde oturun, provokasyona gelmeyin" denemez. HADEP de, sermaye devleti de bunun bilincindedir. Amaçları dinamizmi kesip atmak değil, kontrol altına almaktır. Newroz eylemleri HADEP için bu açıdan önem taşımaktadır. Seçim sandıklarında Kürtlerin oylarını kitlesel olarak alabildiğini göstermiş olması "demokratik cumhuriyet" açısından yeterli değildir. Önemli olan Kürt kitlelerini düzenin istediği çizgiye getirmiş olduğunu gösterebilmesidir.

PKK ile devlet arasındaki anlaşmazlık ideolojik planda değildir. Bu sorun İmralı çizgisiyle tamamen çözülmüştür. Buna karşın sermaye devleti PKK ya da HADEP gibi bir örgütlenmeden rahatsızlık duymaktadır. Onun hedefi tümüyle dağıtılıp tasfiye etmektir. PKK örgütlü kalmak ve devletin çizgisinde yürümek istediğini söylüyor. Bunun için bir genel af istiyor. Devlet ise pısmırlık

yasasıyla örgütlülüğü dağıtmayı hedefliyor. En küçük bir taviz bile vermek istemiyor. HADEP’li belediye başkanlarının tutuklanması ve sonra serbest bırakılması sermaye devletinin bu politikasının bir ifadesiydi. Ancak, HADEP’in “itidal” çağrılarına rağmen Kürt emekçilerinin sertleşmeye yönelik tepkisi, HADEP’i ezmeye dayalı bir kontrolün kolay olmayacağını gösterdi. HADEP’i devletin zulmünden bir parça olsun koruyan etken, ne emperyalist devletlerin tepkisi, ne de izlenen teslimiyet politikalarıdır. Kürt emekçilerinin taşıdığı mücadele isteği ve öfkesinin yeniden harekete geçmesinden duyulan korkudur.

Newroz'da yüzbinlerce Kürt emekçisi alanlara çıkmıştır. Bu çıkışın mücadele şiarlarıyla değil, teslimiyetçiliğin kılıfı olan “demokratik cumhuriyet” şiarlarıyla olması, burjuvaziye sevindirmiştir. Kürt reformistleri Kürt halkını kontrol edebildiklerini göstermeye çalışmış, belli oranda da başarılı olmuştur. Ancak burjuvazi açısından henüz sorun çözülmüş değildir. Newroz, bir kültürel etkinliğe dönüştürülmüş olsa bile, hala yüzbinlerce Kürt emekçisini alanlara çekmektedir. Bu, aynı zamanda doyurulmamış ulusal özlemlerin ifadesidir.

Böylece Newroz’un görünmeyen yüzüne geliyoruz. Alanlara çıkan yüzbinler, teslimiyet politikalarının gerektirdiği şiarları atmalarına, bir bilinç çarpıtmasına uğramalarına rağmen, ulusal özelemlerin taşıyıcıları olduklarını göstermişlerdir. OHAL’in kaldırılması, köye geri dönmek, “genel af” gibi devlet tarafından da kabul edilebilecek taleplerin seslendirilmesine rağmen, bir mücadele dinamizmi taşımaktadır. Bu tür taleplerin işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin talepleriyle birleşip büyüyebileceği burjuvazi tarafından da bilinmektedir. Çeçenistan için eylem yapan 150-200 kişiyi bile gündeme oturtan sermaye medyasının, öte yandan yüzbinlerin alanlara çıkmasını geçiştirmeye çalışmasının arkasından bu korku yatmaktadır.

Kürt emekçilerinin doyurulmamış talepleri sadece devlet değil, PKK açısından da ciddi bir sorundur. Bu talepler karşılanmadığı sürece, Kürt halkının devrimci arayışlarının süreceği açıktır.

**İşçilerin birliği
halkların
kardeşliği için
Newroz'a,
mücadeleye!**

Kızıl Bayrak

Dünya piyasasında dev tekелci birleşmeler biribirini izliyor...

Empervalistler arası rekabet kızışıyor...

Alman finans kapitalinin büyük atağı

Üretimde ve sermayede evrensel yoğunlaşmanın yolaçtığı tekelleşme, son dönemlerde dev uluslararası şirketlerin birbirlerini yutmasıyla en üst boyutlarda ilerliyor. Bu, dev tekeller rakibini sadece pazarda iflasa sürükleyerek değil, en büyük rakibini borsada satın alarak, onu yutarak hacmini genişletiyor. Büyüklüğü bütün bir dünya pazarının toplamına göre ölçülür hale geliyor, devlet bütçelerinin birkaç katı toplam ciroya sahip olabiliyor.

Üretimin yanı sıra finans alanında da dev boyutlarda bir tekelleşme yaşanıyor. Tekellerin spekülâtif yatırımlardan elde ettikleri kazancın üretimden sağlanan karlardan çok daha yüksek olması bu alana olan ilgiyi günden güne güçlendiriyor. Bugün dünyada borsalar aracılığıyla dev bir mali sermaye dolaşiyor. Borsalarda hergün trilyonlar el değiştiriyor. Günümüz kapitalizminin motor gücünü oluşturan bu mali sermaye, spekülasyonla tüm iktisadi yaşamı belirliyor. Örneğin, hisselerini ellerinde bulundurdıkları şirkete rakip gördüklerini yutuyor veya batırıyor. Böylece o şirketin değerini, yani kendi spekülâtif kârlarını arttırıyor.

2000 yılının ilk dev birleşmeleri

Bu yılın ilk aylarında tekellerin birleşmesinde büyük bir sıçrama yaşanıyor. Tarihin en büyük birleşmeleri olarak ifade edilen dev tekeller arası birleşmeler birbirini izliyor.

Büyük hissedarlarını Deutsche Bank, Allianz ve Daimler Chrysler'in oluşturduğu ve yıllardır diğer firmaları yutan Mannesmann, İngiliz-Amerikan telekomünikasyon tekeli Vodafoine-Airtouch tarafından "düşmanca" alındı. Mannesmann'ın %50,5 hissesinin Vodafoine tarafından alınmasından sonra, borsadaki 340 milyar dolar değerile, dünyanın beşinci büyük tekeli ve mobil haberleşme branşının en büyüğü oluştu. Toplam cirosu 30 milyar dolar, telekomünikasyon sahasındaki payı 14 milyar dolar civarında.

Bu ise, hızla telekomünikasyon alanında yeni arayışlara yolaçtı. Vodafon İspanya'daki Airtel'i alarak, Fransa'daki Vivendi tekeliyle birleşmeyi planlarken, Alman Telekomu da ya yutulacak adaylar arasında, ya da kendisi büyük rakiplerini yutma gibi bir durum ile karşı karşıya bulunuyor.

Dünyanın diğer dev birleşmeleri ise, ikinci sırada internet tekeli AOL'nin medya tekeli Time

Warner ile, dördüncü sırada ABD'li iki ilaç tekelinin birleşmesi.

Tarihin yeni mega birleşmesi

Geçtiğimiz günlerde tarihin yeni en büyük birleşmesi gerçekleşti. Deutsche Bank, uzun yıllardır en güçlü rakibi olan Dresdner Bank ile birleşti. Birleşme haberi tüm dünya medyası önünde, NATO savaş sözcüsünü andırır ifadeler ile duyuruldu: İktidar oyunu, muharebe gücü, stratejik düzenleme, stratejik eylem yeteneği, global menzile vb., vb... Herşey müşterinin rahatlığı, hissedarların rahatlığı, Almanya'nın selameti içindi... Aynı anda Deutsche Bank ve Dresdner Bank hisse senetleri %20 yükseldi.

Bu dev birleşmede, Deutsche Bank toplamın %64'ünü, Dresdner Bank ise %36'sını tutuyor. Her iki bankanın sözcüleri olayı nasıl açıklarsa açıklasınlar, sonuçta pratik olarak Dresdner Bank, Deutsche Bank tarafından yutuldu. Oluşan mega banka böylece sadece Avrupalı değil, ABD ve Japonlu rakipleri ile de arayışı iyice açmış oluyor. "Bu birleşme ile Avrupa şampiyonuyuz" diyor Dresdner Bank'ın şefi, "Biz olmasaydık başkası yapacaktı". Commerz Bank ile Londra'daki Hongkong Shanghai Banking Corporation görüşmelerini sollamış olduklarını ifade ediyor olsa gerek.

Deutsche Bank'ın şefi, "birleştik ki parçalayabilelim" diyerek, yeni Deutsche Bank'ın bazı alanlardan geri çekileceğini açıkladı. Sürekli olmayan müşteriler için, Bank 24'ten vazgeçecek ve bunu sigorta grubu Allianz'a devredecek. 3 yıl sonra Allianz, Bank 24'ün %49'una sahip olacak. Ayrıca Deutsche Bank, Deutsche Herold ve Nürnberger sigorta grubundaki payından vazgeçerek, tümünü Allianz'a devrediyor. Dresdner Bank ise, Deutsche Investmenti, Allianz simdiye değin Dresdner Bank'ın %21, Deutsche Bank'ın

%4.9 payını elinde bulunduruyordu. Bu hisse bile iki bankayı mega birleşmeye teşvik etmek için yeterli bir neden.

Kısacası, bu birliğin ardında aslında her iki bankanın büyük hissedarları, dünyanın en büyük sigorta grubunu oluşturan Bayernli sigorta şirketi Allianz ve Münchener Rück finans grubu duruyor. Allianz ve ortağı Münchener Rück uzunca bir süredir Almanya'da mali iktidar merkezini oluşturuyordu. Gerçi Allianz dünyanın en büyük sigorta şirketi idi, ama böylece yerini daha da güvenceye almış olacaktı. Bu nedenle Allianz torbaya elini daldırıyor ve torbadan Dresdner Bank çıkıyor.

Deutsche Bank bu birleşmeyle dünyanın en büyüğünü oluşturuyor. Ama artık günümüzde bundan daha önemlisi, hisse senetlerinin borsadaki değeridir. Bu alanda da Deutsche Bank, City grubu ve Hongkong Shanghai Banking Corporation'un

hemen ardından ve iki Amerikan bankası olan Bank of Amerika ve Chase Manhattan'ın önünde, üçüncü sırada yer alıyor. Diğer bir önemli kriter ise, yeni bankanın yoğunlaşacağı sermayenin idaresi gibi önemli alanlarda, Japon Kampo ve İsviçre banka devi UBS'in ardında ve ABD'li Fidelity ve Allianz'ın önünde, üçüncü sırada olması.

Bu birleşmeyle, Avrupa'nın en etkili finans merkezi ve 2.5 trilyon mark toplam bilançosuyla (Almanya bütçesinin 4 katı) sadece dünyanın en büyük bankası değil, güçlü bir iktidar merkezi de oluşuyor.

Alman finans kapital merkezindeki bu birleşme, uluslararası iflaslara yeni bir ivme kazandıracak. Bunun işçi ve emekçileri bekleyen derin sonuçları olacak. Herşeyden önce iflasların faturası işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılacak. İşçi ve emekçiler ağır bir emek sömürsüne maruz bırakılırken, birbiriyle örtüşen şubelerin kapanması sonucu işsizlik boyutlanacak, kitleler yoksulluk ve sefaletle karşı karşıya kalacak.

Deutsche Bank ve Dresdner Bank'ın birleşmesiyle, işyerlerinin yokedilmesi tahminlerden çok daha korkunç boyutlarda seyredecek. Bugün 800 şube ve 16.500 işyerinden söz ediliyor. Her iki banka yapı olarak birbirine benziyor, çalışma alanları birbiriyle örtüşüyor. Ayrıca her iki banka yıllardır birbiriyle rekabet içinde bulundukları için birbirine çok yakın yerlerde şubeleri bulunuyor. Yetkililer bu şubelerden 800'ünün bu nedenle kapatılacağını açıklıyor. Bu ise 41 bin işyerinin yokedilmesi anlamına geliyor.

Yeni banka Alman ve Batı Avrupa finans dünyasında da yoğunlaşma sürecini hızlandıracak. Avrupa'da finans sektöründe büyük bir birleşme dalgası bekleniyor. Amerika'da '93-99 yılları arasında 594 banka birleşmesi gerçekleşmişti. (Toplam değeri 500 milyar dolar). Aynı süreçte Avrupa'da birleşme sayısı 355'ti. Şimdi sıra Avrupa'da. Gözler kendisine döne döne ortak arayan Commerzbank ve Hypo-Vereinsbank'a çevrildi. Örneğin Commerzbank bu dev birliğe dahil mi edilecek, yoksa başka bir devle mi birleşecek? Her birleşmede %30 oranında işyerinin yok edildiği düşünüldüğünde, işsizlik, yoksulluk ve sefaletle sürüklenen işçi ve emekçilerin sayısı hızla artacak.

Bu birleşme ile Deutsche Bank finans kapitalin tüm kapsamıyla yeniden yapılanmasını hazırlıyor.

Alman mali sermayesi, üretici sanayi sermayesinin ve banka sermayesinin endüstri merkezlerinde kaynaşmasını birçok bankanın katılımıyla örgütlüyordu. Bu sabit ortaklık ise sermayenin büyük kısmını bağlıyor. Üretici sanayi yatırımından elde edilen kâr oranı daha düşük olduğu için spekülasyon sermaye hızla birikiyor.

Deutsche Bank üretici sanayi ortaklıklarının (Deutsche Bank ve Dresdner Bank, Allianz sigortası ile beraber Alman endüstrisinin büyük bir kesimini kontrol ediyordu. DaimlerChrysler, BMW, Deutz vb.) bir kısmından vazgeçerek, böylece sermayeyi spekülasyona yönlendirerek borsaya yatırmayı veya alış-satışların koordine edilmesinde kullanmayı amaçlıyorlar. Ayrıca kredi ve yatırım fonlarını daha güçlü örgütlemeyi hedefliyor. Deutsche Bank gelecekte uluslararası ölçekte satın almalarda, hisselerin sürümünde ilk adres olacak. Büyük tekellerin uluslararası imha savaşında önemli bir rol oynayacak.

Deutsche Bank'ın Dresdner Bank'ı satın alması sadece bir geçiş süreci olarak nitelendiriliyor. Yeni Deutsche Bank'ın uluslararası alanda, özellikle de

Amerika pazarlarında aktif rol üstlenme hayalleri biliniyor. "Enerjimiz ve cephanemiz var" diye açıklıyor Deutsche Bank şefi. Cephane ise bazı endüstri ortaklıklarından vazgeçilerek sağlanacak. Deutsche Bank'ın ABD'de büyük yatırım piyasalarına girerek Wall Street'e hücumda bulunması, dünyanın bir numaralı finans iktidar odağı olan ABD sermayesine savaş açmak anlamına geliyor.

Genel olarak finans sektöründe yeni yoğunlaşma süreci ve özel olarak yeni Deutsch Bank'ın oluşumu, finans sektörünün belli üretim sektörlerinden çekilmesi sürecini hızlandıracak. Bu ise şiddetli bir borsa çöküşü ve dünya ölçüsünde ekonomik kriz tehlikesini artırıyor.

'99 yılında New York borsasında hisse senetleri %13 oranında yükselmisti. Bilgisayar borsası Nasdaq'ın değeri %101 sıçrama yapmıştı. Bu büyüme oranı %5 reel ekonomik büyüme oranıyla eşitsiz bir şekilde artmaya devam ediyor ve son 10 yıl içinde ulaşabileceği en üst noktaya ulaşmış durumda.

Yeni Deutsche Bank yalnızca bir ekonomik güç değil. Deutsche Bank ulaştığı düzeyle siyaset üzerinde de yoğun etki kurarak, kendine sermayesinin kullanımına ve en yüksek kâr sağlama amacına hizmet eden bir siyasi iktidar odağı satın alacak, istediği zaman istediği yasaları çıkartabilecek. İşçi ve emekçilerin sosyal hakları tırpanlanacak. Emeklilik yasalarında değişiklikler, silahlanma ile ilgili kararlar alılabilecek.

Bugün globalleşen dünyaya 20 yıl öncesinden farklı olarak, yalnızca büyük bankalar değil, borsa ve yatırım kurumları da hükmediyor. Yaşanan bir krizde hisselerin düşüşe geçişiyle, bankalar da kendilerini aniden satılacak adaylar arasında bulabilirler. Burada büyüklük bir garanti değil.

İşçi ve emekçilerin yaşamını yaşanılmaz hale getiren tüm bu koşullar, emekçilerin sermayeye karşı verecekleri mücadelenin zeminini döşüyor. Sermayenin ulusal çitleri yıkarak uluslararasılaştığı bir aşama, tersinden tüm dünyada işçi ve emekçilerin sermayeye karşı uluslararası düzeyde karşı koymasının da maddi önkoşullarını yaratıyor.

"Tekeller kapitalizmin bağrında planlı ekonomiye geçişin de bir ifadesidir. Bu nedenle de sosyalizmin önkoşuludur, bizzat planlama üzerinde de onun maddi koşullarını yaratır. Dev tekel aygıtları planlı ekonomiye nasıl geçileceğinin mekanizmalarını şimdiden vermektedir. Sosyalizm ne yapacaktır? Bir tekeller arası rekabeti de ortadan kaldırarak, genel bir planlamaya geçebilecektir. İki bunu kapitalist özel mülkiyetin zincirlerinden kurtaracaktır." (TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler)

Deutsche Bank tarihi hamleler tarihi

Deutsche Bank en önemli hamlesini 1914'te Bergisch Markische Bank'ı satın alarak yapmış ve yarım senede dünyanın en büyük finans kuruluşu olmuştu. İmparator Wilhelm'in finansörü olarak, Almanya'nın yenilgisi üzerine küçüldü.

Deutsche Bank ikinci hamlesini 1929 yılında yaptı. En büyük rakibi Disconto-Gesellschaft'ı satın aldı. De-Di Bank dünyanın en büyük on bankası arasına

girmeyi başardı. Ama bu kez yaşanan dünya krizi De-Di Bank'ı da iflasa sürükledi. De-Di Bank ve o zamanlar Almanya'nın ikinci büyük bankası Dresdner Bank ancak devlet yardımı ile ayakta kalabilmeyi başardılar. Alman İmparatorluğu De-Di Bank'ın %35, Commerzbank'ın %50 ve Dresdner Bank'ın %91 hisselerine sahipti. Bu bankalar ikinci paylaşım savaşında silahlanmayı finanse etme işlevi gördüler.

Hitler döneminde Deutsche Bank, faşizmi finanse eden en önemli güç olarak, silahlanmadan ve savaştan hiçbir kurumun ulaşamayacağı kadar çok kâr sağladı. Aynı süreçte Daimler ve BMW üzerinde de önemli bir etki alanı oluşturarak onları da silah üretimine yöneltti. Dresdner Bank ise genel olarak SS bankası olarak tanınıyordu. Savaştan sonra her iki banka da savaş suçlusu olarak suçlandılar ve bir süre yenik kaldılar.

Deutsche Bank ikinci paylaşım savaşı sonrasında bir süre sessiz görünmeye çalıştıysa da, '80'lerin başından itibaren saldırgan bir tutum sergilemeye başladı. Birçok Avrupa bankasını yutarak finans dünyasında güçlenme planlarını hayata geçirdi. Bu süreç 1989'da Deutsche Bank şefi ve Alman işadamları derneği başkanı A. Herrhausen'in öldürülmesine değin sürdü. '89-98 yılları arasında saldırgan tutumunu terkederek, Doğu Almanya'daki finans sektörünün kaynaştırılması için çalıştı.

'98 yılında yeni bir evreye girdi. Daimler Benz Chrysler'i satın aldı. Büyük hissedarı olarak Deutsche Bank bu birleşmeyi aktif olarak destekledi. DaimlerChrysler dünyanın en büyük tekeli oldu. Tabii ki Deutsche Bank'ın hisselerinin değeri de o kadar arttı. Bir yıl sonra Deutsche Bank ABD bankası Banker Trust'u satın aldı ve bilançosuyla dünyanın en büyük finans kurumu oldu. 2000 yılının başında Dresdner Bank'ı satın almasıyla, sürece yine saldırgan tutumla damgasını vurdu.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Sosyal haklar ve teknolojik gelişmeler ne için ve kimin için?

Elektronik işyeri ve gelişmiş bilgi işlem araştırma alanlarında GartnerGroup bünyesinde yapılan bir araştırma. İnternet stratejileri, yeni medya teknolojileri ve gelişmiş teknolojileri kapsıyor. Araştırma, verdikleri konu başlığı ile dikkatimi çekiyor. "Firmalar 7 gün 24 saat çalışmaya zorlanırken, sistemin dışındakileri de sisteme kazandıracak yeni çözümlerimiz var. Teşekkürler internet..."

Anlaşılan o ki, araştırmayı yapanlar, kapitalist sistemin çelişkilerini ve toplumlar üzerindeki yoz etkisini gören, ve çözümü de, onun ekonomik, mali ve pazar sorununu ortadan kaldırmak için ihtiyaç duyduğu teknolojik gelişmelerde arayan zihniyetin insanları. Ama bu insanların teknolojiye beklentileri; epey abartılı görünüyor. Yine de bu abartmayı, sonu yaklaşan ve ömrünü biraz daha uzatma çabasında olan sisteme ve onun savunucularına fazla görmemek gerek.

Yazımın diğer kısımları, bahsettiğim bu araştırma ya da gelecekte beklenti üzerinden gelişeceği için, bu yazıdan bazı alıntılar yapalım.

"GartnerGroup insanların yükünü azaltacak nitelikte, özellikle de internet ve ilgili teknolojilerin büyümesinden etkilenmiş teknoloji-tabanlı bazı senaryoların da var olduğuna inanıyor. Gerçekten bilgi teknolojilerindeki gelişmeler, insanlara daha dengeli yaşam için fırsatlar sunabiliyor ve kaybedenler tarafındakiler için ekonomik fırsatları artırabilir..."

Daha çok çalış

Kapitalizmin 1/2x2x3 şeklinde formülüne GartnerGroup 24x7 gibi bir yenisini ekliyor. Artan bir şekilde kurumlar, hükümet daireleri ve bireyler günde 24 saat, haftada 7 gün çalışmaya zorlanıyor. Örneğin New York borsası seans saatlerini artırmayı düşündüğünü açıklayarak bankaların çalışma saatlerini altüst edip yıllardır seans-dışı alım-satım yapılan saatleri kurumsallaştırmaya başladı...

Elektronik iletişimin en önemli faktörü kesinlikle internet. Mutlak suretle açık olan 24x7 iletişim kanalı. Online ticaret toplumları, evrensel olarak ve gece gündüz çalışıyorlar. Kurumlar da kârlarını artırmak için tabii ki 24x7 çalışmak, ama aynı zamanda da küresel operasyonları yönetmek zorundalar. Örneğin, uzun süredir kültürel kökenlerinden ters mevsimler ve saat dilimleriyle izole edilmiş olan Avusturalya, bölgesel ekonomik kısıtlamalarından sıyrılıp internet-tabanlı BT standartları sayesinde küresel bir oyuncu oluyor...

GartnerGroup, aynı zamanda kapitalist formüldeki şirketlerin ihtiyaç duymadığı diğer yarıdaki insanların internet girişimciliğiyle büyük fırsatlar ele geçirebileceğine inanıyor.

Zeka her yerde

Günümüz dünyasında yetenek ve zeka arayışının her zamankinden daha büyük olduğu görüşünü tamamlayıcı olarak internet, bireylere ve kurumlara

bu yetenek pazarından yararlanma izni veriyor. Dolayısıyla, bir çalışan olarak, neden entelektüel olarak sizinle ilgili bir projeye katılıp, hem bir şeyler öğrenip hem de bunun için ücret alma avantajından yararlanmayasınız? Çalışanlar, bir endüstrideki varlığı takip etmek için zaman ve yer engellerini yıkabilirler...

Bireysel haklarda gelişme

Sosyal haklar açısından, internet sağlık hizmetleri yaratmak için ideal bir pazar olabilir. Sosyal haklarda bir gelişme potansiyeli mevcut ve bu iki yönden geliyor. Birincisi, internet şirketleri sigorta desteğini kurdukları altyapıyla bireylerin haklarının kurumdan kuruma geçerken alabilecekleri biçimde yeniden şekillendiriyorlar. İkincisi, online toplumlar oluşturma özellikleriyle internet aynı zamanda sağlık hizmetleri sağlayanlara, kendi işini yapanlardan oluşan çekici bir pazar yaratmak için hizmet edebilir. İnternet şimdiden, hizmet sunmaya hazır insanlara geniş müşteri kitlelerini ve bireysel bilgilere erişmeyi ve de hizmetlerini satmalarına odaklı birçok web sitesi hazırladı.... Kapitalist sistemde maddesel olarak dezavantajlı "kaybedenler" için internet daha önce asla olmayan bir eğitim ve insan bağlantısı sağlıyor. İnternet tüm bunları yerine getirebilecek potansiyele sahip..."

Yukarıdaki yazıda hepimizin bildiği kapitalizmin tahrik edici formülü var: 1/2x2x3... Yani, şu andaki çalışan insan sayısını yarıya indir, ücretlerini ikiye katla, ama üç katı daha fazla verimlilik/üretim sağla. Sorulacak soru ise "biz hangi yarıda olacağız?" Bu kapitalist formül zaten toplumların maruz kaldığı açlık, yoksulluk ve sefaletin kaynağı. Aslında sorun olan bu formüle çözüm olsun diye getireceğimiz ek ne olursa olsun, sonuç yine sonuçsuzluk olacaktır. Bu kapitalist formüle göre; verimlilik ve çoğu zaman da kârlılık paralel bir şekilde artar ve herkes mutlu olmalıdır.

Kuşkusuz ki herkes değil. Formülün söylemediği, gereksinim duyulmayan, işten çıkarılan diğer yarıya ne olacağı? İşte sözlerin gereksiz kaldığı en can alıcı nokta! Yine formül kalan yarıya iki kat ücret ödeneceğini söylerken, bu yarının iki kat fazla çalışacağını açık bir şekilde söylemez. Buradansa bir paradoks ortaya çıkar. İnsanların yarısının parası var ama zamanı yok, diğer yarısının da zamanları var ama paraları yok.

Kapitalizm, üretim/verimlilik için kendi kurallarını koyarken, insan unsurunu yine unutuyor. Ve yine kapitalizm gerçek yüzünü yani, tercih edilen bazıları için iyi olacağını kendi kendine ortaya koyuyor. Tercih edilenleri, yani internet-tabanlı teknolojilerdeki gelişmeleri kimlerin yararına -bankalar, hükümet daireleri, sermaye daha hızla el değiştirebileceği için borsalar- olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Sonuçta kapitalizm, kendisine komünizme karşı zafer kazandırdığını öne sürdüğü her alanda, üretkenlik, verimlilik ve ilerleme kılıcının üzerine kendisi düşüyor. Sistem o üretkenliği, ilerlemeyi, verimliliği, kısacası hayatı

yaratan işçi-emekçi zihinlerinde sorgulanmak için bıraktığı sorunun içine düşüyor. "Ne için ve kimin için?"

Kapitalizm ideolojik savaşta çarpışırken bu vb. soruları bilerek sürüncemede bırakır. Konu güç daha fazla güç, kâr daha fazla kâr olunca her şey önemsiz olur. Örneğin, Amerika'nın bugünkü enflasyonsuz ekonomik büyümesinin çalışanlarının sağladığı %2 verimlilik sayesinde olduğunu, ABD Merkez Bankası Başkanı bir demecinde bildiriyordu. ABD her zamankinden daha zengin ama, üstekiler ve alttakiler arasındaki uçurum da her zamankinden daha büyük. Bu uçurumu, "ne için ve kimin için verimlilik?" sorusunun cevabını veren ABD'li işçi-emekçiler, anti-kapitalist WTO (Dünya Ticaret Örgütü) eylemine ev sahipliği yaparak, dünya işçi ve emekçilerine de duyuruyorlar.

Gelelim gerçek yüzünü gizlemek ve de kitleler nezdinde bu gelişmeleri çekici kılmak için vaadettiği bireysel ve sosyal haklardaki gelişmelere. Bu gelişmelerin de kapitalist formüldeki "diğer yarı"ya hizmet edeceğini sanmıyorum. Bugüne kadar, onların tabiriyle "kaybedenler" için hiçbir şey yapılmamış. Ve bu yığınların paralarını, kendileri için yarar sağlamayacağını düşündükleri şeyler için harcamaya ikna etmek çok zor. Kaldı ki sisteminiz her zaman tercih ettikleriniz için iyi. Tercih ettikleriniz ise parası olanlar. Kapitalist sistem içinde düşünürsek, yığınların internet-tabanlı teknolojik gelişmelerden yararlanıp sisteminize kazanılması ve vaad edilen haklara sahip olması için, bir bedel ödemesi gerek. Sadece bu yönde baksak bile, "kaybedenlere" sunduğunuz teknolojiler ve erişim cihazları pek de ucuz değil.

Kapitalizmin geliştirdiği teknolojik gelişmelerin, insanlığa hizmet edeceğini sanmıyorum derken de, pek yanıldığımı sanmıyorum. Bugüne kadarki teknolojik gelişmelerin seyrine bakarsak, bu samimiyetsizliği görebiliriz. Nedir bu gelişmeler? Bilmem ne kadar menzili olan füzeler, tanklar, uçaklar gibi askersel gelişmeler. Yani sadece insan katletmeye yarayan gelişmeler. Çok kısa bir süre önce yaşadığımız deprem. İnsanları bu yıkıntıdan kurtarmak için herkesin aradığı sadece insan kurtarmaya yönelik teknolojik gelişmeler neredeydi? diye sormak yeterli olacaktır herhalde.

Bence kapitalizm, internet veya herhangi bir teknoloji yerine, aslında simyayı yeniden keşfetti. Olmayanı vareden, ya da basit metalleri altına dönüştüren eski simyacıları. Bu bir çeşit büyü ve sahtekarlıktı. Bugün internet teknolojisinin sosyal değişim, bireysel ve sosyal haklarda gelişme ya da sistemin diğer yarıdakiler için bir yatırım yapıyor izlenimi vermesi, metalleri altına çevirme sözü vermekten başka bir şey değildir.

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

Esenyurt'tan bir emekçi/İst.

"Siyasal çözüm" çizgisine verilen "enternasyonal" desteğin trajik akıbeti

Tahir Solmaz

Kürt ulusal hareketinin teslimiyeti, kendiliğindenci devrimci demokrat akımları ciddi çıkmazlarla karşı karşıya getirdi. PKK'nin yaşadığı akıbet karşısında, bu çizgiye kilitlenmiş çevrelerin aynı tasfiyeciliği farklı tonlarda yaşamalarında şaşılacak bir yan yok. Gazi direnişi sonrası emekçi semt hareketliliğinin genişleyememesi ve geri düşmesi, devrimci demokrat örgüt ve partilerin ideolojik-politik bakışları nedeniyle boşluğa düşmesinin, sağ eğilimlerin yeşermesinin de maddi zeminini oluşturdu. İşçi sınıfının mücadele alanında yaşadığı zayıflık, genel toplumsal durgunluk, bir kısım çevreyi '90'lı yılları başlarında Kürdistan cephesine yönelmiş, şekilsiz ve ilkesiz çevreler artık Türkiye devrimine Kürdistan cephesinden bakmaya başlamışlardı. Fakat bu yazının konusu, genelde devrimci demokrasinin bu sorun karşısındaki tutumu değil, küçük-burjuva popülizmiyle proletarya sosyalizmi arasındaki sallantılı ideolojik konumu ve ara akım olma özelliğiyle, "Sınıf Pusulası" ve "Atılım" çevresidir.

'93 ateşkesi sonrasında PKK'nin Türkiye solunu kendi "siyasal çözüm" ve "barış" çizgisine yedekleme çabaları karşısında Atılım çevresinin "enternasyonalizm"i kayda değerdir. '95 genel ve yerel seçimlerinde "son anda" karar değiştirmiş, birden bağımsız devrimci aday çıkartmak yerine "adaylarını" HADEP'ten seçimlere sokmuş ve HADEP temel çalışma alanları haline gelmişti. '98'de oluşturulan Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nda (BDGP) PKK'nin "Türkiyelileşme" çizgisi doğrultusunda barışa yedeklenenlerin en "ciddi"si bu çevre, PKK'nin düzen içi "siyasal çözüm" çizgisine ilişkin bugüne kadar anlamlı bir eleştiri yöneltmedi. '99 genel ve yerel seçimlerinde de bağımsız politik tutum yerine, "siyasal çözüm" çizgisinin meşru platformu üzerinden seçimlere girdi. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesinde komünistlerin ve devrimcilerin ortak hareket etmesi bir ihtiyaçken, onlar "siyasal çözüm" ve "barış" çizgisine yedeklendiler. Kendilerine yönelen eleştirilere verdikleri yanıt ise şöyleydi: PKK'yi dışarıdan eleştirmek kolay, yapıcı olmamız gerekiyor; PKK'yi eleştiriyorsunuz, ama çözüm politikanız yok sizin; PKK'ye yardım etmek gerekiyor; doğru çizgiye ancak böyle getiririz, vb.

Komünistlerin ve kimi devrimci çevrelerin eleştirilerine kulak tıkayan bu çevrenin "Sınıf Pusulası"nın Kasım-Aralık '99 tarihli sayısında ("Partinin Sesi"nin Haziran-Temmuz '99 tarihli 20. sayısından alınmış), "İmralı, devrim, teslimiyet" başlıklı uzun bir değerlendirme yazısı yer alıyor. Bizi ilgilendiren, yazının toplamından çok, partinin kendine dönük "eleştirel yaklaşımı".

"Bugün Kürdistan ve Türkiye devrimi tarihsel bir eşikten geçiyor. Soru şudur: Devrimci tarzda ileriye mi, teslimiyetçi tarzda geriye mi? İçerisinden geçtiğimiz tarihsel ve politik anda, sorunun bu şekilde sorulmasına yol açan ana etken, PKK lideri A. Öcalan'ın İmralı'da olgunlaşarak dibe vuran ya da yeni bir başlangıcın doruğunu oluşturan ideolojik ve politik çizgisidir." (sayı: 4, s.5)

Soruyoruz: Türkiye devrimi neden "tarihsel bir eşikten geçiyor"? "Devrimci tarzda ileriye mi" sorusunun, Kürt hareketi üzerinden sorulması anlamlı da, Türkiye devrimi için bu kıstası ifade etmek neden bir ihtiyaç? "Marksist-Leninistler" in Türkiye devrimini Öcalan'ın ideolojik-politik teslimiyeti üzerinden mi değerlendirmeleri gerekiyor?

Yukarıdaki alıntının hemen altında ve "PKK'nin gidişi ve Partimizin duruşu" başlığı altında, PKK üzerine kimi tanımlamalar yapıldıktan sonra, şunlar söyleniyor: "Anti-emperyalist demokratik halk devrimimiz, PKK önderliğinde Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu Kürt devrimi olarak patlak vermişti." (agy, s.5-6)

Bu sözlerin ardından PKK'nin ideolojik-sınıfsal kimliğine yönelik "tatarsızlık" eleştirisinin ciddiye alınacak hiçbir yanı yoktur. PKK ezilen ulus milliyetçisi, küçük-burjuva bir akım, siz de bir o kadar tutarlı "marksist-leninistler"siniz!

"Partimiz, öteki küçük-burjuva devrimci demokratik akımlardan farklı olarak, olabildiğince her cephede ulusal kurtuluşçu devrimle ve önderi PKK ile dayanışma, eylem birliği, ittifak ilişkisi içerisinde militan devrimci tarzda kendisini ortaya koydu, koymaya çalıştı. Politik sekterizme, dar grupçuluğa, sosyal-şovenizme karşı da savaşım yürüttü. Önemli eksikliklerine, yetmezliklerine karşın sözde değil, yalnızca propaganda ve ajitasyon düzeyinde değil, eylemli bir tarzda birleşik devrim esprisine bağlı olarak tarihsel ve politik sorumluluk ve görevlerini yerine getirdi, getirmeye çalıştı." (agy, s.6)

Ama biz pratikte "militan devrimci tarzda" kendilerini nasıl ortaya koyduklarını, BDGP'nin hem öncesinde hem sonrasında reformist düzen içi politikaların yedeğine nasıl düştüklerini, HADEP ve yurtseverlerle ilişki biçimlerini, kamu emekçi hareketi içerisinde reformistlerle nasıl ittifaklar geliştirdiklerini çok yakından biliyoruz. "Militan devrimci tarz"da sergilenen bu pratik, ideolojik-politik omurgasızlığın çarpıcı bir göstergesidir.

"Küçük-burjuva devrimci demokratik akımlardan farklı olan" bu aynı "marksist-leninistler" biraz ileride ise şunları söylüyorlar:

"Partimiz bir yandan sınıfsal-enternasyonalist karakterine bağlı politik-pratik olarak kendini ortaya koyarken, öte yandan PKK'ye karşı belli ölçülerde ideolojik savaşım da yürüttü. Fakat ne var ki, ideolojik savaşım cephesinde belirgin tutukluk sergiledi. Teoriye, tarihsel deneyime, program ve stratejisine bağlı olarak PKK ile ayrım çizgilerini yeterince ortaya koyamadı. PKK'nin zaaflarına karşı etkin bir savaşım yürütemedi. Önemli oranda ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilendi. Yer yer yedeklendi, sürüklendi. Bu etkilene en fazla politik kitle ajitasyonu aracında yansıdı." "Kuşkusuz ki bu bir zaafiyetti. Partimizin ideolojisi ve siyasi çizgisiyle bir çelişki oluşturuyordu. Önemli bir liberalizmi yansıtıyordu. Ki, partimiz, bir dönemden beri bu zaafiyetini aşmaya yönelmişti. Bu zaafiyette, merkezîyetçilik zayıflığının da önemli bir rolü olmuştur." (agy, s.6)

Bu ciddiyetsiz değerlendirmenin ardından ne

söylenir, bilemiyoruz. Hem ideolojik tutarlılıktan bahsedeceksiniz, "küçük-burjuva demokratik akımlardan farklı" olacaksınız, hem de "PKK ile ayrım çizgilerini yeterince ortaya" koymadığınızı söyleyeceksiniz! Bu yapılan bir özeleştirisi değil, bir günah çıkarmadır. Sorunun asıl kaynağı olan ideolojik-politik çizgileriyle hesaplaşmayı göze alamayanlar, bundan ısrarla kaçanlar, oportünizmin klasik savunma aracına, pratik yanlışlar çizgisinin eleştirisine sığınıyorlar.

Yaptığımız uzun alıntılar, ayrıntılı bir eleştiriye fazlasıyla gereksiz kılmaktadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi cephesinde "harç bitti, yapı paydos" demenin kendisi, "nerede hareket, orada bereket" mantığıyla yaklaşmayı zorunlu kılar. Yapılan da bu olmuştur.

Kendilerini ulusal devrimci hareketin varlığıyla varedenler, bugün içten içe bir tasfiye ile karşı karşıyadırlar. Oportünizmin simgesi haline gelen bu çevre, bugün de aynı tarzı devam ettirmektedir. HADEP'leşme kadro ve sempatizanlarla sınırlı değildir. Tam da "merkezi önderliğin" düşünüş ve kavrayış tarzının doğal yansımasıdır. "Parti çizgileri" sağlam olmasına rağmen, nasıl oluyorsa, temel yayın organlarında "savrulma" yaşanıyor? Buna savrulma denebilir mi? Doğru bir çizgiden sapmalar her zaman yaşanabilir. Ama burada söz konusu olan bir sapma değil, "sapmanın" asli çizgi haline gelmesidir. Ve bugün bu çevre, yaşanan sürece rağmen, PKK'nin içine girdiği bataktan kurtulacağını, devrimci çizgiye dönebileceğini umacak kadar da ideolojik körlük içerisinde.

Ağustos '98 tarihli "Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı"nın konuya ilişkin kararlarından yapacağımız son alıntı üzerinden fazla bir şey söylemeye ihtiyaç duymuyoruz:

"Parti yayınlarımızı ve yayın politikamızı yeniden tartışan MK'mız, şunları belirledi: ... Kitle ajitasyon aracımız ve daha az olarak da teori aracımızda önemli içerik hataları, parti çizgisinden önemli savrulma örnekleri görülmektedir. Ulusal harekete karşı uzlaşıcı davranılmakta, ulusalcı hareketin derinleşmekte olan reformcu eğilimi deşifre edilmemekte, yer yer kuyrukçu pozisyonlara sürüklenilmekte, ulusalcı söylemlerden ciddi bir etkilene görülmekte, proleter sosyalist sınıf bakış açısında ısrarlı davranılmamaktadır. Yine halkçılık, popülizm yönünde ciddi etkiler sürüyor. Kimi yazılarda liberal, küçük-burjuva reformist söylemler, tahlilleri etkiliyor. Devrimci-demokratik ve komünist hareket arasındaki kalın çizgiler kimi zaman belirsizleşiyor. Sosyalist perspektifimiz zayıf kalıyor, yazılara yeterince sindirilmiyor. Bu durum partinin ideolojik siyasal yönü ve doğrultusunda bir bozulmayı ifade ettiği gibi, savrulmalara açık bir zemin de yaratıyor, oportünizmi besliyor." (agy, s.7)

İçinden geçtiğimiz dönem, tasfiyeciliğe nesnel zemin oluşturan kritik bir dönemdir. Böyle bir dönemde ideolojik-politik sağlamlık büyük bir önem taşımaktadır. İdeolojik-politik omurgasızlıklarıyla hesaplaşma gücü gösteremeyenlerin tasfiyeci savrulmalardan kurtulmaları mümkün değildir.

Burjuva düzen çöplüğünden beslenen döneklere...

Stüdyonun hep sağında, kendinden emin oturmaktasın Taha Akyol... Her hafta karşında döküntü bile olamayacak zatlar... Danışıklı döğüşlere gerek bile duymuyorsun. Senin sorularına ve anlatımlarına nasıl uyumlu yanıtlar veriyorlar. “Armut piş, ağzıma düş!” Senin bulunduğun sağ cenahta, duruşunu herşeye rağmen saygıyla karşılıyorum. Ne dediğini, ne yapmak istediğini bilen bir “aydın”sın. Yıllardır ideologluğunu yaptığın burjuvazinin ve devletin senin kıymetini bildiğinden hiç şüphem yok. “Yeni dünya düzeni”, “insan hakları” ve “demokrasi”ye uygun programlar yapıyorsun. Senin karşı tarafında, yani solunda oturan zatlar ise, senin kadar tutarlı olamıyorlar.

Senin özel bir seçim olduğunu biliyoruz ve başka türlü olmasını da beklemiyoruz. Lakin önemlisi, senden çok karşında oturan zatlar. Bunların düşkünlüğü ve çürümüşlüğü karşısında tiksintinin ötesinde bir şey hissedemiyorum. Dönmenin ya da dönecliğin de bir sınırı olmalı. Ama dönecek olmak için bile dönmeden önce bir tutarlılık ve kararlılık olması gerekiyor. Tarih sahnesinde bir rollerinin olması gerekiyor. Toplumsal hareketliliğin yükselmesinden etkilenerek sürüklenen yüzlerce insan sayabiliriz. Gülay Göktürk ve Murat Belge gibileri ise, bu anlamda bile masum değiller. Holdinglerin yağlı kasalarından beslenenler için, bataklık sonu yok.

Kekeme Murat Belge’nin iktidarsızlığı yeni değil. Senin soruların karşısında senden medet uman gözlerini gördüm. Ve maalesef sen yardım etmeseydin, sermaye düzenini bile “bir şey olur” korkusuyla savunamayacaktı. Sen söyledin, o da onayladı yalnızca. “Ölmüş olan” sosyalizmle neden hala uğraşırsınız, bilmiyorum. Özgürlükçü, ferdiyetçi kapitalizmi şaha kaldırmak için, neden sosyalizme saldırmayı amaç bilirsiniz? “Kapitalizmin üstünlüğü” kanıtlandıysa, döne döne neden hala komünizm heyulasından dem vurursunuz? “Marksizm çok geniş entelektüel, kültürel birikimdi, Rus ihtilaliyle birlikte kısırlandı, dogma haline geldi!” Zararsız ikonlara dönüştürmek için Marks’ın sahiplenilişi yeni değil. “Ha faşizm, ha proletarya diktatörlüğü” değil mi? Marksizm kitaplarda kaldığı ölçüde, ne kadar sevecen değil mi? Kahrolsun diktatörlükler, yaşasın özgürlükçü ferdiyetçi kapitalizm!

Şu an Murat Belge’nin neler söylediğini tam hatırlamıyorum. Ama Gülay Göktürk’ün söyledikleri hala hatırımda. Devrimci komünist tutsakların koğuş yaşamında nasıl insanlıktan çıktıklarını dahiyane örneklerle açıkladı durdu. Kalıplaşan ve donan düşüncelerin tek tek devrimcileri nasıl vahşileştirdiğini, inanılan ideolojinin sorulara cevap vermediği yerde kişinin kendisini kanıtlamak için nasıl “teröre” başvurmak zorunda kaldığını, “cemaatlaşma” içerisinde sıkı denetimin ve sürü haline gelmenin bireyi yok ettiğini, vb.’ni sürekli tekrarladı.

Bu kendini bilmez bayana birkaç şey söylemek istiyorum: Gülay Hanım, hırçınlığınızı, devrimci değerlere saldırınızın nedenlerini bilecek yaş ve olgunlukta bir komünist işçiyim. İlk olarak sunu söylemek istiyorum; kolektif yaşam, örgütsel birliktelik bireyi köleleştirmez, tersine özgürleştirir. Komünizm, bireyin had safhaya varan bireysel özgürlüğüdür. Kuşkusuz burjuva bireyciliği ile komünistlerin birey anlayışı birbirine taban tabana zıttır. “Bırakınız yapsınlar”ı savunduğunuzu biliyorum. Devrimcilerin yaşamında kimi zaaf ve yetersizliklerden koca koca sonuçlar çıkarmaya çalışmanızın kasıtlı olduğunu da. “Otoriteryan” örgütlenme, sınıflar varolduğu sürece “zorunlu kötülük” olarak devam edecektir.

Özgürleşmenin zorunlu uğraklarını elimizin tersiyle bir köşeye atamayız. Ama sizin kaygınız bu değil. Bugün bulunduğunuz yerde nasıl özgürleştiğinizi, özgür düşünmekten beslendiğiniz holding kasalarını korumayı anlamamız gerektiğini bize göstermiş bulunuyorsunuz. Her yapılanın bir bedeli var. Bugünkü özgürlüğünüzün bedeli, sömürü ve talanın kutsanmasını zorunlu kılmaktadır.

Koğuşlarda kalıplaşmış, donmuş düşüncelerle beyni yıkanmış komünist ve devrimci tutsakların hücrelerde özgürleşeceğini, bireyleşmeye başlayacaklarını açıkça ifade etmeyeceksin kuşkusuz. Cezaevlerinde devrimcilerin direniş çizgisinin ezilen sınıflar nezdinde bir motivasyon olduğunu ve devletin bu “kaleyi” düşürmek için verdiği mücadelenin toplumdaki en ufak bir muhalefeti bastırmak ve teslim almak amacı taşıdığını sen de biliyorsun. Ama görünüşte sorun senin için bu değil. Bireylerin özgürleşmesi, her ne olursa

olsun donmuş, kalıplaşmış düşüncelerden kurtulmak! Cezaevi yaşamına ilişkin verdiğin örnekte ne diyordun? “Kolektif yaşamın batan kurallarına uyuyordum. Ama içeceğim çayı alıp kendi iç dünyama sığınuyordum. Ve bu burjuva bireyciliği olarak eleştirilmiş ve yakalanmıştım.”

Çok şükür sayın Göktürk, ben de bir tutsağım, ve kimsenin böyle işlerle uğraştığını görmedim. Tüm devrimci tutsaklar gönüllülük temelinde, belki de yaşamlarında hiç olmadığı kadar özgür ve kolektif yaşamı içlerine sindirmiş durumdalar. Düşünsel kalıplaşma bir yana, özgürce tartışmalar yaşanıyor burada. Zorunluluğun bilincine varmak, gönüllülüğü koşullar. Ki bu hiç de köleşme değil, birey olma bilincinin gelişmesidir. Sizlerin bireyin özgürlüğünden anladığınız, her bireyin öncelikle kendini düşünmesidir. “Kendi çıkarlarına zarar gelmesin de, isterse dünya yansın” anlayışıdır bu.

Taha Akyol, yeniden sana dönmek istiyorum. Bu yayınlarınıza devam ediniz. İnan ki etkili oluyor. Savunduğunuz ve beslediğiniz bu çöplüğü korumak için verdiğiniz uğraş çöplüğünüzün ölüm çanlarını bir nebze geciktirebilir belki. Ama asla kendinizle birlikte çöplüğünüz de yok olmaktan kurtulamayacak. Çünkü siz geçmişe aitsiniz. Devletinize, topunuzla, tüfeğinize, kültürünüze, kısacası herşeyinizle beslendiğiniz bu bataklıkla birlikte yok olmaya mahkumsunuz. Devletin, TSK’nın ideolojik açılımlarına fazlasıyla cevap veriyorsunuz. Ama unutmayın, sınıflar varolduğu sürece, bu savaş hep sürecek. Ve biz, geleceği temsil ediyoruz. O çok korktuğunuz komünizmin bir “tutsağı” olarak, sermaye ve onun tescilli uşaklarıyla kardeş olabilmemiz mümkün değildir. Bu bireyler arasında değil, ezen ve ezilenler arasında, proletarya ile burjuvazi arasında, Marksizm ile burjuva düzenin ideolojisi arasında kıyasıya bir savaştır. Ve ben, sınıfımın bir neferi olarak, vahşi kapitalizminizi yıkmak için kendime ve sınıfıma fazlasıyla güveniyorum. Çünkü bizim alınterimizde soygun ve talan yoktur. Yoksulluğumuzda kursağımızdan geçmiş haksız tek bir lokma yoktur. Ama siz, talanın, sömürünün, vahşetin üzerinden kazanılan kazancı savunduğunuz ölçüde varsınız.

Ceyhan Cezaevi’nden komünist bir işçi

Lale Açık ile dayanışmaya çağrı...

1 yıldır Afyon Cezaevi’nde tutulup, itirafçılaştırmak için çeşitli zor ve baskılara maruz kalan TKP/ML davası tutsağı Lale Açık, 21 Şubat 2000 tarihinden itibaren, devrimcilerin ve yoldaşlarının bulunduğu bir cezaevine sevk talebiyle başladığı açlık grevi direnişini sürdürüyor. (...)

“Tek isteğim, umudum en kısa zamanda sizlerle olmak, sizlerle varolmak” seslenişiyle devrimci değerlere ve yaşama olan istek ve özlemine dile getirip itirafçılaşıma ihanetine boyun eğmeyen ve bu uğurda bedenini devrimci bir silah olarak kullanan Lale’nin direnişi sahiplenilip, desteklenmelidir. Afyon Cezaevi’ndeki haykırış, tüm halkımızın da sesidir, bizim de sesimizdir.

Biz Gebze Cezaevi’ndeki devrimci tutsaklar, Lale’nin ihanete, çürümeye ve soysuzlaşmaya karşı geliştirdiği direnişini sahipleniyor ve tüm ilerici demokratik kamuoyu ve güçleri bu onurlu eylemle dayanışmaya, güç vermeye çağırıyoruz.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Kahrolsun ihanet, işbirlikçilik ve soysuzlaşma!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Gebze Cezaevi’ndeki devrimci tutsaklar

Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi Ulusal Konseyi(NDFP):

Türkiye’de politik tuksaklara yönelik vahşi ve insanlık dışı devlet baskılarını protesto ediyoruz

Biz, Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi (NDFP) olarak, Türkiye’deki politik tutuklulara Türk faşist rejimi tarafından yöneltilen vahşice baskıyı lanetle kınıyoruz.

Ve aynı zamanda, tüm Türkiye devrimci güçlerinin, Türkiye’deki politik tutsaklarla enternasyonal dayanışma kampanyasını candan desteklediğimizi bildiriyoruz.

Bu yılın başında Türk İçişleri Bakanı’nın sarfettiği, “Hapisanelerde anarşiyi bitirin” sözleri de gösteriyor ki, devlet tutsaklara yönelik baskının dozajını artıracaktır. Bu sözler bilinçli ve kasıtlı, hedef gösteren bir devlet politikasının göstergesidir. Bu baskılarla politik tutsaklar düşüncelerinden vazgeçirilmek ve teslim alınmak istenmektedir. Türk devlet güçlerinin devrimci tutsakları düşünce ve inançlarından vazgeçirmeyi amaçlayan bu baskıcı yöntemleri aynı zamanda Türkiye halkına yöneliktir.

Biz, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nde 26 Eylül 1999’da 10 politik tutsağın katledildiği ve 85 politik tutsağın da iskence sonucu ağır şekilde yaralandığı vahşi katliamı lanetliyoruz ve protesto ediyoruz. Bizler, aynı şekilde, faşist Türk devletinin politik tutsaklara yönelik insanlık dışı hücre sistemi saldırısını protesto ediyoruz. Bizler Türk devletinin politik tutsaklara yönelik F-

tipi hücre sistemi uygulamasına ve başka baskıcı yöntemlere son verilmesini istiyoruz. Bizler tüm gücümüzle F-tipine karşıtı kampanyaları destekliyor, politik tutsakların haklı mücadelelerinin yanında olduğumuzu duyuruyoruz.

Bizler Amerikancı Türk rejiminin kendi halkına karşı uyguladığı baskı ve ezme politikalarını protesto ediyor, IMF, Dünya Bankası ve WTO’nun Türkiye halkı üzerindeki neoliberal uygulamalarına karşı çıkıyoruz. Amerika çıkarları için Türkiye’yi köprü olarak kullanarak Orta Doğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Hazar Denizi bölgesine müdahale etmek istiyor.

Biz Filipin halkı ve devrimci güçleri olarak, Türkiye halkı ve devrimci güçlerinin özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini destekliyoruz. Onların ortak mücadelesi her tür baskıya ve emperyalist talana karşı sosyalizm ve komünizm temelini oluşturacaktır.

Faşist Türk devletinin politik tutsaklara yönelik baskılarını lanetliyoruz!

Kahrolsun emperyalizm ve uşakları!

Ulusal özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için mücadeleye!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Dikmen'de hücre tipi saldırısına karşı platform girişimi

Sermayenin hücre tipi saldırısına karşı mücadele, Dikmen Kızıl Bayrak faaliyetinde çubuğun büküldüğü alanlardan biridir. Hücre tipine karşı birleşik mücadele ihtiyacından dolayı, bölgedeki tüm devrimci, demokrat ve ilerici yapılarla hücre tipine karşı mücadele platformu oluşturma sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Saldırı tüm devrimcilere, işçi ve emekçilere yöneliktir. Bu çerçevede devrimci tüm örgütlerin, partilerin, DKÖ'lerin, sendikaların direniş sürecinde ortak çalışma yürütmesi bir yükümlülüktür.

Hücre tipiyle ilgili çalışmamızın omurgasına platform girişimini koyduk. Bu amaçla İdil Can Kültür Merkezi, Dikmen ve İlker Halkevleri'ne gidildi. İdil Can Kültür Merkezi'nden kesin bir yanıt alınmasa da, olumlu bakıldığı görüldü. Dikmen Halkevi'nde ise komünistlerin çalışmasına yönelik ağır bir saldırıyla karşılaştık. Bir kişi, birkaç kişiyle konuştuğunu ve platforma sıcak bakılmadığını söyledi. Ardından bölgedeki faaliyetimiz sorgulanmaya başladı. Bizim bölgede etkinliğimizin bulunmadığı, böyle bir birlikteliğe ihtiyaçlarının olmadığı, pratik sürecin böyle bir platformu dayatmadığı söylendi!

Oysa sermaye iktidarı on devrimciyi katlederek ne kadar kararlı olduğunu ortaya koymuş bulunuyor. Bu saldırıda 10 şehit verdik, daha da vereceğiz. Çünkü devrimci tutsaklar ısrarla hücrelere girmeyeceklerini, direneceklerini söylüyorlar ve gösteriyorlar. Bu süreç böyle bir platformu şimdi dayatmıyorsa ne zaman dayatacak?

Öte yandan, biz bu bölgede her hafta gazete satışına çıkıyor, insanlarla siyasal ilişkiler kuruyoruz. İnsanlar evlerinden çıktıklarında pullarımızı, kuşlarımızı görebiliyorlar. Dikmen Halkevi'nin etkinliğine gelince, 22 Şubat sürecinde hücre tipine karşı hiçbir çalışmasını göremedik. 22 Şubat için ne yaptıklarını sordumuzda, yalnızca temsilciler düzeyinde katılacağız cevabını aldık.

Yanıtımız kısadır; Ulucanlar direnişinde 9 kişiyle birlikte ölümsüzleşen Habip yoldaşın dediği gibi; *"Bu coğrafyada artık komünist işçi partisi var. Herkes söylediklerini on kez ölçmeli, bir kez biçmelidir. Aksi taktirde partinin ideolojik şiddetine katlanmak zorundadır."*

Dikmen'den Kızıl Bayrak okurları

Kızıldere direnişinin 28. yıldönümü...

"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik..."

30 Mart 1972... Deniz'lerin idamını önlemek için rehin alınan 3 İngiliz teknisyen.... Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere... Günlerden Perşembe, sabah saat 05:00...

THKP/C önder ve savaşçıları Mahir Çayan, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Sarıhan, Nihat Yılmaz, Saffet Alp, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdaî Arıkan ve THKO önderlerinden Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in idamını engellemek için kaçırdıkları Üç İngiliz'i Niksar'ın Kızıldere köyüne götürdüler. Bu eylemlerinin ardından köy yoğun bir abluka altına alındı. Köy muhtarının ihaneti sayesinde, kaldıkları ev tespit edilmiş ve etrafları sarılmıştı.

Mahir Çayan ve arkadaşları, taleplerinin kabul edilmemesi ve üzerlerine ateş açılması koşullarda, üç İngiliz'i öldüreceklerini bildirdiler. Ve kesin olarak teslim olmayı düşünmediklerini açıkladılar. Daha sonra düşmanın üç İngiliz'i göstermeleri ve anlaşmaya varacaklarını söylemesi üzerine, çatıdan üç

İngiliz'i gösterdiler. Düşman önce tek tek kurşun sıktı. Daha sonra ise makineli tüfeklerle ateş açtı. Devrimci savaşçıları "teslim ol"maya çağırdı. Onların kararı netti; ölüme tereddütsüzce meydan okudular. Bu sırada Mahir Çayan kafasından yediği kurşunla ölümsüzleşti. Devrimciler ise kendilerini evin içine atmayı başardılar ve daha sonra aldıkları karar gereği, üç İngiliz teknisyeni cezalandırdılar. **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** şiarını bayraklaştırdılar.

Kızıldere'de, düşmanın her türlü silahına karşı sonuna kadar direnerek ölümsüzleşen Mahirler'den bugüne miras olarak kalan tutumlardan biri de, devrimci dayanışmadır.

Ulucanlar'ın direniş ruhu ve siper yoldaşlığı, bize Mahirler'den armağandır.

Şehitlerimizin önünde and içeriz ki; bu bayrak asla yere düşmeyecek, bu miras hep yaşatılacak!

M. Safak

F tipine geçit vermeyelim!

Türkiye'de politik tutsaklara yönelik saldırıları teşhir etmek ve yeni ölümlere geçit vermemek için yurtdışında da yoğun faaliyetler yürütülüyor.

F tipine karşı faaliyetimiz gittikçe uluslararası planda etkisini gösteriyor. Komitemizin bir süreden beridir Hollanda'nın değişik kentlerinde her hafta sonu açılan stanlarında imza, bildiri, protesto kartları, basın-yayın organları ve çeşitli kurumlara F tipi ile ilgili bilgi verilmektedir.

Yapılan her eylemde yer almaya çalışıyoruz. 19 Mart'ta Amsterdam Dam meydanında

(Dam Plein) açılan standımıza yapıştırdığımız Ulucanlar katliamıyla ilgili afişler, T.C. devletinin vahşi yüzünü sergilemeye fazlasıyla yetiyordu. Afişleri görenler, çok dikkat çekici ve bilinçli bir katliamın sergilendiğini dile getiriyordu.

Komitemizin çalışması devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergiliyor. Uluslararası boyutlarda faaliyetlerine devam ediyor.

Türkiye'deki Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nden BİR-KAR Temsilcisi/Hollanda

Hollanda Kürtlerle Dayanışma Komitesi:

Türkiye'de politik tutsaklara yönelik katliamları ve insanlık dışı uygulamaları protesto ediyoruz

"Kürtlerle Dayanışma Komitesi" olarak bu basın açıklamasıyla Türk devletinin ve polisünün hapishanedeki tutsaklara olan insanlık dışı ve vahşi uygulamalarını protesto ediyoruz.

Ulucanlar cezaevi'nde 10 politik tutsak katledilmiş ve onlarca politik tutsak ağır şekilde yaralanmıştır. Yaralı olarak kurtulan bu politik tutsaklar bugün mahkeme önüne çıkarılıp Türk devleti tarafından yargılanıyorlar.

Bunu biz katiyen kabul etmiyoruz. Çünkü insan haklarını tanımayan bir devlet, politik tutsaklara barbarca yöntemlerle davranan, onları

kişiliklerinden ve kimliklerinden soyutlamaya çalışan TC devleti, baskı ve katliamların sorumlusudur. Şimdi de F-tipi hücre sistemi uygulamasına geçerek ölüm tabutlukları hazırlamaya çalışıyor. Bizler bu baskıcı uygulamalara karşı çıkıyor ve protesto ediyoruz. Bu uygulamaların derhal durdurulmasını kamoyuna bildiriyoruz. (...)

**Solidariteitsgroep Kurden
(Kürtlerle Dayanışma Komitesi)
Strijpsestraat 76
5616 GS Eindhoven/Hollanda**

**Kızıldere şehitleri,
ölümüne direnişin ve
siper yoldaşlığının
sembolü oldular!**

**Mahir Çayan ve
yoldaşları
ölümsüzdür!**

Kızıl Bayrak